

Geneza - Comentarii C. H. Mackintosh

Cele dintâi cuvinte ale Cărții sfinte ne pun în fața Aceluia, care este izvorul nesecat al oricărei binecuvântări adevărate. Sfântul Duh nu încearcă să înșire dovezi peste dovezi, ca să ne încredințeze că este un Dumnezeu. Căci Dumnezeu se face cunoscut prin lucrările Sale. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Ps. 19.1). „Doamne, toate lucrările Tale Te vor lăuda!” Numai necredincioșii cer dovezi despre existența Aceluia care, prin graiul gurii Lui, a dat ființă lumii, și care se descopere El însuși ca Dumnezeu cel Prea-înțelept, Atotputernic și Veșnic. Cine altul decât Dumnezeu a putut face din nimic ori și ce lucru? „Ridicați-va ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume: așa de mare e puterea și tăria Lui, ca una nu lipsește” (Isa. 40.26). „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile” (Ps. 96.5). În cartea Iov, capitolele 38-41, Domnul însuși ne pune înaintea faptura Lui, ca o dovadă de netăgăduit a atotputerniciei Sale. Dar, prin făptura Sa, El nu ne dă numai cea mai lămurită și cea mai puternică dovadă a atotputerniciei Sale, ci ne atinge, în același timp, și inima cu minunata Sa iubire dumnezeiască. Căci în El toate sunt dumnezeiești: slava și iubirea, puterea și duioșia!

Iată într-adevăr un câmp în care numai Dumnezeu putea să lucreze. În trufia inimii sale, omul s-ar fi arătat, negreșit, gata să ia parte la lucrarea lui Dumnezeu. Dar, aici, omul n-are loc până ce ajunge și el, la rândul său, pe mâna puterii făptuitoare. Dumnezeu singur este la lucru. Din lumina veșnică a locuinței Sale, El privește pământul pustiu și gol, pe care își va desfășura și împlini planurile Sale minunate. Aici, pe pământul acesta, va trăi, va lucra și va muri Fiul lui Dumnezeu, ca să învedereze lumii însușirile desăvârșite ale lui Dumnezeu. Peste tot era întuneric și haos; dar „Dumnezeu este un Dumnezeu al luminii și al orânduiei”. „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric” (1Ioan 1.5). Nici un fel de întuneric nu poate să dăinuiască în fața Lui. „Și Duhul lui Dumnezeu se mișcă pe deasupra apelor” (verset 2). În chip tainic, se pregăteau aici lucrările Sale de mai târziu: un loc prea întunecos înfățișu un câmp întins de lucru pentru Dumnezeul luminii și al vieții. Numai Dumnezeu putea să lumineze întunericul acesta și să facă să țâșnească viața din el, înlocuind haosul cu rânduiala și punând o întindere între ape. Numai în felul acesta, viața avea să se arate fără sfială de moarte. Lucrările acestea erau vrednice de Dumnezeu.

„Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește se face” (Ps. 33.9).

Necredinciosul vrea să știe: cum? unde? când? – Duhul însă zice: „Prin credințe, pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa ca tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se vad” (Evr. 11.3).

În ciuda zâmbetului disprețuitor al celui necredincios, creștinul rămâne deplin mulțumit cu acest răspuns.

Dumnezeu nu vrea să facă din noi oameni de știință, nici să stea de vorbă cu noi asupra unor amănunte, pe care le-am putea vedea cu fel de fel de instrumente. Ci El vrea să ne aducă în fața Sa, ca închinători, cu inimile și mințile luminate și mâinate de Sfântul său Cuvânt. Cel necredincios poate disprețui păreri marginite și de rând, cum numește el încrederea celui credincios în Sfânta Scriptură. Poate chiar să se fâlească mult și bine cu instrumentele cu care măsoară întinderea cerurilor, sau să se laude cu descoperirile pe care le face în adâncimile pământului; – în ce ne privește, noi cei credincioși, ne lipsim „de împotrivirile științei, pe nedrept numite așa” (1Tim 6.20). Suntem deplin încredințați că toate descoperirile adevărate, fie „sus în cer, fie jos pe pământ, sau în apa, sau sub pământ” se potrivesc de minune cu cele scrise în Cuvântul lui Dumnezeu. Toate celelalte pretinse descoperiri nu trebuie ținute în seamă, căci inima celui credincios este pe deplin încredințată de tot adevărul cuprins în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai trainică ocrotire împotriva celui necredincios și a oricărei credințe deșarte.

O cunoaștere adâncă a Sfintei Scripturi și o supunere desăvârșită la tot ce spune ea, iată ce ne trebuie pentru vremea de azi. Să dea Dumnezeu ca, prin harul Său, în mijlocul nostru, această cunoștință și această supunere să crească!

„Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte” (Verset 4, 5). Avem aici cele două icoane pre-închipuitoare așa de des întrebuițate în Cuvântul lui Dumnezeu. Lumina dă naștere zilei; lipsa luminii dă naștere nopții. Tot așa este și starea sufletelor. Sunt fii ai luminii, și fii ai întunericului; despărțirea este cât se poate de hotărâtă. Toți aceia pe care i-a cercetat Răsăritul cel de sus, toți aceia care au primit lumina cunoștinței lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, ori cine ar fi, sunt fii ai luminii și ai zilei. Pe de altă parte, toți aceia care sunt în necredință firească, și ale căror inimi n-au fost luminate prin credință de razele Soarelui dreptății, adică toți aceia care n-au primit cunoștința lui Dumnezeu prin Isus Hristos, sunt înveliți în întunecimea nopții sufletești și sunt fii ai întunericului, fii ai nopții.

Cititorule! stai puțin și întreabă-te, în fața Aceluia care cercetează inimile: din care din aceste două cete de oameni faci tu parte? Întreabă-te cu tot dinadinsul, căci este vorba de viață sau de moarte. Poți să fii sărac, disprețuit sau neștiutor; însă, dacă, luminat de Sfântul Duh, ești legat de Dumnezeu, prin Fiul lui Dumnezeu, care este lumina lumii (Ioan 1.4), ești un fiu al luminii, și, în curând, vei străluci în locurile prea înalte, în care Mielul înjunghiat va fi stăpân pe veci. Și lucrul acesta nu vine de la tine: ci este rodul planurilor lui Dumnezeu însuși, care ți-a dat lumină, viață, bucurie și pace prin jertfa lui Isus. Dar, dacă rămâi străin de lucrarea și de înrăurirea luminii dumnezeiești, singura putere care te poate lumina, și dacă nu vrei să deschizi ochii ca să vezi pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, poți să fii plin de învățătura tuturor veacurilor, poți să ai toate atestatele pe care le pot da școlile acestei lumi, – să știi sigur că ești un fiu al nopții și al întunericului (1Tes 5.5). Și, dacă mori în aceasta stare, vei fi învâluit de întunecimea și îngrozit de spaima unei nopți veșnice! Oprește-te deci și nu mai face un sigur pas măcar până nu te încredințezi bine dacă ești fiu al zilei, sau al nopții!

„Și Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul”. Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele” (verset 14-16).

Soarele este și izvorul luminii și cel mai de seamă corp de pe cer. În jurul lui se mișcă și primesc lumină, tot de la el, alte corpuri mai mici. Așa că soarele poate fi socotit ca o icoană pre-închipuitoare a Aceluia, care va răsări în curând ca să aducă tămăduirea sub aripele Lui pentru cei

care se tem de Domnul (Maleahi 4. 2). Această icoana pre-închipuitoare se arată și mai luminoasă pentru cel ce a văzut vreodată, după veghi de noapte, soarele răsărind și aurind văzduhul cu razele sale strălucitoare. Întunericul și umbra nopții se risipesc și parcă toată făptura urează bun venit luminătorului zilei. Soarele neprihănirii va răsări în curând; umbra nopții va fugi și toată făptura se va bucura de aceste zori de dimineată fără nori, începutul unei zile de slavă fără sfârșit.

Luna, întunecoasă în sine, își primește toata lumina de la soare, și o răsfrânge neîncetat asupra noastră, atâta vreme cât pământul nu-i pune nici-o piedică. Abia a apus soarele, și luna se și arată ca să-i primească razele și să le răsfrângă asupra lumii învăluite în întuneric.

Dimpotrivă, dacă luna se arată în cursul zilei abia se zărește din pricina strălucirii soarelui. Dar, cum am mai spus, lumina aceasta este împiedecată uneori să străbată până la noi. Niște nori groși, o ceață deasă, aburi reci se urcă de pe fața pământului și fac să nu mai vedem lumina argintie a lunii. Așa că după cum soarele este o icoană pre-închipuitoare a lui Hristos, luna este o icoană pre-închipuitoare a bisericii. Hristos, izvorul luminii, nu poate fi văzut acum, căci „Noaptea a înaintat”. Lumea nu vede pe Isus dar biserica Lui îl vede. Tocmai de aceea biserica este datoare să răsfrângă lumina lui Hristos – Soarele – asupra unei lumi cufundate cu totul în întuneric. Biserica este singurul mijloc pentru răspândirea cunoștinței lui Hristos în lume. „Voi sunteți epistola noastră, cunoscută și citită de toți oamenii”, zice Apostolul; și mai departe: „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos” (2Cor 3.2,3). Ce răspundere pentru Biserică!

N-ar trebui oare ca biserica să vegheze cu cea mai mare grijă, ca nu cumva să se ivească vre-o piedică în calea oglinzirii luminii cerești a lui Hristos? Căci cum va putea biserica să oglindească aceasta lumină, dacă n-o va lăsa să-i lumineze toate căile? dacă biserica ar umbla în lumina lui Hristos, ar oglindi neapărat această lumină și astfel și-ar împlini chemarea pe care o are în lume. Luna n-are o lumină a ei. Așa este și cu biserica. Nu e chemată să lumineze lumea cu lumina ei, ci e chemată numai să răsfrângă lumina pe care o primește de la Hristos. Biserica trebuie să cerceteze de aproape calea pe care a umblat Domnul ei, când era pe pământ, și să calce pe urmele Lui, prin puterea Sfântului Duh care este în ea.

Dar vai! Pământul cu norii săi, cu ceața și cu întunericul său, se așează, deseori, în calea luminii, așa că lumea abia mai poate zări câte o licărire slabă de tot din lumina vie a lui Hristos în acei care poartă numele lui Hristos (creștini).

Și așa se face că nu rareori lumea descopere în creștini mai degrabă o jalnică deosebire decât o asemănare cu Isus. Să ne apropiem deci mai mult de Hristos, într-un duh de rugăciune, ca să fim și mai mult în stare să mergem pe urmele Lui cu mai multă credincioșie!

Stelele sunt niște luminători foarte îndepărtați, care luminează pe alte tărâmurii, iar noi zărim numai sclipirea lor. „Chiar o stea se deosebește în strălucire de alta stea” (1Cor 13. 41). Așa va fi în împărăția ce va să fie a Fiului: Soare al Slavei, El însuși va străluci cu o lumină vie și veșnică; iar Biserica va răspândi în jurul ei, cu credincioșie, razele Lui binefăcătoare. În același timp, sfinții, adică creștinii, fiecare la locul lui, vor străluci cu strălucirea deosebită pe care dreptul Judecător o va da fiecăruia pentru credincioșia din vremea nopții celei întunecoase, când Domnul nu era cu trupul între ei. Gândul acesta ar trebui să ne facă să umblăm pe urmele Domnului nostru cu mai multă tragere de inimă (Citește Luca 19.12-19).

Toate lucrurile erau puse în bună rânduială; mai lipsea capul. „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, și peste tot pământul, și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ”. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (versetele 26-29). Să băgăm bine de seamă că Scriptura, după ce a vorbit despre om la singular, vorbește despre el și la plural. După ce a zis: „l-a făcut”, zice: „i-a făcut” și: „Dumnezeu i-a binecuvântat” (verset 27-28). Deși despre facerea femeii nu ni se vorbește decât în capitolul 2 al Genezei, totuși, Dumnezeu, chiar în capitolul 1, i-a binecuvântat și le-a dat stăpânire peste tot pământul. Toate făpturile mai mici sunt puse sub stăpânirea lor: Eva e binecuvântată cu orice binecuvântare în Adam, și tot prin el, își capătă ea toată vrednicia. Deși nu se vede încă pe fața pământului, totuși, în sfaturile lui Dumnezeu, este socotită ca o parte a omului: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și, în cartea Ta, erau scrise toate zilele care mi-eram rânduite mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Ps. 139.16). Tot așa este și cu Biserica, soția celui de al doilea Adam, Hristos. Mai înainte de a fi veacurile era văzută în Hristos, Capul și Stăpânul ei, după cum este scris în Efeseni 1.4: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui”. Nici un mădular al Bisericii n-avea suflu de viață și, cu toate astea, în planul veciniei al lui Dumnezeu, toți erau rânduiți mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său (Rom 8.29). Sfaturile lui Dumnezeu au făcut din Biserică o parte de neapărată trebuință pentru Hristos. De aceea Biserica este numită și: „Plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efes 1.23). Iată un nume de cea mai mare însemnătate, care arată toată vrednicia și slava Bisericii.

De obicei se crede că răscumpărarea n-are alt rost decât binecuvântarea și siguranța mântuirii fiecărui suflet în parte. De bună seama că răscumpărarea aduce binecuvântarea și siguranța mântuirii fiecărui om în parte, dar asta e numai o parte – și poate cea mai neînsemnată – din adevărul mântuirii. Un alt adevăr, cu mult mai de seamă, este că slava lui Hristos e strâns legată de Biserică. Dacă, pe temeiul Sfintei Scripturi, sunt în drept să mă socotesc ca o parte de neapărată trebuință pentru Hristos, tot atât de mult nu mă pot, o clipă măcar, îndoii că și Hristos îmi este de neapărată trebuință. Că Biserica este de neapărată trebuință pentru Hristos, ne-o dovedește din plin Cuvântul lui Dumnezeu. „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2.18), și: „În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. Totuși, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie, și toate sunt de la Dumnezeu” (1Cor 11.8,9,11,12). Așa că nu e vorba să știm numai că Dumnezeu poate mântui pe un biet păcătos, lipsit de orice putere; nici să știm numai că Dumnezeu poate șterge păcatele, primind pe păcătos la El, pe temeiul jertfei lui Isus; ci să știm că, prin cuvintele: „Nu este bine ca omul să fie singur”, și prin faptul că celui dintâi om i-a făcut un ajutor potrivit pentru el. Dumnezeu n-a vrut să lase pe al doilea om, Hristos, fără o tovarășă potrivită pentru El, Biserica. Fără Eva, ar fi fost o lipsă în cea dintâi zidire a lui Dumnezeu, și fără Biserica, Mireasa lui Hristos, ar fi o lipsă și în noua zidire.

Să ne gândim acum puțin și la chipul în care a fost chemată la viață Eva, cu toate că lucrarea aceasta face parte din capitolul următor. În toată făptura nu se găsea nici un ajutor potrivit pentru Adam. De aceea a trebuit să cadă într-un somn adânc și, dintr-o parte a ființei lui, să fie alcătuită tovarășa, care avea să fie părtaşă cu el la stăpânire și binecuvântare. „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui, și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut pe femeie, și a adus-o la om. Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea, care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea

se va numi femeie (Notă: În evreiește femeie – iṣa – vine de la un cuvânt care înseamnă bărbat – iṣ) pentru că a fost luată din om” (Cap. 2.21,23).

Socotind, după Scriptură, pe Adam și pe Eva ca icoane pre-închipuitoare ale lui Hristos, din aceste versete se vede lămurit că moartea lui Hristos a trebuit să fie un fapt îndeplinit, înainte ca Biserica să fie văzută și aleasă în Hristos, înainte de întemeierea lumii. E o mare deosebire între plămădirea gândurilor tainice ale lui Dumnezeu, și între descoperirea și împlinirea aceluiași gânduri. Ca să se poată înfăptui pe deplin gândul lui Dumnezeu cu privire la alcătuirea Bisericii, a trebuit mai întâi ca Fiul să fie batjocorit și răstignit, să se așeze în locurile prea înalte și ca Sfântul Duh să se coboare pentru strângerea într-un singur trup a tuturor credincioșilor. Asta nu înseamnă deloc că înainte de moartea lui Hristos n-au fost suflete mântuite. Adam a fost mântuit, fără îndoială, și după el mulți au fost mântuiți pentru jertfa lui Hristos, chiar înaintea săvârșirii ei. Dar mântuirea fiecărui suflet în parte, și alcătuirea Bisericii prin Duhul Sfânt ca trup aparte, sunt două lucruri foarte deosebite; și în viața de toate zilele prea puțin se ia în seamă tocmai lucrul acesta. Dacă s-ar cunoaște mai temeinic rostul deosebit, pe care îl are Biserica în legătura ei cu Omul al doilea, Domnul venit din cer, Isus, și s-ar lucra mai cu multă luare aminte, prin puterea Sfântului Duh, s-ar culege cele mai frumoase roade (Efes 5.22-33).

Urmările acestea se văd din icoana pre-închipuitoare a lui Adam și a Evei, dacă Biserica și-ar înțelege rostul ei adevărat în legătură cu Hristos. Ce iubire era între Eva și Adam! Ce legătură strânsă era între ei! Erau una în vrednicie și slavă! El nu era stăpân pe ea, ci amândoi stăpâneau împreună. El era stăpânul întregii făpturi și Eva era una cu el. Ba mai mult, cum am mai spus: ea era văzută și binecuvântată în el. Omul era în planul lui Dumnezeu, iar femeia era trebuincioasă omului, de aceea a și fost făcută. Omul se ivește cel dintâi, și femeia e văzută în el; apoi e făcută din el. Nici o icoană pre-închipuitoare nu e mai însemnată și mai bogată în învățătură ca aceasta. Nu doar că vreo învățătură oarecare s-ar putea întemeia vreodată pe o icoană pre-închipuitoare; dar, când o învățătură se află bine lămurită în alte părți ale Scripturii, suntem pregătiți atunci să pricepem, să prețuim, și să ne minunăm de icoana pre-închipuitoare.

În Psalmul 8, găsim o zugrăvire minunată a omului, stăpânind lucrările lui Dumnezeu: „Când privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna și stelele, pe care le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să te gândești la el? Și fiul omului ca să-l bagi în seama? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste, i-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, pasărea cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor”. Aici ni se arată numai omul, căci femeia e văzută în om. Tot așa și despre taina Bisericii: nu găsim nici o descoperire cu privire la ea în cărțile Vechiului Testament. Vorbind despre această taină, apostolul zice: „Care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos prin Duh” (Efes 3.1-11). Iată de ce și Psalmul 8 nu vorbește decât de om, căci bărbatul și femeia sunt socotiți împreună, ca făcând un singur trup. Toate aceste icoane pre-închipuitoare își vor avea, în veacurile viitoare, împlinirea lor desăvârșită. Atunci, al doilea Adam, Domnul venit din cer – Hristos – va ședea pe scaunul Său de domnie, cu Biserica, mireasa Lui, și va împărați peste făptura înnoită. Această Biserică s-a născut din mormântul lui Hristos, face parte din trupul său, din carnea și din oasele Lui. El e capul; ea, trupul, și nu fac împreună decât un om. Din această pricină, Biserica va avea parte de un loc deosebit în slava. Nici o ființă nu era legată de Adam ca Eva, pentru că nici o altă ființă nu era o parte din el însuși. Tot așa Biserica va avea parte de locul cel mai apropiat de Hristos în slava ce va veni.

Nu numai ce va fi Biserica, ci chiar ce este, ne pune în uimire. Acum ea este trupul, al cărui cap e Hristos. Este și templul în care locuiește Dumnezeu. Ce fel de credincioși se cade să fim noi, față de vrednicia de azi și de slava de care va avea parte Biserica din care și noi facem parte! Se cade dar să umblăm în sfințenie, să avem o viață predată în totul lui Dumnezeu, despărțită de cele lumești și trăită numai pentru Dumnezeu. Să dea Dumnezeu ca, prin puterea Sfântului Duh, să pricepem aceste lucruri, pentru ca să ne dăm mai bine seama de felul cum trebuie să ne purtăm, potrivit cu chemarea pe care o avem. „Dumnezeu să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este fața de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie, și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El i-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efes 1.18-23).

În acest capitol, două învățături de seamă ne izbesc luarea aminte: „ziua a șaptea” și „răul”. Puține învățături au stârnit atâtea certuri de vorbe și atâtea păreri felurite ca sabatul, cu toate ca Sfânta Scriptură ne arată aceasta învățătura în chipul cel mai lămurit, pentru cel care vrea cu adevărat să se supună învățăturii lui Dumnezeu. Vom cerceta cu de-amănuntul, la locul său, porunca de a păzi sabatul; aici însă, nu e vorba de nici o poruncă dată omului, ci găsim scris numai că: „în ziua a șaptea, Dumnezeu s-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse” (verset. 2).

„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu și a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea lui pe care o făcuse” (verset. 1-3). Aceste cuvinte ne arată că Dumnezeu s-a odihnit, pentru că își sfârșise toată lucrarea: nici vorbă nu este aici de o poruncă dată omului. Acela, care lucrase șase zile, își isprăvisese toată lucrarea și S-a odihnit. Atât și nimic mai mult. Toate cele făcute erau desăvârșite; toate erau foarte bune; toate erau cum le făcuse El însuși și acum se odihnea în mijlocul făpturii Lui. „Stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38. 7). Dumnezeu își isprăvisese lucrarea și acum se odihnea, adică ținea un sabat. Este singurul sabat pe care Dumnezeu l-a sărbătorit vreodată, dacă ne ținem numai de ceea ce aflăm în Scripturi. Mai târziu, Dumnezeu a poruncit omului să păzească sabatul, și omul n-a fost în stare să țină porunca lui Dumnezeu. Însă nicăieri nu se mai găsesc aceste cuvinte: „Dumnezeu s-a odihnit” dimpotrivă, Isus a zis: „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5. 16). Sabatul nu s-a mai putut deci ține, potrivit cu adevărata lui însemnare, decât acolo unde nu mai era nimic de făcut, adică în mijlocul unei făpturi curate și scutită de orice prihană a păcatului. Dumnezeu nu se poate odihni câtă vreme păcatul stăpânește în lume. Spinii, măcănișii și suspinele făpturii de azi vestesc sus și tare ca Dumnezeu trebuie să lucreze, nu să se odihnească. Cum s-ar putea odihni Dumnezeu în mijlocul măcănișilor și spinilor, în mijlocul gemetelor, lacrimilor, bolii, morții, desfrânării și crimelor unei lumi vinovate și stricate? S-ar putea odihni Dumnezeu în mijlocul unor astfel de împrejurări? Oriunde Sf. Scriptură ne face cunoscut, că Dumnezeu n-a ținut până acum decât un singur sabat, anume acela despre care vorbește capitolul 2. „Ziua a șaptea” a fost sabatul. Ziua aceasta arată că făptura era gata; dar, prin căderea omului, aceasta făptură s-a stricat și odihna din ziua a șaptea a încetat; de atunci Dumnezeu lucrează necurmat: „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez” și Sf. Duh lucrează. Nici Hristos, când era pe pământ, n-a ținut nici un sabat. El și-a săvârșit lucrarea în chip strălucit; iar în ziua

sabatului a fost în mormânt! Da, cititorule, Domnul Hristos, Dumnezeu întrupat, Domnul sabatului a petrecut ziua a șaptea în întinericul și în tăcerea mormântului. Faptul acesta nu vorbește oare sus și tare, și nu cuprinde el o adâncă învățătură? Ar fi stat Fiul lui Dumnezeu în mormânt în ziua sabatului, dacă această zi ar fi trebuit să fie petrecută în odihnă, în pace, și într-o adâncă încredințare că nu mai era nimic de făcut? Dar chiar mormântul lui Isus ne vorbește de neputința de a ține sabatul. Acest mormânt, în care stă Domnul sabatului în ziua a șaptea, ne arată că omul este o făptură căzută, vinovată, fără ajutor. Ea îți desăvârșește umblarea în păcat, răstignind pe Domnul Măririi, și punând, la intrarea mormântului Sau, o piatră mare, ca, dacă va fi cu puțință, să-l țină mereu acolo. Și astfel, în vreme ce Fiul lui Dumnezeu este în mormânt, omul își serbează ziua sabatului! Ce ciudățenie! Hristos este în mormânt ca să așeze din nou sabatul întrerupt, și omul încearcă să păzească sabatul, ca și cum totul ar fi în buna rânduială! Omul își serbează sabatul lui, nu sabatul lui Dumnezeu: sabat fără Hristos și fără Dumnezeu! o formă goală, fără putere și fără nici un preț!

Dar, va zice cineva, ziua a șaptea a ajuns ziua întâi; așa că toate cele ce se potriveau cu ziua a șaptea au trecut asupra zilei întâi. Nu cred că această părere se poate întemeia pe Scriptură. Și pe ce altă temelie s-ar putea sprijini ea? N-ar fi deloc greu să se dea la lumină o astfel de părere, dacă s-ar găsi în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nici vorbă de așa ceva; dimpotrivă Cuvântul lui Dumnezeu, în deosebi Noul Testament, întărește, în chip hotărât, tocmai deosebirea dintre ziua a șaptea și cea dintâi. Așa, în capitolul 28 al Ev. după Matei, citim: „La sfârșitul zilei sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii...” „Ziua dintâi a săptămânii nu este deci sabatul strămutat din ziua a șaptea într-o altă zi ci o zi cu totul nouă; este întâia zi a unei rânduiei noi, nu cea din urmă zi a unei rânduiei vechi. „Ziua a șaptea” stă în legătură cu pământul și cu odihna pământească; „Ziua dintâi a săptămânii”, dimpotrivă, stă în legătură cu cerul și cu odihna cerească. Deosebirea este nespus de mare, atât în ce privește învățătura, cât și în ce privește viața de toate zilele. Dacă sărbătoresc „ziua a șaptea”, mă socotesc, eu însumi, prin acest fapt, un om pământesc, fiindcă această zi, cum am arătat, este în legătură cu odihna pământească, odihna facerii lumii. Dar dacă, prin învățătura Scripturii și a Duhului lui Dumnezeu, mi s-a lămurit însemnătatea „zilei dintâi a săptămânii”, numaidecât o să pricep și legătura strânsă dintre ziua aceasta și noua rânduială a lucrurilor. Aceasta rânduială este cu totul cerească și are ca temelie veșnică moartea și învierea lui Hristos. Ziua a șaptea era în legătura cu Israel și cu pământul; ziua dintâi a săptămânii e în legătură cu Biserica și cu cerul.

Ceva mai mult, luați seama că Dumnezeu poruncise lui Israel să păzească ziua sabatului; pe când ziua dintâi a săptămânii o dă Bisericii ca un dar, de care ea e chemată să se bucure. Sabatul este piatra de încercare a stării morale a lui Israel; cea dintâi zi a săptămânii este dovada lămurită a primirii veșnice a Bisericii; sabatul arată ceea ce putea să facă Israel pentru Dumnezeu; cea dintâi zi a săptămânii face cunoscut pe deplin ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi.

Niciodată nu vom putea prețui îndeajuns însemnătatea „zilei Domnului”, cum se mai numește ziua întâi a săptămânii în capitolul 1 al Apocalipsei. Această zi, fiind ziua în care Hristos a înviat dintre cei morți, nu arată terminarea facerii lumii, ci biruința slăvită și desăvârșită a răscumpărării. Sărbătorirea zilei întâi a săptămânii nu este, cum am mai văzut, o robie sau un jug pentru creștin; ci, dimpotrivă, creștinul e prea fericit să serbeze această zi măreață. Astfel vedem pe cei dintâi creștini adunați în ziua întâi a săptămânii ca să frângă pâinea (Faptele 20.7). Deci deosebirea între Sabat și ziua întâi a săptămânii este pe deplin întărită în aceasta vreme a istoriei Bisericii. Iudeii serbau sabatul în sinagogile lor, citind „legea și proorocii” (Faptele 15. 21); iar creștinii serbau ziua întâi a săptămânii adunându-se ca să frângă pâinea. Nu este, în toată Sf. Scriptură, nici un singur verset măcar, unde ziua întâi a săptămânii să fie numită sabat; dar sunt multe dovezi care arată că este o mare deosebire între aceste două zile.

De ce atunci o astfel de luptă pentru ceea ce nare nici o temelie în Scriptură? lubiți, cinstiți și sărbătoriți ziua Domnului; căutați să fiți „în duh” în ziua aceea ca apostolul; lăsați la o parte îndeletnicirile voastre pământești, pe cât vă este cu puțință; dar totodată dați acestei zile numele și locul ce i se cuvin; pricepeți bine pe ce fel de învățătura este întemeiată; lăsați-i felul ei deosebit de a fi; și mai ales nu încătușați pe credincios, ca într-un jug de fier, cu ținerea zilei a șaptea; căci pentru el, sărbătorirea zilei dintâi este un dar fericit și sfânt. Nu coborâți pe credincios din cer, unde se bucura de odihnă, pe pământ, unde nu poate găsi această odihnă. Nu cereți de la el să păzească o zi pe care Stăpânul sau a petrecut o în mormânt, în loc să se bucure în prea fericita zi în care El a părăsit mormântul. Citiți cu de-amănuntul Matei 28. 1-6; Luca 24.1; Ioan 20.1,19,26; Fapte 20.7; 1Cor 16.2; Apoc 1.10; Fapte 13.14; 17.2; Col 2.16; Gal 4.10-11.

Nu trebuie, însă, să se creadă că pierdem din vedere faptul însemnat, că sabatul are să mai fie sărbătorit pe pământul lui Israel și în toată făptura: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evr 4. 9). Când Fiul lui Avraam, al lui David și al omului, își va lua locul de Stăpân peste tot largul pământului, atunci va fi un sabat mareț, o odihnă pe care păcatul n-are s-o mai strice niciodată. Dar acum, Fiul nu e primit, și toți acei care-L cunosc și-L iubesc sunt chemați „să iasă afară din tabără la El și să sufere ocară Lui” (Evr 13.13). N-ar fi nici o ocară, dacă pământul ar putea sărbători sabatul; dar faptul că unii oameni caută să facă din „ziua întâi a săptămânii” „sabatul”, ne arată lămurit starea în care se află acești oameni. O astfel de stare nu este decât încercarea de a se întoarce la o stare de lucruri și la un fel de sfințenie cu totul pământesc. Se prea poate ca un mare număr de credincioși să nu înțeleagă lucrul acesta și să țină cu sfințenie „ziua sabatului”, potrivit felului lor de a înțelege. Dar dacă trebuie să respectăm cugetul acestor creștini și să avem grijă să nu jignim pe nimeni, avem totuși dreptul, și doar aceasta este datoria noastră, să întrebăm pe ce fel de temelie biblica se reazemă astfel de încredințări? Căci, aici n-avem a face nici cu cugetul, nici cu încredințările oamenilor, ci cu Dumnezeu însuși, descoperit în Cuvântul Lui; de aceea cerem de la fiecare cititor credincios să-și dea bine seama de starea lui față de „ziua a șaptea” sau „sabat”, cum și față de „ziua întâi a săptămânii” sau „ziua Domnului”. (Notă: Cu privire la sabat adăugăm că unii credincioși, numai ca să-și arate slobozenia, lucrează Duminica întocmai ca în toate zilele săptămânii, se fac vinovați de sminteală față de frații lor. O astfel de purtare nu poate porni din Duhul lui Hristos. Dacă în mintea mea mă simt slobozi și mi-e lămurit că pot lucra Duminica, totuși trebuie să respect cultul fraților mei, care n-au aceleași păreri. Afară de aceasta, nu cred că cei ce se poartă astfel pricep întocmai adevăratele și scumpele privilegii, care stau în legătură cu ziua Domnului. Ar trebui să fim prea recunoscători că putem lăsa în această zi orice lucru și orice petrecere pământească, în loc să ne afundăm de bună voie în ele, ca să arătăm că suntem slobozi. În multe țări, legea Statului oprește lucrul Duminica. Credem că această măsură e voită de Dumnezeu, și că este un mare har pentru credincioși. De altfel, știm prea bine, că inima omenească, zgârcită și lacomă, ar despoia cu bucurie pe credincioși de scumpul lor prilej să se închine lui Dumnezeu cu frații lor în ziua Domnului și cine ar putea zugrăvi înrăurirea vătămătoare pe care o are asupra sufletului o muncă necurmată? Credincioșii, care, de luni dimineața până sâmbătă seara trag, în piept aerul greu al birourilor, al prăvăliilor, al fabricii, ori al atelierului, pot să răspundă.)

Să vedem acum legătura dintre „sabat” și „râul” ce ieșea din Eden. Pentru întâia oară se pomenește în Scriptură de „râuri dumnezeiești” (vezi și Ps 65. 9), anume în legătură cu odihna lui Dumnezeu.

Când se odihnea Dumnezeu în lucrările Sale, totul era plin de binecuvântare; căci Dumnezeu nu putea să țină un sabat, fără ca să se răspândească peste tot largul pământului vreo înrăurire sfântă și binecuvântată. Însă, vai! râurile care curg din Eden, locul odihnei pământești, sunt oprite degrabă din cursul lor, pentru că păcatul a întrerupt odihna facerii lumii. Totuși, slavă Domnului, păcatul n-a oprit pe Dumnezeu în lucrarea sa; ci n-a făcut decât sa-i deschidă un nou câmp de lucru, și, pretutindeni, unde lucrează Dumnezeu, se vede și râul curgând. Astfel, când mâna Lui puternică șt brațul Sau întins călăuzesc oștirile pe care le-a răscumpărat, ducându-le prin nisipul sterp al pustiei, vedem iar curgând un râu în pustie. Râul acesta nu curge din Eden, ci din stânca întredeschisă, care este o icoană frumoasă și potrivită cu planul, după care harul lui Dumnezeu lucrează fața de păcătoși și se îngrijește de toate nevoile lor. Aici nu e vorba numai de facerea lumii, ci și de răscumpărare. „Stânca era Hristos” (1 Cor. 10. 4), Hristos lovit pentru lecuirea poporului său. Stânca întredeschisă era în legătură cu locuința lui Dumnezeu în Cort. Aceasta legătură este de o frumusețe deosebită: Dumnezeu locuind într-un cort și Israel bând apă din Stâncă! Ce grai lămurit pentru orice ureche deschisă și ce învățătură pentru orice inimă predată cu totul Domnului.

Pe măsura ce înaintăm în istoria căilor lui Dumnezeu, vedem râul pornind în altă parte. „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a statut în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7.37-38) Aici vedem că râul iese dintr-un alt izvor și curge într-altă parte. De fapt este tot același izvor, adică însuși Dumnezeu; dar, în Isus, acest izvor este în Dumnezeu, cunoscut într-o legătură nouă. În capitolul 7 al Ev. după Ioan, Domnul Isus ni se arată în duh, în afară de rânduiala firească a lucrurilor, ca izvorul de apă vie; iar credinciosul ni se arată ca mijlocul de scurgere al acestui izvor. Altă dată Edenul trebuia să-și răspândească apele afară din grădină, ca să ude pământul și să-l facă să rodească. Tot așa și în pustie; îndată ce stânca e lovită, dă apă răcoritoare oștirilor însetate ale lui Israel. Tot așa și azi: oricine crede în Isus ajunge mijlocul prin care curg râurile binefăcătoare, pentru cei din jur. Astfel cel credincios ajunge mijlocul de revărsare al feluritelor daruri ale lui Hristos, pentru binele unei lumi sărmene și ticăloase; și cu cât o să semene mai cu darnicie, cu atât o să secere mai din belșug: „Unul, care dă mai cu mână largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească” (Prov 11.24). Astfel, creștinul se află într-o stare în care se folosește de darurile cele mai de preț, și în care, în același timp, e încărcat cu cea mai de seamă răspundere. El este chemat să fie un martor neclintit al harului Aceluia în care crede, și să arate neîncetat acest har.

Cu cât o să-și înțeleagă mai bine darurile, cu atât o să-și împlinească mai bine chemarea. Cu cât o să se hrănească mai mult și fără întrerupere din Hristos, cu cât o să-și pironească plivirea mai mult asupra lui Isus, cu atât mai mult Mântuitorul nostru, în veci proslăvit, va locui în inima sa; iar viața și firea lui vor fi o mărturie, adevărată și neîndoieală, despre harul ce i s-a descoperit lui și pe care-l prețuiește. Totodată, credința este puterea slujbei, puterea mărturisirii și puterea închinării. Dacă nu trăim „în credința în Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit și s-a dat pe sine însuși pentru noi” (Gal 2.20), nu vom fi nici slujitori folositori, nici martori credincioși, nici adevărați închinători. Poate c-o să lucrăm mult, fără însă să slujim lui Hristos; sau că vom vorbi mult, totuși fără să mărturisim pe Hristos; și să ne arătăm ca foarte evlavioși, fără însă să ne închinăm Lui în duh și adevăr.

În sfârșit, mai găsim „râul lui Dumnezeu” în cel din urmă capitol al Apocalipsei. „Și mi a arătat un râu cu apă vieții, limpede cum e cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului” (Apoc 22.1). Iată râul de care vorbește Psalmistul, și care înveselește cetatea lui Dumnezeu, „sfântul locaș al locuințelor Celui Prea Înalt” (Ps 46.4. Vezi și Ezech 47.1-12, și Zah 14.8). Nimic nu mai poate să-i spurce izvorul, sau să i taie cursul apelor. „Scaunul de domnie al lui Dumnezeu” este icoana neștrămutării celor veșnice; iar starea de față a „Mielului” înseamnă că acest scaun stă pe temelia nezguduită a unei răscumpărări veșnice. Aici nu e vorba de scaunul Ziditorului lumii, nici de scaunul de domnie al lui Dumnezeu, care, în pronia Sa, cârmuiește toate, ci de scaunul de domnie al Dumnezeului răscumpărător. Când văd pe „Miel”, știu care sunt legăturile între scaunul de domnie al lui Dumnezeu și mine, ca păcătos. Numai scaunul de domnie al lui Dumnezeu, singur, m-ar îngrozi; dar când Dumnezeu se descopere în persoana „Mielului”, groaza se duce și cugetul se potolește. Căci sângele Mielului curățește cugetul de orice pată a păcatului, punându-l într-o stare de deplină slobozenie față de o sfințenie desăvârșită, care nu poate suferi păcatul. Toate cerințele sfințeniei dumnezeiești au fost împlinite pe deplin pe crucea de pe Golgota. Cu cât înțelegem mai mult sfințenia aceasta, cu atât mai mult vom prețui și crucea, și toată lucrarea crucii. „Harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom 5. 21). De aceea și Psalmistul îndeamnă pe sfinți să laude pe Domnul, amintindu-le sfințenia lui Dumnezeu. Un rod de preț al răscumpărării este lauda; însă înainte ca un creștin să poată lauda, aducându-și aminte de sfințenia lui Dumnezeu, trebuie să-și înfățișeze bine ce este sfințenia aceasta, luându-și locul, prin credință, dincolo de cruce; adică nu de partea oamenilor și a morții, ci de partea lui Dumnezeu și a învierii, dacă pot zice așa.

După ce am urmărit cursul râului de la Geneza până la Apocalipsă, să vedem acum, în scurt, starea lui Adam în Eden. Am mai văzut odată pe Adam ca o icoană pre-închipuitoare a lui Hristos; acum însă avem să-l privim nu numai ca icoana pre-închipuitoare, ci și ca persoană. Trebuie să-l privim nu numai ca înfățișătorul desăvârșit al celui de al doilea om „Dumnezeu cerului”, ci să-l privim și din punct de vedere al răspunderii personale. În mijlocul arătării frumoase a făpturii din Eden, Dumnezeu pusese o mărturie; mărturia aceasta era totodată și o încercare pentru făptură: vorbea de moarte în mijlocul vieții, căci Dumnezeu zisese: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (verset. 17). Cuvânt ciudat și măreț, și totuși trebuincios! Viața lui Adam atârna de deplina lui ascultare. Legătura care-l ținea strâns lipit de Dumnezeu era ascultarea, întemeiată pe o încredere desăvârșită în adevărul și în iubirea Aceluia, care-l pusese în starea de seamă pe care o avea. Cât timp Adam s-a încrezut în Dumnezeu, a fost în stare să-L asculte. Vom vedea, în cap. 3, însemnătatea și adevărul acestui fapt; aici vreau numai să atrag luarea aminte cititorului asupra deosebirii izbitoare dintre mărturia statornicită în Eden și mărturia economiei vremurilor de față. În Eden, în vreme ce totul era viață, Dumnezeu vorbește de moarte; dimpotrivă, acum când totul e supus morții, Dumnezeu vorbește de viață; căci s-a zis: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit” (verset. 17); acum dimpotrivă zice: „Crede și vei trai”! Întocmai după cum în Eden, vrăjmașul a căutat să nimicească mărturia lui Dumnezeu în ce privește urmarea neascultării, adică a mâncării din rodul oprit, tot așa Satana caută astăzi să nimicească mărturia lui Dumnezeu, în ce privește urmarea credinței în Evanghelie. Dumnezeu zisese: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit” (verset. 17) – iar șarpele a zis: „Hotărât, că nu vei muri” Azi. când Sf. Scriptură vestește lămurit că „cine crede în Fiul are viața veșnică” (Ioan 3, 36), același șarpe caută să încredințeze pe oameni că n-au viață, și că nu pot să pretindă s-o aibă decât după ce vor fi simțit și făcut cine știe ce lucruri. Dacă până acum n-ai crezut, din toată inima, mărturia lui Dumnezeu, iubite cititor, te rog, ascultă mai de grabă Cuvântul Domnului și lasă vorbele amăgitoare ale șarpelui. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine asculta cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimes, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24).

Partea aceasta a Genezei ne înfățișează starea de dărpănare a lucrurilor despre care am vorbit până acum. Ea cuprinde învățături de cea mai mare însemnătate, și, cu drept cuvânt, a fost întrebuințată în toate timpurile de toți aceia, cari, cu toată tăria, au vestit adevărul, în privința pierzării omului și a mijlocului de scăpare dat de Dumnezeu.

Șarpele se apropie de cei dintâi strămoși ai noștri, cu o întrebare obraznică, vrând să arunce îndoiala asupra spuselor dumnezeiești. Întrebarea aceasta este începutul tuturor întrebărilor nelegiuite puse de credincioșii șarpelui, întrebări care nu se pot îndepărta de cât cu autoritatea dumnezeiască a Sfintelor Scripturi. Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină”? (verset 1). Iată întrebarea. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi „locuit din belșug” în inima Evei (Col 3.16), răspunsul ei ar fi fost simplu, drept și hotărât. Nu e alt chip să răspundem întrebărilor și ademenirilor diavolului, decât să le privim ca venind de la el și să le lepădăm prin Cuvântul lui Dumnezeu. Fiindcă dacă nu se dă ascultare numai o clipă, suntem în primejdie să ne pierdem singura putere cu care ne-am putea împotrivi. Diavolul nu se dă chiar pe față Evei, zicând: „Eu sunt Satana, dușmanul lui Dumnezeu și vin ca să-L ponegresc și să vă pierd”. Astfel de vorbe n-ar fi fost potrivite cu firea șarpelui: si totuși tocmai pomenirea lui Dumnezeu o face, ridicând îndoieli în mintea omului. Căci a primi întrebarea: „Oare a zis Dumnezeu”, când știi lămurit că Dumnezeu a vorbit, nu înseamnă decât necredință pe față. Numai faptul că primești întrebarea, dovedește că nu ești în stare să te împotrivești. Chiar felul de a răspunde al Evei arată că ea primise, în inima sa, întrebarea vicleană a șarpelui; ea nu s-a ținut strâns lipită de Cuvântul lui Dumnezeu, ci a adăogat ceva la acest Cuvânt. Adăugarea sau înlăturarea vreunei vorbe din Cuvântul lui Dumnezeu arată că acest Cuvânt nu locuiește din belșug în inima ta, nici nu-ți stăpânește cugetul. Dacă-și găsește cineva fericirea în ascultare, și-și face din ea băutura și hrana de fiecare zi și trăiește din orice cuvânt „care iese din gura lui Dumnezeu” – va ajunge să cunoască bine Cuvântul și nu va sta nepăsător, când vine ispita. În lupta Sa cu Satana, Domnul Isus întrebuința Cuvântul cât se poate de potrivit, pentru că se hrănea din el clipă de clipă și-și dădea bine seama de toată însemnătatea lui.

Tocmai de aceea Domnul Isus nu pune o singură clipă la îndoială acest cuvânt.

Eva însă pune la îndoială cuvintele lui Dumnezeu și mai adaogă ceva de la ea. Porunca era simplă: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină”. De ce să mai adaoge ea: „nici să nu vă atingeți de el”? Dumnezeu nu vorbise de atingere și astfel, fie din neștiință, fie din nepăsare, nu se încredea în Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu și deci nici vorba nu putea fi de supunere față de acest Cuvânt. „Cât privește legăturile cu oamenii, eu după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Ps 17. 4).

Cuvântul lui Dumnezeu, tocmai pentru că e Cuvântul lui Dumnezeu, cere încredere desăvârșită și mai ales supunere fără cârtire.

A te îndoi, când Dumnezeu a vorbit, este un blestem. Suntem doar niște făpturi, iar Dumnezeu ne este Ziditorul; așa că, pe bună dreptate, El poate să ne ceară și încredere și ascultare. Poate să spună cât o vrea cel necredincios că această ascultare este „o ascultare oarbă”, dar credinciosul o numește „o ascultare pricepută”, fiindcă această ascultare e întemeiată pe adâncă încredințare, pe care o are, că el ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă n-are cineva această încredințare cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, se poate zice, cu drept cuvânt, că un astfel de om este în întuneric, deoarece nici măcar o singură rază de lumină, fie în noi, fie afară din noi, vorbind duhovnicește, de bună seamă, nu poate să izvorască decât din acest Cuvânt curat și veșnic. Să fim încredințați că Dumnezeu a vorbit: atât ne trebuie. Căci atunci ascultarea ajunge să fie cea mai de seamă însușire a lucrării noastre. Când am ajuns la încredințarea că Dumnezeu a vorbit, atunci nici un om, nici o adunare de oameni nu ne poate opri ca să lucrăm potrivit acestei încredințări, adică ascultând, fără șovăire, pe Dumnezeu în tot ce a vorbit. Așa că oricine cere o altfel de ascultare decât aceea pe care trebuie s-o dăm numai Cuvântului lui Dumnezeu, se arată și trufaș și hulitor.

Necredința poate să se îndoiască dacă Dumnezeu a vorbit sau nu; iar credința deșartă poate să se încreadă mai mult în hotărârile oamenilor” decât în ce spune Dumnezeu; și una și alta se arata trufașe și hulitoare, vrând să ne răpească încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Și odată cu răpirea încrederii se duce și binecuvântarea, care însoțește totdeauna ascultarea de Cuvânt. Căci ori de câte ori ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu, avem numaidecât o binecuvântare; dar, de îndată ce sufletul șovăie, vrăjmașul va căuta, pe toate căile, să-l îndepărteze tot mai mult de Dumnezeu. Astfel în capitolul pe care îl cercetăm acum, Satana după ce intră în vorbă cu Eva, îi pune întâi o întrebare: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat”? și în urma spune: „Hotărât, ca nu veți muri”! (verset 4). Mai întâi pune la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu; apoi se împotrivește pe față. Ia ceea ce a zis Dumnezeu. Această îndrăzneală nemaipomenită a dracului ajunge să dovedească, pe deplin, cât de primejdios este să lași ca să-ți pătrundă în inimă cea mai mică îndoială cu privire la descoperirea făcută de Dumnezeu în Cuvântul Lui, cât și cu privire la desăvârșirea acestei descoperiri. Felul de a gândi al oamenilor este rudă de aproape cu necredința mărturisită; iar necredința, care îndrăznește să judece sau să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu, nu e departe de tăgăduirea lui Dumnezeu. Dacă Eva n-ar fi căzut în slăbiciune și în nepăsare față de Cuvântul lui Dumnezeu, n-ar fi ascultat de minciuna diavolului.

Și astfel Eva, în această împrejurare, rămâne de învățătură pentru toți câți sunt în primejdie să cadă în mrejele îndoielii. Nu este nici o siguranță în afară de o credință întemeiată pe încredințarea că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu (2Tim 3. 16). Cel care are aceasta încredințare va avea un răspuns lămurit la orice cuvânt ridicat împotriva Sfintei Scripturi. „Nimic nu este nou sub soare” (Ecl 1. 9). Căci răul care, strică izvoarele cugetului și simțământului religios în cele mai frumoase părți ale pământului, este și azi același, care a atins și a pierdut inima Evei în Eden. Eva a ascultat întrebarea diavolului: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat”? Și acest pas a dus-o la pierzare: pas cu pas a ajuns să se plece înaintea șarpelui și să și-l ia ca Dumnezeul ei și ca izvorul adevărului.

Da, cititorule, așa a luat șarpele locul lui Dumnezeu, iar minciuna a înlocuit adevărul lui Dumnezeu. Si ce s-a întâmplat cu cel dintâi om, se întâmplă și cu urmașii săi; Cuvântul lui Dumnezeu nu poate pătrunde în inima omului, căci inima lui e deschisă numai minciunii Satanei. De aceea Domnul a zis lui Nicodim: Trebuie să vă nașteți din nou (Ioan 3. 7).

E bine să luăm seama că Diavolul, pentru ca să zdruncine încrederea Evei în adevărul lui Dumnezeu și ca s-o pună sub stăpânirea lui, face pe Eva să creadă că mărturia lui Dumnezeu nu e întemeiată pe iubire. „Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Verset 5). Ca și cum diavolul ar fi zis: „Vă este de mare folos să mâncați din acest pom, pe care Dumnezeu vi-l oprește, de ce să credeți mărturia lui Dumnezeu? Cum vă puteți încrede în cineva care nu vă iubește? Căci, dacă v-ar iubi, cum v-ar opri să vă bucurați de un folos vădit? – Dacă Eva s-ar fi încrezut în bunătatea lui Dumnezeu, ar fi fost la adăpost, s-ar fi împotrivit acestei ademeniri, și ar fi răspuns șarpelui: „Mă încred în bunătatea lui Dumnezeu și socotesc că este cu neputința sa nu-mi dea tot ce este cu adevărat bun pentru mine. Mi-ar da cu siguranță voie să mănânc și din acest pom, dacă mi-ar fi de folos; dar faptul că Dumnezeu nu-mi dă voie, dovedește tocmai că, mâncând, nu mi-ar fi de folos. Sunt încredințată de iubirea și de adevărul lui Dumnezeu și te privesc ca pe un viclean, venit aici ca să-mi abați inima de la izvorul oricărei bunătăți și al oricărui adevăr: înapoia mea Satano”! Acest răspuns ar fi fost hotărâtor; dar Eva nu l-a dat, s-a îndepărtat de dragoste și de adevăr si totul a fost pierdut. În inima omului căzut, nu mai este loc nici pentru iubirea, nici pentru adevărul lui Dumnezeu până în clipa, când Duhul lui Dumnezeu le pune din nou, prin nașterea din nou.

Și acum, să vedem în ce stă iubirea lui Dumnezeu, întâi de toate această iubire se arată, în chip lămurit, în trimeterea Domnului Isus ca să arate pe deplin ceea ce este cu adevărat Dumnezeu. „Harul și adevărul”, adică tocmai ce a pierdut omul prin căderea în păcat „au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1.17). Isus a fost martorul credincios al lui Dumnezeu (Apoc 1. 5). Așa că Isus descopere pe Dumnezeu așa cum este El: adevărul însuși; dar, în Isus, adevărul acesta e unit cu descoperirea harului desăvârșit; încât descoperirea lui Dumnezeu, în Isus Hristos, este temelia mântuirii veșnice. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17. 3). Pierderea cunoștinței lui Dumnezeu a avut ca urmare moartea; dar cunoștința lui Dumnezeu a avut și are ca urmare viața. Așa că viața este cu totul în afară de noi și atârna numai de Dumnezeu. Oricât de bine ar ajunge omul să se cunoască pe sine, tot nu poate spune că are viața veșnică, deoarece, în Biblie, nu este scris: „Și aceasta este viața veșnică ca să se cunoască pe ei înșiși”, deși cunoștința lui Dumnezeu și cunoștința de sine sunt, în multe privințe, legate una de alta. Viața veșnică stă în legătură cu cea dintâi, nu cu cea din urmă: Sa cunoști pe Dumnezeu așa cum este El, asta-i viața, și toți „cei ce nu cunosc pe Dumnezeu”, cum zice Scriptura, „vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului” (2Tes 1. 9).

Așadar soarta veșnică a omului atârna de cunoașterea sau necunoașterea lui Dumnezeu – Dacă omul e răutăcios în gândurile, în cuvintele și faptele sale, este din pricină că îi lipsește cunoștința lui Dumnezeu; dacă însă este curat în gânduri, sfânt în vorbe, plin de har în fapte, acestea toate nu sunt decât urmarea firească a cunoștinței ce o are despre Dumnezeu. Tot așa stau lucrurile și cu privire la viitorul omului. Cunoașterea lui Dumnezeu este temelia nestrămutată a unei fericiri nemărginite și a unei măriri veșnice. A nu-L cunoaște pe El înseamnă pierzare veșnică.

E de mirat oare, că toată strădania Satanei n-avea altă țință decât să răpească făpturii cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu? El a făcut pe Eva să aibă o părere greșită despre Dumnezeu, făcând-o să creadă că Dumnezeu nu este bun. Iată rădăcina ascunsă a întregului rău. Așa că n-are a face chipul luat de păcat, nici calea apucată ca să intre în sufletul omului: toate acestea nu sunt decât lăstarii care se ivesc din aceeași rădăcină: necunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai mare evlavios, ca și cel mai mare binefăcător, dacă nu cunosc pe Dumnezeu, sunt tot atât de departe de viață și de adevărata sfințenie ca și vameșul sau păcătoasa din Evanghelie. Tot atât de păcătos era și fiul risipitor și tot atât de depărtat de Tatăl era el, în clipa în care a părăsit casa părintească, ca și când păștea porcii în țara străină (Luca 15.13-15). Tot așa a fost și cu Eva: din clipa în care s-a smuls din mâna lui Dumnezeu și a ieșit din starea ei de deplină atârnare de Cuvântul Său, a căzut sub stăpânirea Satanei, care i-a și adus pierzarea.

În versetul 6, dăm peste trei lucruri, despre care vorbește apostolul Ioan: „Pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții” (1Ioan 2.16), trei lucruri, care, cum zice apostolul însuși, cuprind „tot ce este în lume”. Îndată ce Dumnezeu a fost lăsat la o parte, aceste lucruri și-au desfășurat toată puterea fără nici o împotrivire. Dacă nu ne încredem în iubirea lui Dumnezeu, în adevărul Său, în harul și în îndurarea Lui și nu ne supunem în totul lui Dumnezeu, ne vom supune, în chip sigur, uneia din aceste trei porniri mai sus pomenite, sau chiar toate trei, cu alte cuvinte vom primi domnia Satanei.

Căci, la drept vorbind, omul n-are slobozenie cum își închipuie el. Dacă nu-l cârmuiește Dumnezeu, fără doar și poate, îl cârmuiește Satana, chiar dacă lui i se pare că el se cârmuiește singur. Așa dar, cele trei mari unelte, pe care le întrebuințează Satana, sunt: „Pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții”. Cu aceste trei unelte, Satana a întâmpinat pe Domnul Isus când L-a ispitit. Diavolul a început să ispitească pe al doilea Adam, îndemnându-l să-și părăsească starea Lui de desăvârșită atârnare de Dumnezeu. „Poruncește pietrei acesteia să se facă pâine”! De la Isus nu cere ca celui dintâi om să se înalțe, pe sine însuși, mai sus decât era; ci cere să dea dovezi de ceea ce era El. Mai departe, dă lui Isus toate împărățiile lumii împreună cu slava lor, și, în sfârșit, îl duce pe aripa Templului: și, acolo, îl îndeamnă să se arunce jos. (Vezi Matei 4. 1-11; Luca 4. 1-13). Scopul vădit al fiecăreia din aceste ispite era să facă pe Domnul să se abată de la atârnarea deplină de Dumnezeu. Însă toate au fost în zadar. „Scris este”, a fost răspunsul statornic al Domnului Isus, care nu S-a abătut o singură clipă măcar de la voia așa de lămurită a Tatălui. Alții s-au străduit să se cârmuiască ei pe ei înșiși. Domnul Isus însă S-a lăsat, în totul, cârmuit numai de Dumnezeu. Ce pildă pentru cei credincioși! Isus a rămas lipit de Sf. Scriptură și a fost biruitor; neavând alta sabie decât a Duhului, a dus lupta și a câștigat o biruință măreață! Ce deosebire izbitoare între El și cel dintâi Adam!

Împrejurările, în care era pus Adam, îi vorbeau numai de Dumnezeu; împrejurările, în care era Domnul Isus, vorbeau însă cu totul împotriva lui Dumnezeu; Adam era în mijlocul grădinii cu toate desfătărea ei – Isus stătea în mijlocul pustiei cu toate lipsurile pustiei; cel dintâi și-a pus încrederea în Satana; al doilea s-a încrezut în Dumnezeu; cel dintâi a fost cu totul biruit; al doilea cu totul biruitor. Binecuvântat fie Dumnezeul harului, care a pus soarta în mâinile Aceluia, care este atât de puternic să biruiască, atât de puternic să mântuiască.

Să vedem acum în ce măsură Adam și Eva s-au bucurat de ceea ce le făgăduise Satana. Această cercetare ne va da puțința să scoatem la lumină ceva foarte însemnat – cu privire la căderea omului. Dumnezeu rânduse ca, în căderea și prin căderea în păcat, omul să capete cunoștința binelui și a răului. Firește că înainte de cădere, omul nu putea să fie înzestrat cu această cunoștință. Nu putea să aibă nici o pricepere despre cele rele atâta timp, cât nu văzuse răul: era într-o stare de nevinovăție, adică de neștiință a răului. În căderea și prin căderea în păcat, omul a căpătat această cunoștință. Cea dintâi urmare a acestei cunoștințe este tulburare și groază. Satana înșelase pe femeie deabinelea, când i-a spus: „Vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (verset 5). El înlătură o însemnată parte a adevărului, anume că aveau să cunoască binele, dar n-au să fie în stare să-l facă; și aveau să cunoască răul, fără să-l poată ocoli. Încercarea de a se urca tot mai sus a adus, după sine, pierderea adevăratei înălțări; omul a ajuns o ființă slabă, chinată de groază, urmărită de cugetul său, un rob al Satanei, „Li s-au deschis ochii”, într-adevăr, dar ca să-și vadă goliciunea și starea lor de plâns. Erau ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi (Apoc 3. 17). Iată rodul ticălos al pomului cunoștinței! Adam și Eva n-au dobândit nici o cunoștință nouă despre bunătatea lui Dumnezeu, nici o rază nouă de lumină dumnezeiască. Nimic din toate acestea; ci cel dintâi rod al neascultării lor și al cercetării cunoștinței, a fost descoperirea ca erau goi.

Să înțelegem dar bine că lucrarea cugetului nu țintește la nimic altceva decât să ne facă să ne dăm seama de ceea ce suntem. Mulți se înșeală, crezând ca trezirea cugetului duce la Dumnezeu. Căci cum s-ar putea oare ca simțământul de ceea ce sunt eu să mă ducă la Dumnezeu, dacă acest simțământ nu e însoțit de credința în ce este Dumnezeu? Simțământul a ceea ce sunt eu trezește în mine rușine, chinuri de cuget și tulburare sufletească; o să pricinuiască poate și anumite silințe din partea mea, ca să îmbunătățesc starea pe care mi-o destăinuiește; dar aceste silințe, departe de a mă duce la Dumnezeu, se prefac mai de grabă într-o perdea, care nu te lasă cu nici un chip să vezi pe Dumnezeu. Așa a fost cu Adam și Eva: destăinuirea goliciunii lor a fost urmată de o încercare, din partea lor, de a ascunde aceasta goliciune. „Au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele” (Verset. 7). Pentru întâia dată, găsim o încercare făcută de om

spre a-și lecui starea, cu niște mijloace scornite de el; și, dacă privim acest fapt, mai cu luare aminte, vom găsi, în el, toate însușirile religiei omului, din toate veacurile. Mai întâi, vedem că, la orice om, cea dintâi încercare a omului de a-și lecui starea izvorăște din simțământul goliciunii sale. Neapărat că omul este gol; iar faptele lui toate sunt urmarea unei astfel de stări: dar, din această stare, nu-l va putea scoate în vecii vecilor vreo silință omenească. Înainte de a face ceva, care să fie plăcut lui Dumnezeu, trebuie să știu ca sunt îmbrăcat. Iată deosebirea cea mare între creștinismul adevărat și religia omenească: creștinismul adevărat e întemeiat pe faptul că omul e îmbrăcat; religia omului, dimpotrivă, se reazemă pe faptul că omul e gol. Creștinismul are ca punct de plecare tocmai ceea ce alcătuiește țința religiei omenești. Adevăratul credincios face toate, fiindcă este îmbrăcat, cu desăvârșire îmbrăcat; omul firesc, religios, însă tot ce face, face ca să fie îmbrăcat. Deosebirea aceasta e nespus de mare. Cu cât vom cerceta mai mult firea religiei omului, în toate arătările ei, cu atât mai mult vom vedea neputința desăvârșită a acestei religii de a îmbunătăți starea omului, și de a-i liniști tulburarea sufletească. Religia omului firesc poate fi de ajuns până la un timp; poate fi de ajuns atât timp cât moartea, judecata și urgia lui Dumnezeu sunt privite de departe, și aceasta numai când omul numai se gândește la ele; dar, îndată ce cineva privește, în față, acele fapte înspăimântătoare își dă seama, atunci pe deplin, că religia omului nu e decât „un pat prea scurt” ca să se întindă în el, „și o învelișoare prea îngustă”, ca să se învelească cu ea (Vezi Isaia 28. 20). Când a auzit Adam glasul lui Dumnezeu în grădină, s-a temut, deoarece, cum mărturisește el însuși, era gol; da, gol, cu tot învelișul pe care și-l pusese pe trup. Căci dacă acest înveliș ar fi fost în stare să-i împacă cugetul, nu s-ar fi temut. „Dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneala la Dumnezeu” (1Ioan 3. 21). Și dacă nici cugetul omului nu găsește odihnă în silințele religiei omenești, cum va putea oare să găsească acolo odihnă sfințenia lui Dumnezeu? Șorțul, pe care și-l făcuse Adam, nu-l putea ascunde de ochii lui Dumnezeu; gol însă nu se putea arata în fața Lui: de aceea s-a ascuns. Întotdeauna cugetul trezit și călăuzit de religia firească a omului îndeamnă pe om să-și facă un înveliș, care să-l ascundă de privirile lui Dumnezeu, iată tot ce poate da omului religia firească! Prost adăpost, căci, curând sau mai târziu, tot va trebui ca omul să dea ochi cu Dumnezeu și dacă n-are altceva decât trista simțire a ceea ce este el, nu poate fi decât îngrozit și nefericit. Într-adevăr, numai iadul lipsește ca să tacă și mai viu chinul aceluia care, știind că trebuie să dea ochii cu Dumnezeu, nu cunoaște nimic altceva decât ceea ce este el. Adam nu s-ar fi temut dacă, alături de goliciunea lui, ar fi cunoscut desăvârșita iubire a lui Dumnezeu, căci „în dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru ca frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1Ioan 4.18).

Dar Adam nu știa lucrul acesta, pentru că se încrezuse în minciuna Satanei. De aceea socotea că Dumnezeu nu poate fi iubire; așa că nu-i rămânea decât să se ascundă de fața lui Dumnezeu. De altfel păcatul care pusese stăpânire pe el nu putea să stea alături de Dumnezeu. De aceea atâta vreme cât omul este pătat de păcat nu poate sta alături de Dumnezeu. „Ochii Tăi sunt așa de curățiți că nu pot să vadă răul” (Hab 1.13).

Căderea omului în păcat a făcut însă pe Dumnezeu să se descopere în întregime ceea ce este El. Dumnezeu în facerea lumii nu-și arătase decât puterea lui veșnică și dumnezeirea Lui (Rom. 1. 20); dar nu-și descoperise toate tainele firii Sale, în toată adâncimea lor. Satana s-a înșelat cu desăvârșire, când s-a amestecat în lucrările lui Dumnezeu; căci, în felul acesta, a ajuns unealta pierzării lui și a rușinării sale veșnice: „Fărădelegea pe care a urzit-o, se întoarce asupra capului lui și silnicia pe care a făcut-o se pogoară înapoi pe țeasta capului lui” (Ps 7.16). Cu minciuna sa, Satana n-a ajuns decât să dea prilej lui Dumnezeu ca să destăinuască toată adevărul cuprins în firea Sa. Lumea făcută arăta mai mult înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu este numai înțelepciune și putere ci și iubire, mila, sfințenie, bunătate, îndurare și răbdare. Unde s-ar fi putut arăta toate aceste însușiri dacă nu într-o lume de păcătoși?

Mai întâi, Dumnezeu se coborâse ca să facă lumea; apoi, după ce șarpele s-a încumetat să se amestece în lume, Dumnezeu s-a coborât ca să mântuiască. Asta ne-o destăinuiesc cele dintâi vorbe ale lui Dumnezeu, după căderea omului: „Și Dumnezeu a chemat pe Adam și i-a zis: unde ești?” (Verset 9). Aceasta întrebare dovedea două lucruri: ca omul era pierdut și că Dumnezeu venise ca să-l caute; dovedea păcatul omului și harul lui Dumnezeu. „Unde ești?” Ce îndurare, ce minunat har în această vorbă, care destăinuiește adevărata stare a omului și descopere firea adevărată a lui Dumnezeu, precum și gândul său față de omul căzut. Omul era pierdut; dar Dumnezeu s-a coborât ca să-l caute și să-l scoată din locul unde se ascunsese, pentru ca să-i dea, prin credință, un adăpost în El însuși. Iată ce era harul. Ca să facă pe om din țărână era îndeajuns puterea lui Dumnezeu; ca să caute pe om însă, în starea sa de pierzare, trebuia harul. Dar ce o fi văzut Dumnezeu în omul căzut, ca să se coboare la el și să-l caute? A văzut ceea ce a văzut păstorul în oaia pierdută, ceea ce a văzut femeia în moneda pierdută, și ceea ce a văzut tatăl fiului risipitor în fiul său: în ochii lui Dumnezeu păcătosul e scump.

Și cum răspunde omul păcătos îndurării și harului Dumnezeului binecuvântat, care a zis: „Unde ești?” Vai! răspunsul lui Adam arată cât de adânc era răul în care căzuse. „El a răspuns: Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică pentru că eram gol și m-am ascuns. Și Domnul Dumnezeu a zis: Cine ti-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci? Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat o ca să fie lângă mine: ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Versețele 10 – 12). Adam arunca vina căderii sale rușinoase asupra împrejurărilor, în care-l pusese Dumnezeu, aducând asupra lui Dumnezeu însuși. Așa s-a purtat totdeauna omul căzător: învinuiește pe toată lumea și toate lucrurile, numai pe sine însuși nu. Cel credincios însă se întreabă: „Nu cumva sunt eu vinovat?” De s-ar fi cunoscut Adam mai bine pe sine însuși, altfel ar fi vorbit; dar Adam nu se cunoștea bine nici pe sine însuși, nici pe Dumnezeu; și de aceea, în loc să se vadă vinovat numai pe el însuși, aruncă toată vina numai pe Dumnezeu.

Iată ce grozavă era starea omului. Pierduse totul: stăpânirea, vrednicia, fericirea, nevinovăția, curățenia sa și pacea; dar ceea ce era și mai rău, Adam arunca toată vina nenorocirii sale pe seama lui Dumnezeu. (Nota: Omul, nu numai că învinuiește pe Dumnezeu de căderea sa în păcat, ci-l mai bagă vina și că-l părăsește în acea stare. Sunt oameni care zic că nu pot crede decât dacă le dă Dumnezeu puțină să creadă; ba și mai mult, că nu pot fi mântuiți decât dacă sunt hotărâți din veșnicie de Dumnezeu la mântuire. Într-adevăr nimeni nu poate crede în Evanghelie decât prin puterea Sfântului Duh; și tot atât de adevărat este că cei ce cred astfel în Evanghelie sunt hotărâți din veșnicie de Dumnezeu la mântuire. Dar înlătură oare toate acestea răspunderea, sub care se află omul, de a crede în mărturia lămurită și simplă pe care o găsește în Sfânta Scriptură? Nu; ci dimpotrivă, toate acestea învederează răutatea inimii omului care-l face să nu primească mărturia lui Dumnezeu și să se apere, spunând că nu este ales de Dumnezeu. Dar de această dezvinovățire n-are să se folosească nimeni; căci este scris în 2Tes. 1. 8-9 că: „Cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică”. Oamenii sunt făcuți răspunzători să creadă cuvântul Evangheliei, și vor fi pedepsiți pentru că nu l-au crezut. Nu sunt răspunzători să cunoască hotărârile nedescoperite ale sfaturilor lui Dumnezeu și nici unul nu poate fi învinuit că rămâne în neștiință în această privință. Apostolul putea zice Tesalonicenilor: „Știm, frați prea iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră”. Cum o știa? Oare pentru că fusese împuternicit să citească paginile tainei lui Dumnezeu și ale veșnicei sale hotărâri? Nici de cum; ci „fiindcă Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere” (1Tes. 1, 4-5). Iată ceea ce face cunoscut pe cei aleși; Evanghelia primită cu putere este dovada vădită a alegerii dumnezeiești. Cei

care se sprijinesc pe sfaturile lui Dumnezeu, ca dezvinovățire ca să nu primească mărturia lui Dumnezeu, în adevăr nu caută decât o dezvinovățire ticăloasă ca să trăiască mai departe în păcat. De fapt, nu se sinchiesc de Dumnezeu, și ar face mai bine s-o recunoască fără înconjur.) Așa este totdeauna păcătosul pierdut și vinovat: se dezvinovățește pe el însuși și aruncă toata vina păcatului său pe seama lui Dumnezeu.

Dar tocmai când omul ajunsese în această stare grozavă, Dumnezeu a început să se descopere pe sine însuși și să-și desfășoare gândul iubirii sale mântuitoare, față de adevărata temelie a păcii și a fericirii omului. Abia după-ce omul a isprăvit cu toate pretențiile sale deșarte, cu cuvintele sale de laudă și blestem, abia atunci se descopere Dumnezeu în tot ce este El. Astfel, în vreme ce Adam stă ascuns printre pomii grădinii, Dumnezeu dezvăluie planul minunat al răscumpărării cu ajutorul seminței zdrobite a femeii. Tot de aici învățăm că singurul lucru, care ne face să ne apropiem de Dumnezeu este tocmai descoperirea harului lui Dumnezeu. Trezirea cugetului dimpotrivă face pe Adam să fugă printre pomii grădinii, numai descoperirea lui Dumnezeu îl aduce în fața Lui. Trezirea cugetului îl umple de groază, descoperirea lui Dumnezeu însă îl liniștește.

Ce mângâiere pentru o inimă zdrobită de povara păcatului! Dumnezeu cel atotputernic stă în fața omului pierdut; și din această întâlnire vine mântuirea. Da, da, Dumnezeu și omul trebuie să se întâlnească, sau în har, sau la judecată; și în această întâlnire și Dumnezeu și omul sunt descoperiți așa cum sunt. Ferice de cei care se întâlnesc cu Dumnezeu în har; vai de cei care vor trebui să întâlnească pe Dumnezeu la judecată! Dumnezeu se poartă cu noi potrivit cu starea noastră față de El.

În crucea Domnului Isus, Dumnezeu, în harul Său, a arătat nu numai adâncimea prăpăstiei în care suntem din pricina păcatelor noastre: moartea, dar a pregătit și un mijloc de scăpare: toate păcatele noastre le-a aruncat asupra lui Isus, care a murit din pricina acestor păcate, în locul nostru. Cei care primesc prin credință această jertfă, au parte de mântuire. Cei care nu vor să creadă tot ce a făcui Dumnezeu pe cruce, adică nu vor să dea ochi cu Dumnezeu în har, se vor întâlni cu El la judecată; acolo El se va purta cu ei după dreptatea Lui și după starea lor. Căci scăparea de dreptatea lui Dumnezeu este numai în Dumnezeu. Dumnezeu este odihnă și adăpostul celui credincios. Și astfel orice altă scăpare pe care caută să și-o facă omul prin faptele lui, este înlăturată pentru totdeauna. Și cu drept cuvânt, căci cei care se bizuiesc pe faptele lor nu pot să-și dea bine seama de grozăvia în care se găsesc. Un cuget trezit prin puterea dumnezeiască nu poate găsi odihnă alt undeva decât în jertfa desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu. Orice altă silință pe care o face omul pentru mântuire în afară de credința în jertfa lui Isus, izvorăște din neștiința lui cu privire la dreptatea lui Dumnezeu. Adam putea învăța din spusele lui Dumnezeu în privința „seminței femeii”, că nu-i era de nici un folos șorțul de frunze pe care și-l făcuse el. Haina despre care-i vorbea Dumnezeu, adică mântuirea întrece cu mult puterile lui omenești. Păcatul trebuia îndepărtat: putea oare omul să facă acest lucru? Niciodată căci prin el venise doar păcatul. Capul șarpelui trebuia zdrobit; era în stare omul să facă așa ceva? Nu! căci ajunsese robul Satanei. – Cerințele lui Dumnezeu trebuiau împlinite: putea oare omul să le îplinească? Îi era cu neputință, deoarece pe toate le călcase în picioare. – Moartea trebuia desființată; avea oare omul această putere? Cu nici un chip nu putea face așa ceva, căci el însuși o adusese prin păcatul său și-i dăduse boldul său cel groznic (1Cor 15.56). Așa dar, ori încotro ne uităm, zărim numai desăvârșita neputință a păcătosului. Pe lângă acestea mai vedem nebuna îngâmfare a tuturor celor ce cred ca pot ajuta pe Dumnezeu în minunata sa lucrare de răscumpărare și care își închipuiesc c-o să se mântuiască altfel decât „prin har și prin credință”. După ce Adam și-a dat seama de neputința lui de a se mântui, Dumnezeu a găsit cu cale sa-i descopere că El însuși avea să săvârșească lucrarea de mântuire, prin sămânța femeii. Într-un cuvânt, Dumnezeu ia în mână întreaga lucrare. De acum totul avea să se rânduiască între El însuși și șarpe; căci deși bărbatul și femeia, fiecare în parte și în felurite chipuri, aveau să secere roadele amare ale păcatului lor, totuși șarpelui ia zis Dumnezeu: „Fiindcă tu ai făcut lucrul acesta” (Verset 14). Șarpele a fost pricina căderii și a nenorocirii omului, iar sămânța femeii avea să fie izvorul răscumpărării.

Adam a auzit și a crezut aceste lucruri; și, în tăria credinței, „i-a pus nevastei sale numele Eva: căci ea a fost mama tuturor celor vii” (verset 20). Potrivit firii sale pământești, Eva putea fi numită „mama tuturor celor morți”, însă prin descoperirea lui Dumnezeu. credința zărea în ea pe mama tuturor, mama tuturor celor vii. Și pe când își dădea ea sufletul, căci trăgea să moară, i-a pus numele Ben-Oni (fiul durerii mele); dar tatăl său la numit Beniamin (fiul dreptei) (Cap. 35.18).

Prin tăria credinței sale, Adam a suferit grozavele urmări ale păcatului său; căci Dumnezeu, în îndurarea Lui nemărginită, i-a dat puțină să audă tot ce a spus șarpelui, înainte ca să-i vorbească lui. Dacă n-ar fi avut această licărire de îndurare, Adam ar fi căzut în deznădejde. De altfel când, prin descoperire dumnezeiască, ne vedem pe noi înșine, așa cum suntem, fără puțină de mântuire descoperită de Dumnezeu în cruce, nu ne mai rămâne decât deznădejdea. Căci nici un urmaș al lui Adam, care nu și-a găsit adăpostul în crucea lui Hristos, nu este în stare să privească în față ceea ce este și a făcut el – mai ales prin descoperire dumnezeiască – fără să cadă în deznădejde. De aceea cei care nu vor să primească pe Hristos n-au nici o nădejde. Și dacă acum lucrul acesta nu e așa de viu, va veni o vreme, când, în locul în care vor fi ținuți să-și petreacă veșnicia, își vor da bine seama de ceea ce sunt ei și ceea ce au făcut, fără a fi însă în stare să caute ușurare și un adăpost în Dumnezeu. Atunci ceea ce este Dumnezeu va însemna pentru dâșii o pierzare fără nădejde, după cum ceea ce este El, înseamnă astăzi, mântuire veșnică. Sfințenia lui Dumnezeu va fi atunci și pe veci împotriva lor; după cum astăzi această sfințenie înveselește pe toți cei credincioși.

Să ne oprim acum puțin și la învățătura cuprinsă în versetul 21: „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele, și i-a îmbrăcat cu ele”. Aici ne este înfățișată neprihănirea pe care o dă Dumnezeu. Haina cu care Dumnezeu a îmbrăcat pe Adam, era un înveliș adevărat, fiindcă îl pregătise Dumnezeu; dar șortul de frunze de smochin era un înveliș nefolositor și zadarnic, pentru că era lucrul omului. Mai mult, îmbrăcăminte pe care a acoperit Dumnezeu goliciunea omului își avea obârșia în moarte: cursese sânge; nu tot așa era și cu șorțul pe care și-l făcuse Adam: aici nu cursese sânge. Așa e și cu neprihănirea pe care o dă Dumnezeu și cu cea pe care și-o dă omul însuși. Neprihănirea pe care o dă Dumnezeu este descoperită în crucea Domnului Isus, se întemeiază adică pe vărsare de sânge; pe când neprihănirea pe care și-o dă omul se arată în faptele mâinilor sale, adică fără vărsare de sânge, ci numai mănjite de păcat. După ce a fost îmbrăcat cu haina de piele, Adam nu mai putea să spună ca înainte: „sunt gol”, nici nu mai avea trebuință să se ascundă. Păcătosul poate fi cu desăvârșire liniștit, când, prin credință, se știe îmbrăcat de Dumnezeu; însă până atunci, liniștea n-ar fi decât rodul îngâmfării sau al neștiinței. Când știu că haina pe care o port, și în care mă voi înfățișa înaintea lui Dumnezeu, mi-a fost pregătită de El, e de ajuns ca inima să-mi fie liniștită.

Cele din urmă versete ale capitolului sunt bogate în învățătură. Omul căzut nu trebuie să mănânce din pomul vieții, ca nu cumva nenorocirea sa în această lume să fie veșnică. A mânca din rodul pomului vieții, și a trăi pe veci în starea noastră de acum, ar însemna nefericire

desăvârșită și fără seamăn. Nu se poate gusta din pomul vieții decât după înviere. A trăi totdeauna într-un cort șubred, într-un trup al păcatului și al morții ar fi de nesuferit. De aceea Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului și l-a izgonit într-o lume care înfățișa pretutindeni vederii sale urmările triste ale căderii lui. „Heruvimii” și „sabia învăpăiată” păzeau drumul care duce la pomul vieții; iar vorbele lui Dumnezeu îndreptau privirile omului spre moarte și spre învierea seminței femeii, ca spre izvorul vieții, al unei vieți care stătea în afară de puterea morții. Astfel, Adam era mai fericit și într-o siguranță mai mare afară din rai, decât ar fi fost chiar înăuntru; fiindcă, de-ar fi rămas în Eden, viața lui ar fi atârnat de el însuși, pe când afară din grădină, viața lui atârna de altul, anume de Hristosul cel făgăduit. Și ori de câte ori Adam își ridica ochii în sus și vedea „Heruvimii și sabia învăpăiată”, putea slăvi mâna Aceluia care îi pusese acolo, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții, pentru că aceeași mână îi deschisese un drum mai bun, mai sigur și mai fericit spre acel pom. Dacă „heruvimii și sabia învăpăiată” au închis drumul raiului, Domnul Isus a deschis „o cale nouă și vie”, care duce la Tatăl. „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14. 6; Evr. 10 20). Iată pe ce se întemeiază cel credincios, când pășește biruitor în mijlocul unei lumi blestemată, în care se văd numai urmele păcatului. Prin credință, a aflat calea care-l duce la sânul Tatălui. Și în vreme ce se poate odihni sufletește acolo, este înveselit de fericita încredințare că Acela, care l-a adus până acolo, a mers să-i pregătească un loc în locuințele Tatălui și c-o să se întoarcă să-l ia și să-l ducă împreună cu El în slava împărăției Tatălui.

Fiecare parte din Geneză ne dă o nouă dovadă că această carte ne arată „în sâmbure” toată istoria omului.

Cain și Abel ni se arată ca cele dintâi icoane pre-închipuitoare ale omului religios din lume și adevăratului credincios. Născuți amândoi afara din rai, fiii lui Adam celui căzut, în firea lor nu era nici o deosebire. Amândoi erau păcătoși și aveau o fire strică: nici unul, nici altul, nu erau nevinovați. E de mare însemnătate să pricepem acest lucru, pentru ca să pricepem bine ce este credința și harul dumnezeiesc. Dacă deosebirea, care a fost între Cain și Abel, ar fi atârnat de firea lor, ar fi însemnat că ei nu moșteniseră firea strică a tatălui lor și că nici n-aveau parte de urmările acestei căderi: și atunci n-ar mai fi fost nevoie de o descoperire a harului care să fie primit prin credință.

Unii pretind că omul se naște cu însușiri, care dacă ar fi bine întrebuințate, l-ar pune în stare să-și deschidă drum până la Dumnezeu. Dar Sf. Scriptură ne învață că și Cain și Abel se născuseră nu înăuntru ci afară din rai: erau deci fii, nu ai lui Adam celui nevinovat, ci ai lui Adam celui căzut în păcat. Au intrat în lume cu aceeași fire ca și tatăl lor; și ori cum s-a arătat aceasta fire, era totuși o fire căzută și păcătoasă. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din duh este duh (Ioan 3.6).

Nici o vreme n-a fost mai prielnică pentru desfășurarea feluritelor însușiri și năzuințe ale firii omenești de cât vremurile lui Cain și Abel. Dacă din fire omul ar fi avut ceva cu care putea dobândi starea sa de nevinovăție, pierdută prin păcat și astfel sa intre din nou în rai, de buna seama că era clipa binevenită să încerce acest lucru. Dar Cain și Abel erau pierduți, erau carne, nu erau nevinovați, căci Adam își pierduse nevinovăția și n-a fost în stare s-o dobândească prin el însuși: Adam este capul unui neam căzut; – „prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși” (Rom 5. 19); a ajuns astfel în ce-l privește pe el personal, izvorul otrăvit al unei omeniri căzute, vinovate, și stricate, tulpina moartă a tuturor ramurilor unei omeniri moarte din punct de vedere duhovnicesc. Este adevărat totuși cum am văzut mai sus, că Adam însuși a avut parte de îndurarea lui Dumnezeu printr-o credință vie în Mântuitorul făgăduit. Însă această credință n-a avut-o în firea lui. Nici nu era în putința firii s-o dea și altora și cu nici un chip nu se putea moșteni; ci era rodul iubirii dumnezeiești, rod sădit în inima lui de puterea dumnezeiască. Potrivit căilor firești, Adam putea să dea copiilor săi tot ce era „firesc” și nimic mai mult. Și deoarece, ca tată, el era într-o stare de cădere, fiul său nu putea fi într-o altă stare mai bună și trebuia neapărat să fie părtaș al firii aceluia din care se născuse, „Cum este cel pământesc așa sunt și cei pământești” (1Cor 15.48).

Versetele 12-21 din cap. 5 al epistolei către Romani și versetele 44 – 56 din epistola întâi către Corinteni cap.15 arată lămurit că Sf. Scriptură deosebește în neamul omenesc două mari căpetenii cu totul potrivnice una

alteia: omul firesc stăpânit în totul de păcat, neascultare și moarte; al doilea om, omul duhovnicesc stăpânit în totul de neprihănire, ascultare și viață. Și după cum de la cel dintâi moștenim firea pământească, tot așa de la cel de al doilea moștenim firea duhovnicească. Firea pământească o moștenim prin nașterea trupească, iar pe cea duhovnicească a omului al doilea o moștenim prin nașterea din nou. Deși noul născut nu-i în stare să săvârșească fapta care a dus pe Adam în nenorocire, totuși este de aceeași fire cu Adam: tot așa este și cu copilul lui Dumnezeu născut din nou: sufletul născut din nou deși n-a luat de loc parte la lucrarea făcută de Domnul Isus prin ascultare, totuși este părtaș firii Lui. Neapărat, ca păcatul nu s-a oprit numai la Adam, ci a trecut la toți urmașii săi: nici neprihănirea nu s-a oprit numai la al doilea om, ci a fost dăruită și altora. Firea pământească este „din voia omului” (Ioan 1. 13); a doua fire, cea duhovnicească, este „din voia lui Dumnezeu”, cum spune și Iacov: „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin cuvântul adevărului” (Iacov 1. 18).

Din toate acestea se vede lămurit că Abel nici din fire, nici prin împrejurările în care trăia, nu era mai altfel decât fratele său Cain. În această privință: „nu este nici o deosebire” (Rom 3.22). Și totuși o deosebire tot era; și anume în jertfele lor. Jertfa lui Abel ne învață calea pe care un păcătos se poate apropia de Dumnezeu ca să intre în legătura cu El. Mai departe această jertfa ne învață lămurit că un păcătos nu se poate apropia de Dumnezeu pe temeiul firii lui pământești, ci trebuie să caute în afară de el însuși, în persoana și în lucrarea altuia, temelia trainică a legăturii lui cu Dumnezeu cel drept, sfânt și singur adevărat. Cap. 11 din epistola către Evrei ne arată lămurit acest lucru: „Prin credință Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește încă, măcar că este mort.”(versetul 5)

Să vedem acum ce fel erau jertfele: „După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a dus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere” (Geneza 4. 3-5). Cain a adus ca jertfă rodul unui pământ blestemat și l-a adus fără vărsarea de sânge, pentru că n-avea credință. Dacă ar fi avut credință. Dumnezeu l-ar fi învățat că „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evr 9.22). Plata păcatului este moartea: Cain era păcătos, moartea îl despărțea de Dumnezeu. Dar în jertfa sa, Cain n-a ținut socoteală de acest lucru. N-a luat locul ce se cuvenea unui păcătos, așa că n-a adus jertfa unei vieți, ca să mulțumească cerințele Sfântului Dumnezeu. El n-a ținut seamă că pământul a fost blestemat în urma păcatului. S-a purtat cu Dumnezeu ca și când ar fi fost amândoi deopotrivă, ca și cum Dumnezeu ar putea primi rodul mînjit de păcat al unui pământ blestemat. Toate aceste gânduri ni le arată jertfa „fără sânge” a lui Cain și încă mai mult. Fără îndoială că mintea omenească va zice: „Dar ce jertfă mai vrednică de primire ar putea aduce omul decât tocmai rodul pe care l-a dobândit cu munca mâinilor sale și cu sudoarea frunții lui”? Mintea, chiar și duhul religios al omului firesc pot gândi în felul acesta, dar Dumnezeu nu; credința se va potrivi totdeauna cu gândul lui Dumnezeu. Dumnezeu învață, iar credința crede că trebuie jertfa unei vieți

pentru ca omul să se poată apropia de Dumnezeu. Când ne gândim la rostul Domnului Isus, vedem că, de n-ar fi murit pe cruce, întreaga sa lucrare ar fi rămas cu desăvârșire zadarnică în ce privește înnodarea din nou a legăturilor noastre cu Dumnezeu. În adevăr Isus a umblat din loc în loc, făcând bine în toată viața sa; dar numai moartea sa a fost în stare să rupă perdeaua dinăuntrul Templului (Matei 27. 51). Dacă Isus „ar fi umblat din loc în loc făcând bine” până în ziua de azi, perdeaua ar fi rămas în picioare până în ziua de azi oprind astfel intrarea în locul prea sfânt. Iată dar cât de greșită era temelia pe care se înfățișa Cain înaintea lui Dumnezeu: un păcătos neiertat înfățișându-se lui Dumnezeu, ca să-i aducă o jertfa „fără sânge”. Și un astfel de om nu poate fi privit decât ca un păcătos vinovat de o îngâmfare fără pereche. Neapărat că jertfa sa era rodul muncii lui obositoare; dar asta n-are a face nimic cu ridicarea blestemului. Putea oare munca unui păcătos să ridice blestemul păcatului și să îndepărteze urmările lui? Putea ea împăca cerințele unui Dumnezeu nemărginit în sfințenia sa? Mai putea ea dăruii păcătosului ce-i trebuia ca să fie primit de Dumnezeu? Putea ea înlătura plata datorată păcatului? Putea ea smulge morții boldul ei, ori mormântului biruința? Putea ea să facă toate acestea sau măcar o parte din ele? Nimic nu putea face, căci „fără vărsare de sânge nu este iertare”. Jertfa „fără sânge” a lui Cain, ca și orice jertfă „fără sânge”, nu numai că n-avea nici un preț, ci de fapt era o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Jertfa aceasta dovedea nu numai deplina necunoaștere a lui Cain în privința stării lui, ci și deplina lui necunoaștere în ce privește pe Dumnezeu. „Dumnezeu nu este slujit de mâini omenești ca și când ar avea trebuință de ceva” (Fapte 17. 25). Cain credea că era cu puțință să se apropie de Dumnezeu în felul acesta; și ca el crede orice om, care n-are decât religia firească. Din veac în veac, Cain a avut mii de ucenici. Slujba lui Cain a prisoit pretutindeni în lume și întotdeauna: este slujba oricărui suflet nepocăit; este slujba sprijinită de toate înjgheburile greșite de religie ce sunt sub soare. Omul ar fi fericit să privească pe Dumnezeu ca datornicul său; dar „Dumnezeu vrea mila, nu jertfă”, căci „Este mai ferice să dai decât să primești” (Fapte 20. 35). Așa că locul cel dintâi este al lui Dumnezeu. „Dar fără îndoială că cel mic este binecuvântat de cel mai mare”. (Evr 7. 7). „Cine l-a dat ceva întâi Lui”? (Rom 11. 35). Dumnezeu primește cea mai mică jertfă din partea unei inimi, care a învățat ce vrea să zică David în cuvintele: „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem” (1Cron 29.14). Dar când omul vrea să ia locul celui ce dăruiește, Dumnezeu răspunde: „Dacă mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție” (Ps 50. 12), căci „Dumnezeu nu este slujit de mâini omenești ca și când ar avea trebuință de ceva, El care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile” (Fapte 17. 25). Cel care dă toate n-are „trebuință de nimic”. Laudă: atâta putem aduce lui Dumnezeu, și lauda aceasta nu i-o putem aduce decât dacă știm bine că păcatele ne sunt iertate, și asta n-o știm decât prin credință în jertfa adusă de Isus.

Să trecem acum de la jertfa lui Cain la jertfa lui Abel: „Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor”. (Verset. 4). Cu alte cuvinte prin jertfa adusă, Abel a arătat că era încredințat că omul nu se poate apropia de Dumnezeu decât cu ajutorul unei jertfe; că păcătosul poate pune moartea altuia între el și urmările păcatului său; că poate îndeplini cerințele dreptății lui Dumnezeu cu sângele unei jertfe fără pată. Pe scurt, aici ni se arată adevărul crucii, singurul mijloc prin care se poate dobândi iertarea păcatelor. Orice om care, prin Duhul lui Dumnezeu, a ajuns să se recunoască păcătos, își dă seama numaidecât că este vrednic de judecată și de moarte (vezi Luca 23. 41), și ca nu stă în puterea lui să facă ceva ca să-și schimbe soarta aceasta. Poate să lucreze până n-o mai putea; poate chiar să se călugărească și să-și schimbe și felul de viață; făcându-se poate cumpătat, moral, drept și, în înțelesul omenesc al cuvântului, chiar religios; poate, fără să aibă credința, să se roage, să citească și să asculte predici; într-un cuvânt, el poate să facă tot ce-i sta în putere și cu toate astea, să n-aibă înaintea lui decât moartea și judecata, fără nici o puțință de a da la o parte acești doi nori groși, care s-au îngrămadit în zarea sa. Și astfel cel care se încrede în faptele lui trăiește într-o așteptare înfricoșătoare a clipei în care furtuna se va dezlănțui cu putere asupra capului său. Este cu neputință ca un păcătos să străbată dincolo de „moarte și judecată”, în viață și în mărire prin el însuși. Numai crucea arată ce a făcut Dumnezeu pentru mântuirea celui păcătos. La cruce, se poate vedea cum moartea și judecata sunt înlocuite cu viață și slava. Hristos a nimicit moartea și judecata și în locul lor a pus viață, dreptate și slavă. „El a nimicit moartea, și a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie” (2Tim 1.10). Hristos a preamărit și pe Dumnezeu înlăturând ceea ce ne-ar fi ținut pentru totdeauna departe de starea lui de față. „A șters păcatul” (Evr 9. 26).

Iată ce pre-închipuia jertfa lui Abel. Abel n-a tăinuit adevărul cu privire la starea și la locul lui ca păcătos. Nici n-a încercat să înlătore „sabia învăpăiată” pentru ca să ajungă la pomul vieții. El n-a adus o jertfă „fără sânge” nici rodul unui pământ blestemat, ci ia locul ce se cuvine unui păcătos. Faptul acesta îl face ca să pună între păcatele sale și sfințenia unui Dumnezeu o jertfă „cu sânge”. Abel era vrednic de moarte și de judecată, dar găsește un locțiitor.

Așa este cu orice păcătos învinuit și osândit în însuși cugetul său. Hristos este locțiitorul său, prețul său de răscumpărare înaintea lui Dumnezeu. Un astfel de păcătos întocmai ca Abel își dă seama că rodul pământului n-are să i folosească niciodată; își dă seama că de ar aduce lui Dumnezeu cele mai frumoase roade ale pământului, cugetul lui tot n-ar fi împăcat fiindcă „fără vărsare de sânge nu se face iertare”. Numai jertfa Fiului lui Dumnezeu e în stare să împăce inima și cugetul celui care-și dă seama de păcatele sale. Și toți câți, prin credință, își însușesc această lucrare dumnezeiască, se vor bucura de o pace, pe care lumea nu poate nici s-o dea, nici s-o ia. Credința de acum pune sufletul în stăpânirea acestei păci: „Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5. 1). „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai buna decât Cain”. Nu este vorba de ceea ce simți, cum cred mulți, ci e vorba numai de credința într-o lucrare pe deplin săvârșită, credința născută în sufletul păcătosului prin puterea Sf. Duh. Această credință se deosebește cu totul de un simplu simțământ al inimii sau o simplă pricepere a minții. Credința nu este ceva trecător, ci ceva nepieritor, care țâșnește dintr-un izvor veșnic, anume din însuși Dumnezeu. Credința pune stăpânire pe adevărul dumnezeiesc și aduce sufletul în fața lui Dumnezeu. Orice simțământ sau orice pricepere nu poate niciodată să se înalțe mai sus de cât izvorul lor, adică eu-l omenesc. Dar credința se înalță până la Dumnezeul cel vecinie făcând legătura vie între inima, care-o are, cu Dumnezeu, care o da. Simțămintele omenești, cât de adânci și cât de curate ar fi, nu pot nici odată să unească sufletul cu Dumnezeu, căci nu sunt nici dumnezeiești nici veșnice, ci omenești și trecătoare. Ele sunt ca curcubeta lui Iona, care a crescut într-o noapte și s-a uscat tot într-o noapte. Nu tot așa e cu credința: ea este veșnică și are aceeași putere ca izvorul din care iese. Prin ea, sufletul e socotit neprihănit (Rom 5.1), și inima e curățită (Fapte 15.9); ea se arată prin iubire (Gal 5. 6), și biruie lumea (1Ioan 5.4); credința e a lui Dumnezeu. Simțirea este a firii pământești și se ține numai de cele pământești; credința se ține numai de Hristos și-și îndreaptă privirile spre lucrurile de sus. Simțirea lasă sufletul în întuneric și îndoială, pironindu-l asupra stării lui nesigure și schimbăcioase. Credința duce sufletul în lumină și în odihnă punându-l în legătură cu nestrămutatul adevăr al lui Dumnezeu și al jertfei lui Hristos. Credința stărnește fără îndoială și ea simțăminte și gânduri, dar acestea sunt cu totul duhovnicești. Dar astea n-au nimic a face cu mântuirea, ci numai șt numai credința. De ce? Pentru că numai credința pricepe pe Dumnezeu așa cum s-a descoperit în Domnul Isus Hristos. Viața, dreptatea și pacea sunt cuprinse în aceasta. A cunoaște pe Dumnezeu, așa cum este, iată fericirea desăvârșită în timpul de față și pe veci. Sufletul care a aflat pe Dumnezeu, a aflat tot ce-i trebuie în vremea de acum și în viitor. Însă Dumnezeu nu poate fi cunoscut decât prin descoperire cu ajutorul credinței.

Așa că putem întrucâtva înțelege puterea și însemnătatea acestor cuvinte: „Prin credință Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain” (Evr 11. 4). Cain n-avea credință: de aceea a adus o jertfă „fără sânge”. Abel avea credință, de aceea a adus „sângele și grăsimea”, ceea ce pre-închipuiește jertfa lui Hristos. „Sângele” înfățișa viața, „grăsimea” însușirile cele bune ale ființei lui Hristos. De aceea legea mozaică oprea mâncarea sângelui și grăsimii. Sângele este viața. Sub lege, omul n-avea nici un drept la viață; iar din cap. 6 al Ev. după Ioan, înțelegem că noi n-avem viață în noi înșine dacă nu bem sângele lui Hristos, căci El este viața. Afară de El nu este nici o scântie de viață; afara de Hristos este numai moarte. „Viața era în El” și în nimeni altul.

Dar viața Sa a lăsat-o pe cruce, și păcatul a fost legat de acea viață când a fost pironit pe lemnul cel blestemat. Părăsindu-și viața deci, Hristos a părăsit și păcatul care era legat de ea. Așa ca păcatul a fost lăsat în mormântul din care El a ieșit biruitor. „Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat, ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire” (Levitic 17.11). Da, da, moartea lui Hristos a ridicat păcatul pe deplin. Iar credința în moartea lui Hristos dă celui cu adevărat credincios o pace adâncă, făcându-l să mărească slava lui Hristos, întru cât slava aceasta e legată de mărturia și slujba celui credincios.

Istoria lui Cain și Abel pune în lumină îndeosebi faptul că fiecare din acești doi oameni era una cu jertfa pe care o adusese. Însemnat lucru nu era persoana celui ce aducea jertfa, ci felul jertfei aduse. De aceea despre Abel citim că „Domnul a privit cu plăcere spre jertfa lui”. Căci prin ea a căpătat Abel mărturia că este neprihănit (Evr 11. 4); asta ne arată destul de deslușit, care este adevărata temelie a păcii credinciosului și a primirii sale înaintea lui Dumnezeu.

În inima noastră este o pornire firească de a ne întemeia pacea pe ceva care să fie în noi, ori să vină din noi, chiar închipuindu-ne că acest ceva este un rod al Duhului Sfânt. Așa dar, privim mereu în noi înșine, pe când Duhul Sfânt se silește tot mereu să ne îndrepte privirile în afară de noi. Starea credinciosului însă nu atârână de ce este el, ci de ce este Hristos. Fiindcă s-a apropiat de Dumnezeu, în numele lui Isus, s-a făcut una cu El și e primit în numele Său; și nu poate fi izgonit cum nici Acela în numele căruia s-a apropiat de Dumnezeu nu poate fi izgonit. Și dacă cel credincios este una cu Hristos, oricine lovește în cei mai slab credincios, lovește în Hristos; așa că siguranța credinciosului stă pe o temelie nezguduită: jertfa lui Hristos. Domnul privește cu plăcere, în cel credincios jertfa Domnului. Iată de ce cel credincios poate fi pe deplin liniștit! Iată de ce și orice învinuire și pe orice învinuitor îi trimitem plini de încredere la Hristos și la ispășirea săvârșită de El. În El avem totul deplin. Cu El ne lăudăm neîncetat. N-avem nici o încredere în noi înșine, ci toată încrederea o avem în Acela care a săvârșit totul pentru noi. De El atârnam, în lucrarea sa ne încredem, spre El ne îndreptăm privirile și venirea Lui o așteptăm.

Dar omul firesc își arată numaidecât toată vrăjmășia față de un adevăr ce împacă și înveselește inima credinciosului.

Așa citim despre Cain că: „s-a mâniat foarte tare, și i s-a posomorât fata” (verset 5). Ceea ce îl umplea pe Abel de pace, pe Cain îl umplea de mânie.

Din pricina necredinței Cain disprețuiește singura cale, pe care se poate apropia un păcătos de Dumnezeu. În loc să aducă sângele fără care nu este iertare, el se înfățișează cu rodul faptelor sale; apoi nefiind primit, în păcatele sale, în vreme ce Abel e primit, din pricina jertfei sale, s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața. Apoi a omorât pe martorul credincios, pe omul primit de Dumnezeu și socotit neprihănit, pe omul credinței; și astfel ajunge căpetenia tuturor acelor care, în toate vremurile, au prigonit pe cei credincioși. În orice timp și în orice loc omul a fost gata să prigonească pe semenul său mai degrabă pentru credință, decât pentru orice altă pricină: așa a fost Cain. Neprihănirea, dar o neprihănire deplină și desăvârșită pe care o dă numai credința, face pe Dumnezeu totul, și pe om nimic. Omului însă nu-i place să fie nimic, se mânie foarte tare și i se posomorăște fața. Dacă ar fi primit Dumnezeu pe Abel din pricina vreunei însușiri a ființei sale, Cain ar fi avut pricină să se mânie și să i se posomorască fața. Dar, Abel a fost primit din pricina jertfei sale, și Dumnezeu a privit cu plăcere spre jertfa lui Abel, așa că mânia lui Cain n-are nici un rost. De altfel vorba lui Dumnezeu către Cain tocmai lucrul acesta ni-l arată: „Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit”. Acel „dacă faci bine”, privește jertfa. Bine a tăcut Abel căutându-și un adăpost după o jertfă bine primită; rău a făcut Cain aducând o jertfă fără sânge, și toată purtarea lui, după jertfă, n-a fost decât urmarea firească a religiei lui greșite. Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp”. Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât” (verset 8). În toate timpurile, Cainii au prigonit și ucis pe Abel-i. Omul și religia omului sunt la fel în toate vremurile, precum și credința și religia credinței sunt aceleași în toate timpurile. Și pretutindeni unde se întâlnesc religia omului și religia credinței, se ivește lupta. Omorul lui Cain a arătat nu numai că temelie pe care se rezema clădirea religiei sale, era șubredă, ci că și clădirea însăși avea să fie șubredă. Căci Cain nu se oprește numai la uciderea lui Abel. Ci când a auzit osânda rostită de Dumnezeu împotriva crimei sale, a pierdut nădejdea de a mai fi iertat și „a ieșit din Fața Domnului” (verset 16). Cain a început apoi să zidească o cetate, iar din familia sa au ieșit cei care s-au îndeletnicit cu artele și cu științele plăcute și folositoare: lucrătorii de pământ, cântăreții cu tot felul de unelte, fierarii și căldărarii. Cain a socotit păcatul său prea mare ca să-i fie iertat, căci nu-și cunoștea nici păcatul, nici pe Dumnezeu. Nu s-a sinchisit de iertare pentru ca nu s-a sinchisit nici de Dumnezeu. Iată unul din cele mai îngrozitoare roade ale căderii în păcat: cugetul nu-și mai cunoaște adevărata stare de păcat și de aceea nici nu dorește pe Dumnezeu; n-are nici o pricepere despre calea pe care un păcătos se poate apropia de Dumnezeu. Este cu totul stricat, și rătăcit; iar dorința lui toată e să iasă din fața Domnului, ca să rățăcească în lume și în scopurile pe care le urmărește ea. Va trăi foarte bine fără Dumnezeu în lume. Va căuta să înfrumusețeze cât de mult lumea ca să facă din ea un loc plăcut, unde să poată trai cinstit după părerea Lui, cu toate că în ochii lui Dumnezeu, lumea rămâne sub blestem și Cain rămâne un rătăcit și un pribeag.

Iată „calea lui Cain” (Iuda v. 11), cale largă de tot pe care oamenii și astăzi merg în grabă cu milioanele. Nu zic ca acești oameni ar fi lipsiți de orice simțământ religios; tare ar vrea ei să aducă ceva lui Dumnezeu. Găsesc de cuviință să-i aducă rodul muncii lor, neștiind nici cine sunt ei, nici cine este Dumnezeu. Totodată se trudesă din răspuseri să îmbunătățească lumea prin fel de fel de mijloace ca să împodobească și să îndulcească viața. Și astfel singurul leac dumnezeiesc de curățire: sângele lui Hristos, este dat la o parte de om și înlocuit cu silința omului de îmbunătățire: iată „calea lui Cain”.

Întocmai după cum în zilele lui Cain plăcutele sunete ale chitarei și ale cimpoiului împiedeau să se audă strigătul sângelui lui Abel, tot așa și astăzi alte sunete încântătoare înăbușe glasul sângelui Golgotei; și alte lucruri decât un Hristos răstignit atrag privirile omului. Omul desfășoară toate mijloacele înțelepciunii lui pentru ca să facă din lumea aceasta o grădină adăpostită și caldă în care să se coacă roadele cele mai alese pe care le dorește cu înfocare mintea firească a omului. Lumea nu numai că se îngrijește de trebuințele ei zilnice, dar mintea născocitoare a omului s-a grăbit să mai găsească și alte lucruri pe care inima le pofteste de îndată ce le-a zărit și fără care viața pare de nesuferit. La toate astea se mai adaugă multa așa zisă religie, care, însă, de cele mai multe ori, nu este altceva decât un prilej pentru slăvirea

omului însuși, sau pentru potolirea cugetului său. Nu vrea omul să fie fără religie, căci nu se cade: ar trece drept păgân; de aceea binevoiește să închine din când în când câte o zi religiei, sau mântuirii sale veșnice, apoi restul vremii intereselor sale vremelnice. Și totuși fie că lucrează pentru cele vremelnice, fie că lucrează pentru cele veșnice, de fapt tot pentru el însuși lucrează omul.

Iată „calea lui Cain”. Ia seama bine, cititorule, și vezi unde începe, încotro se-ndreaptă și unde ajunge calea aceasta!

Cât de deosebită este calea credinciosului! Abel simte și recunoaște blestemul; își dă seamă de mănjirea păcatului și, în puterea sfântă a credinței, aduce jertfa de care nu e vrednic. Caută și află un adăpost în Dumnezeu însuși și, în loc să-și zidească o cetate pe pământ, se alege cu-n mormânt în sânul pământului. Pământul, care prin roadele lui, ne arăta puterea de lucru a lui Cain și a familiei sale, era stropit cu sângele celui drept. Să-și aducă aminte omul din lume, omul lui Dumnezeu, și creștinul lumesc, că pământul pe care-l călcăm este stropit cu sângele Fiului lui Dumnezeu! Sângele acesta scapă de urgia păcatului pe credincioși, dar osândește lumea; căci ochiul credinței zărește umbrele negre ale crucii lui Isus chiar sub chipurile frumoase și sub strălucirea acestei lumi trecătoare. „Chipul lumii acesteia trece” (1Cor 7.31). Toate lucrurile în mijlocul cărora trăim vor lua sfârșit în curând. „Calea lui Cain” va fi și este chiar urmată de „rătăcirea lui Balaam” apoi va veni „împotrivirea lui Core”, și atunci prăpastia își va deschide gura ca să înghită pe cei răi, închizându-i „în negura întunericii pentru vecie” (Iuda 11-13).

Ca să ne încredințăm mai bine de cele ce am spus n-avem decât să aruncăm o privire asupra capitolului 5, pe care îl vom cerceta acum, și care ne înștiințează de jalnica slăbiciune a omului și supunerea sa morții. În adevăr poate omul să trăiască veacuri de-a rândul și să nască fii și fiice; dar la sfârșit, tot va trebui să se zică și despre el: „și a murit”! „Moartea a domnit de la Adam până la Moise” și „Este rânduit oamenilor să moară odată” (Rom 5.14; Evr 9.27). Omul nu poate să scape de moarte. El nu poate să ia boldul grozav al morții nici cu abur, nici prin electricitate, nici cu vreun alt mijloc datorit minții lui născocitoare. O să găsească poate mijloacele de a mări și de a răspândi înlesnirile și plăcerile vieții. Toată hărnicia sa însă nu-i în stare să nimicească venirea morții. Dar de unde a venit moartea, acest lucru ciudat și înspăimântător? Ne-o spune Pavel: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea” (Rom 5.12). Așa că obârșia morții este păcatul. Păcatul a rupt legătura care ținea făptura strânsă de Dumnezeu cel viu, supunând astfel pe om împărăției morții, fără ca să se poată de loc dezrobi. Iată între altele încă o dovadă nezugduită că cu nici un chip nu e în stare să întâmpine pe Dumnezeu în starea lui firească de rob al morții. Nu poate fi nici o legătură între Dumnezeu și om decât în puterea vieții. Omul însă este sub puterea morții; de aceea nu poate să aibă nici o legătură cu Dumnezeu în starea sa firească. Viața nu poate fi în părtășie cu moartea, nici lumina cu întunericul, nici sfințenia cu păcatul. Trebuie ca omul să se apropie de Dumnezeu pe o temelie cu totul nouă anume prin credință. Căci numai credința îl poate face să-și recunoască adevărata stare de om „vândut păcatului”, adică supus morții, îl face să cunoască totodată și pe Dumnezeu, ca pe dătorul unei vieți noi – prin Hristos – al unei vieți care este în afară de puterea morții, și de aceea a vrăjmașului, și pe care noi n-o putem pierde. Iată în ce stă siguranța vieții credinciosului. Hristos este viața lui – Hristos cel înviat și cel proslăvit – Hristos cel biruitor asupra tuturor potrivnicilor. Viața lui Adam atârna de ascultarea sa; prin neascultare, păcătuiind, și-a pierdut viața. Hristos însă, având viața în El însuși, s-a coborât pe pământ și a înfruntat toate arătările felurite ale păcatului omului; și supunându-se morții, a nimicit pe acela care avea puterea morții; iar prin învierea sa, a ajuns pentru toți câți cred în numele Lui, viața și neprihănirea.

De acum înainte, e cu neputință ca Satana să se atingă de această viață: fie în izvorul ei, fie în drumul ei, fie în puterea ei, fie în câmpul ei de lucru, fie în durata ei. Dumnezeu îi este izvorul; Hristos cel înviat, drumul; Duhul Sfânt, puterea; cerul, câmpul de lucru și veșnicie, durata. Toate suni schimbate pentru cel care are această viață minunată; și de se poate zice cu adevărat ca „în mijlocul vieții suntem în moarte”, credinciosul poate zice tot așa de bine că „în mijlocul morții el este în viață”. Acolo unde stăpânește Hristos cel înviat nu mai este moarte. Căci Cuvântul lui Dumnezeu ne încredințează că Hristos a desființat moartea, înființând viața; așa că cel credincios nu mai așteaptă moartea ci slava. Că se poate ca și cel credincios să adoarmă în Isus e foarte adevărat. Dar adormirea în Isus nu înseamnă moarte, ci viața în toată puterea cuvântului. Putința părăsirii trupului pământesc pentru a fi cu Hristos nu poate să înlocuiască nădejdea celui credincios în răpirea în nori pentru întâmpinarea Domnului, ca să fie cu El și ca El pururea.

Aici ne va ajuta, ca o minunată pildă, întâmplarea cu Enoh, singurul care nu urmează după rânduiala firească din capitolul 5. „A murit”, este rânduiala firească: „n-a văzut moartea” este abaterea de la rânduiala firească. „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia ca este plăcut lui Dumnezeu” (Evr 11. 5). Enoh a fost „al șaptelea de la Adam”, și Dumnezeu n-a îngăduit ca moartea să biruie asupra „celui al șaptelea”. Dumnezeu a făcut din el un martor al minunatei Lui izbândi asupra întregii puteri a morții. Este un fapt de cea mai mare însemnătate. După ce s-a auzit de șase ori la rând osânda „și a murit”, inima se bucură când găsește pe al șaptelea om care n-a murit. Cum o fi scăpat el? – Prin credință „Enoh a trăit în legătură cu Dumnezeu trei sute de ani” – iată ce-l despărțea de tot ce era în jurul lui. Căci dacă trăiești în legătura cu Dumnezeu, ești scos cu totul din felul de gândire al lumii, care pe vremea aceea, ca și în zilele noastre, dușmănea toate cele dumnezeiești. Credinciosul acesta simțea că n-avea ce căuta în lume, în mijlocul căreia nu era decât un martor răbdător al harului lui Dumnezeu și al judecății ce avea să vină. Urmașii lui Cain puteau să-și întrebuințeze priceperea și să-și cheltuiască puterea cu nădejdea deșartă ca vor îmbunătăți o lume blestemată. Enoh însă găsisese o lume mai bună, și trăia în puterea acelei lumi. Nu primise credința ca să îmbunătățească lumea, ci ca să trăiască în legătură cu Dumnezeu.

„A trăit în legătură cu Dumnezeu”! Ce nu cuprind aceste câteva cuvinte! Ce deosebire pentru Dumnezeu, ce lepădare de sine! Ce sfințenie și ce curățenie morală! Ce mila și blândețe! Ce umilință și duioșie! Dar și ce râvnă și ce stăruință! Ce îndelungă răbdare, și totodată ce hotărâre neclintită! Să trăiești în legătură cu Dumnezeu nu înseamnă numai să trăiești după niște rânduieli și datini; sau să-ți alcătuiesti niște planuri și să ți iei hotărârile ca să te duci ici-colo sau ca sa-ți faci cutare sau cutare lucru, – înseamnă cu mult mai mult decât toate acestea laolaltă: Să umbli necurmat înaintea ochilor lui Dumnezeu cu tot ce ai și ești, potrivit cu descoperirea lui Dumnezeu din cuvântul Lui. Că în această viață trăiești ca în fața ochilor lui Dumnezeu se poate întâmpla să mergi uneori împotriva cugetelor oamenilor, și chiar a fraților tăi, când aceștia nu trăiesc în legătură cu Dumnezeu. Se poate întâmpla chiar ca toți oamenii să fie împotriva ta: uneori or să spună ca faci prea mult, altădată prea puțin. Credința însă care te-a învrednicit să trăiești în legătură cu Dumnezeu, te va învăța să nu bagi prea mult în seama părerile oamenilor.

Astfel viața lui Abel și a lui Enoh ne da o învățătură scumpă în privința jertfei pe care se reazemă credința, deci începutul vieții creștinești – cum și în privința nădejzii celui credincios, – adică sfârșitul acestei vieți; iar între începutul și sfârșitul acestei vieți „umblarea cu Dumnezeu” cuprinde toate mărunțișurile vieții de față. „Domnul dă îndurare și slavă” (Ps 84.11); iar între îndurarea care a fost descoperită și slava ce are

să fie descoperită, se află și încredințarea fericită că „Domnul nu lipsește de nici un bine pe cei ce duc o viață fără prihană (Ps 84.12).

Jertfa lui Abel și răpirea lui Enoh preînchipuiesc crucea Domnului Isus și răpirea Bisericii, cele două pricini pentru care este Biserica pe pământ. Biserica știe că temeiul vieții ei stă în moartea și învierea lui Hristos, dar așteaptă ziua în care Domnul va veni s-o ia la El. Căci ea așteaptă prin Duhul, prin credință nădejdea neprihănirii (Col 5.5): nu așteaptă neprihănirea pentru că pe aceasta o are prin îndurarea lui Dumnezeu, dar așteaptă nădejdea pe care i-o de starea în care se află. Faptul acesta este de cea mai mare însemnătate. Unii tâlcuitori ai adevărului prorociei au căzut în cele mai mari rătăcirii, pentru ca n-au înțeles care este tocmai partea și nădejdea Bisericii. Au învăluit Luceafărul de dimineață, care este nădejdea Bisericii, cu atâtea neguri și nori întunecoși, că un număr mare de credincioși nu mai sunt în stare să se ridice mai sus decât nădejdea rămășiței credincioase a lui Israel, anume așteptarea răsăririi „Soarelui neprihănirii care aduce tămăduirea sub aripile Lui”. (Maleahi 4. 2). Dar nu numai atât. Mulți credincioși au și pierdut puterea nădejzii cuprinsă în arătarea lui Hristos, fiindcă au fost învățați să aștepte fel de fel de întâmplări înainte de întoarcerea din nou a lui Hristos pentru Biserică. Au fost învățați ca întoarcerea ludeilor în țara lor desfășurarea proorociei după chipul lui Nebucadețar, și arătarea lui Anticrist (2Tes 2.8), trebuie să aibă loc înainte de venirea lui Hristos, cu toate că Noul Testament grăiește altfel.

Ca și Enoh, Biserica va fi răpită din mijlocul răului care o înconjoară și dinaintea necazului ce are să fie. Enoh n-a fost lăsat pe pământ ca să vadă răul ajuns la culme și judecata dumnezeiască pustiind lumea. N-a văzut deschizându-se „izvoarele adâncului și stavilele cerurilor”. A fost răpit înaintea acestor înspăimântătoare împrejurări; așa că pentru ochiul credinței, Enoh este icoana preînchipuitoare a celor care „nu vor adormi, ci vor fi schimbați într-o clipeală din ochi” (1Cor 15.51,52). Enoh n-a trecut prin moarte, a fost strămutat: tot așa și Biserica e chemată „să aștepte din ceruri pe Fiul” (1Tes 1.10); iată nădejdea așteptării ei. Cel mai slab credincios, cel mai neînvățat poate înțelege aceste lucruri și poate să se bucure de ele; și într-o clipă le poate vedea și puterea. Dacă nu poate cerceta în amănunțime proorociile, poate totuși, slavă Domnului, să guste fericirea, adâncimea, puterea și mângâierea acelei nădejzii cerești, care, de drept este a lui, ca unul care este un mădular al acestui trup ceresc, care e Biserica. Nădejdea de care se bucură el, nu se mărginește numai la așteptarea răsăririi „Soarelui neprihănirii”, oricât de bună ar fi acesta nădejde, ci cuprinde și vederea „luceafărului de dimineață” (Apoc 2.28). Și precum luceafărul de dimineață se arată înainte de răsărirea soarelui celor care veghează, tot așa și Hristos, se va arata Bisericii înainte ca rămășița lui Israel să zărească razele Soarelui neprihănirii.

Iată-ne la una din cele mai însemnate părți ale Genezei. Enoh nu mai este. Pribegia lui pe pământ s-a sfârșit cu strămutarea sa în cer. A fost răpit înainte ca răul să fi ajuns la culme, și înainte ca judecata dumnezeiască să fi venit peste locuitorii pământului.

Cele dintâi două versete ale capitolului 6 ne destăinuiesc cât de mică a fost înrăurirea vieții și răpirii lui Enoh asupra lumii. „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales”. Amestecul lucrurilor lui Dumnezeu cu ale omului e un mare rău și un mijloc puternic cu care strică vrăjmașul mărturia lui Hristos pe pământ. Acest amestec se îmbracă adeseori cu cele mai frumoase podoabe, încât îl poți lua drept ceva dumnezeiesc foarte de dorit, chiar drept o lucrare puternică a Duhului Sfânt și nici nu bănuiești măcar că este ceva rău. Dacă însă lăsăm lumina lui Dumnezeu să pătrundă în judecata noastră, vedem numai decât că din acest amestec nu poate ieși nimic bun. Căci Dumnezeu nu se slujește niciodată de astfel de mijloace pentru a-și răspândi adevărul, sau pentru a apăra interesele acelor care sunt chemați să fie martorii Lui pe pământ. Despărțirea de orice rău este rânduiala lui Dumnezeu; și aceasta rânduială nu se poate călca fără să se aducă o pagubă mare adevărului.

În întâmplarea de mai sus, vedem lămurit urmările nenorocite ale legăturii fiilor lui Dumnezeu cu fetele oamenilor.

După părerea omului, rodul acelei legături se arăta foarte frumos; căci în versetul 4 citim: „aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume”. Dar Dumnezeu judeca altfel; nu vede cum vede omul; și gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. „Domnul a văzut că răutatea omului era mere pe pământ, și ca toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”. Iată starea omului înaintea lui Dumnezeu, – „numai rău”, – „rău în fiecare zi”. Amestecul celor sfinte cu cele lumești nu poate avea altă urmă decât rău. Dacă sămânța sfântă nu se păstrează curată, totul e pierdut în ce privește mărturia pe pământ. Cea mai de seamă străduință a Satanei a fost să nimicească planul lui Dumnezeu, răpunând sămânța sfântă, apoi, ne izbutind, a căutat s-o strice.

Este de cea mai mare însemnătate ca cititorul să înțeleagă bine urmarea legăturii dintre „fiii lui Dumnezeu” și „fetele oamenilor”. Căci, în vremea noastră, ne paște o mare primejdie, anume pornirea de a ciunti adevărul de dragul „unirii în Hristos”. Să ne ferim cu cea mai mare grijă de așa ceva. Adevărata unire nu se „capătă cu jertfa adevărului.” Lozinca credinciosului trebuie să fie: „să păstrezi adevărul cu orice preț”. Dacă pe această cale poți avea unirea, foarte bine; dar, înainte de toate, să păstrezi adevărul. Părerea timpului de acum este: „Să ai unirea cu orice preț; și dacă pe aceasta cale poți păstra adevărul, cu atât mai bine, dar înainte de toate unirea”. Ar trebui să se țină minte întotdeauna că „înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi, pacinică”. (Iacov 3.17). Înțelepciunea pământească ar fi început prin a fi mai întâi „pașnică”, și tocmai din pricina aceasta nu poate fi nici curată. Unde este știrbit adevărul, nu poate fi nici o dată o adevărată mărturie. Așa vedem că înaintea potopului, unirea necurată a celor sfinte cu cele lumești, a celor dumnezeiești cu cele omenești n-a avut alt rod decât să ducă răul la culme. Atunci a venit judecata lui Dumnezeu asupra lumii. „Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut”. N-a trebuit mai puțin decât nimicirea lucrului care stricase calea lui Dumnezeu pe pământ: Vitejii... oamenii cu nume” trebuiau nimiciți fără cruțare.

„Orice făptură” trebuia înlăturată ca netrebnică dinaintea lui Dumnezeu „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea”. Dumnezeu nu vorbește numai de o parte ci de toată făptura, căci totul era stricat în ochii Domnului, stricat cu desăvârșire. Făptura fusese cântărită și aflată rea. Atunci Dumnezeu a înștiințat pe Noe despre mijlocul de mântuire pregătit pentru ei, zicând: „Fă-ți o corabie din lemn de gofer” (versetele 13-14). În felul acesta, Noe e înștiințat de gândul lui Dumnezeu, cu privire la lumea ce-l înconjura. Cuvântul lui Dumnezeu era menit să scoată la lumină lucrurile, chiar cele mai ascunse, asupra cărora privirea omului se opriese cu plăcere și trufie. Inima omului putea să se umfle de mândrie și să zvâcnească de bucurie, când dintr-o privire străbătea mulțimea strălucitoare „a vitejilor și a oamenilor cu nume!” Era încântat de sunetele muzicii, pe când munca câmpului îi dădea cu prisosință toate cele de trebuință pentru viața zilnică: parcă astea toate erau îndeajuns să gonească din cuget gândul judecății: Căci Dumnezeu a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe om” și aceste cuvinte grele aruncă umbra lor îngrozitoare asupra acestei priveliști. Dar poate ca iscusința omului o să scornească vre-un mijloc de scăpare! N-o să se mântuiască „vitejii” prin puterea lor? Nici vorbă de așa ceva, căci era numai un singur mijloc de scăpare; acel mijloc se descoperă credinței,

nu vederii, nici minții, nici închipuirii. „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, plin de o teamă sfântă, a făcut o corabie ca să-și scape casa; prin ea a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii, care se capătă prin credință” (Evr 11.7).

Cuvântul lui Dumnezeu își împrășteie lumina peste toate lucrurile care înșeală inima omului. Rupe perdeaua aurită cu care acoperă șarpele o lume trecătoare, deșartă și amăgitoare, și face să se vadă sabia judecății dumnezeiești. Dar numai credința primește înștiințarea dumnezeiască, atunci când lucrurile pe care le face cunoscut „încă nu se văd”. Firea omenească e călăuzită de ceea ce vede, cu ajutorul simțurilor. Credința e mână de Cuvântul lui Dumnezeu. Într-o lume plină de întuneric, această comoară dumnezeiască dă celui care o are tăria suflătescă, de e trece prin orice împrejurări i-ar sta în față.

Când a vorbit Dumnezeu lui Noe despre o judecată, nici un semn n-o prevestea. Judecata „încă nu se vedea” dar Cuvântul lui Dumnezeu o făcuse destul de lămurită în inima în care „a găsit credință” (Evr 4.2). Credința nu așteaptă să vadă ca să creadă, căci „credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos (Rom 10.17). Atât îi trebuie omului credincios, să știe că Dumnezeu a vorbit. Un singur cuvânt din Scriptură e de ajuns pentru întâmpinarea tuturor împotrivirilor și închipuirilor minții omenești; iar acela, ale cărui încredințări sunt întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu, poate sta neclintit împotriva tuturor valurilor părerii lumești și împotriva tuturor credințelor deșarte. Cuvântul lui Dumnezeu a îmbărbătat inima lui Noe în tot timpul slujbei lui îndelungate; și tot prin acel Cuvânt au fost îmbărbătați sfinții cu miile, de atunci până azi, cu toată împotrivirea și vrăjmășia lumii. Nu se poate prețui în îndeajuns Cuvântul lui Dumnezeu. Fără el nu e nimic sigur; cu el totul e pace și lumină. Pretutindeni unde ajunge Cuvântul lui Dumnezeu, croiește un drum sigur și binecuvântat înaintea omului lui Dumnezeu. Dar acela, a cărui cale nu-i luminată de el, e silit să rătăcească în mijlocul întunericului din lume. Cum ar fi fost Noe în stare să predice „neprihănirea”, 120 de ani, dacă temelia predicării lui n-ar fi fost Cuvântul lui Dumnezeu? Cum ar fi putut el să stea împotriva ocărilor și batjocurilor unei lumi nelegiuite? Cum ar fi putut stăruie în mărturisirea despre o „judecată viitoare”, când nici un nor nu se vedea în zare? Era cu neputință. Cuvântul lui Dumnezeu a fost temelia pe care a stat el neclintit, iar „Duhul lui Hristos” l-a făcut să stăruiască în hotărârea sfântă, de a sta necurmat pe acea temelie nestrămutată.

Iar noi, iubitul meu cititor credincios, ce avem altceva spre a stăruie neclintiți în slujba noastră pentru Hristos în zilele rele de astăzi? Nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt, prin care putem înțelege acest Cuvânt, lată tot ce ne trebuie „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2Tim 3.16,17). Ce liniște pentru cel credincios! Ce scăpare de toate înșelăciunile diavolului și de închipuirea omului! În locul lor avem Cuvântul lui Dumnezeu, curat, neschimbat și vecinic. „Întocmirile gândurilor omului sunt rele în toate zilele” Noe însă își găsea adăpostul în Cuvântul lui Dumnezeu.

Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea...; fă-ți o corabie de lemn de gofer”. Cuvintele acestea ne arată prăpădirea omului, și leacul lui Dumnezeu. Dumnezeu încuviințase ca omul să-și urmeze drumul până la capăt, pentru ca gândurile și caile sale să arate tot ce erau în stare să facă. Aluatul lucrase și dospise toată frământătura. Răul ajunsese la culme. „Orice făptură ajunsese rea și își stricase calea: stricăciunea ajunsese nemărginită, așa că lui Dumnezeu nu-i mai rămânea alt mijloc decât să nimicească cu desăvârșire „orice făptură”, și totodată să mântuiască pe toți câți, după veșnicile sale sfaturi, se aflau legați cu „cel al optulea” – singurul om drept ce mai era atunci. Iată, într-un chip izbitor, învățătura crucii: pe de o parte ne arată judecata lui Dumnezeu asupra firii omenești cu toată răutatea ei; pe de alta parte ne arată iubirea lui Dumnezeu, descoperite în Mântuitorul, care a luat asupra Lui toate păcatele oamenilor, ca astfel să-i scape de pieire. „Ne-a cercetat Soarele, care răsare din înălțime” (Luca 1.78). Și când? Tocmai când suntem mai păcătoși. Dumnezeu s-a pogorât „în părțile cele mai de jos ale pământului” (Efes 4. 9). Lumina Soarelui care răsare din înălțime a pătruns până în adâncimile întunericului păcătosului, descoperind adevărata stare firească a omului. Lumina arată tot răul din om, dar tot lumina dă și cunoștința izbăvirii de acest rău.

Dacă crucea destăinuiește judecata lui Dumnezeu privitoare la „orice făptură”, mai destăinuiește și mântuirea păcătosului vinovat și pierdut. Păcatul e judecat cu desăvârșire; păcătosul mântuit cu desăvârșire; iar Dumnezeu cu desăvârșire descoperit și slăvit prin cruce.

Dacă cititorul deschide Cuvântul lui Dumnezeu la întâia Epistolă a lui Petru, va găsi multă lumină aruncată asupra crucii. De pildă, în capitolul 3, verset. 18-22 citim: „Hristos de asemenea a suferit odată pentru păcate, El cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh în care s-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete și anume opt. Icoana aceasta pre-închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul care nu este o curățire de întinăciunile trupesti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce s-a înălțat la cer, și și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile” (Nota: N-am putea lăuda prea mult înțelepciunea, cu care vorbește Duhul Sfânt de botez în locul pomenit mai sus. Știm ce greșeli s-au făcut cu botezul și ce loc greșit are acest așezământ în gândurile multora. Știm că puterea, care ține numai de sângele lui Hristos, a fost pusă pe seama apei botezului, ca și harul înnoitor al Duhului Sfânt. Așadar nu putem decât să ne mirăm văzând cum Duhul Sfânt ocrotește acest adevăr, spunând că nu lepădarea spurcăciunii trupesti ca prin apă, ne mântuiește, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, „mărturie” în care intrăm nu prin botez, care își are de altfel însemnătatea lui la locul lui, ci „prin învierea lui Isus Hristos”, „care s-a dat pentru greșelile noastre, și a înviat pentru neprihănirea noastră” (Rom. 4. 25).

Este de prisos să mai spunem că botezul ca așezământ dumnezeiesc, și lăsat la locul lui hotărât de Dumnezeu, este foarte însemnat și are un înțeles adânc. Dar când vedem pe oameni, schimbând într-un fel sau altul, înțelesul lucrurilor dumnezeiești, suntem nevoiți să dăm pe față lucrarea Satanei la lumina Cuvântului lui Dumnezeu.) Iată cuvinte de cea mai mare însemnătate, care aruncă o lumină adâncă asupra învățăturii corăbiei lui Noe și asupra legăturii ei cu moartea lui Hristos. Precum în potop, tot așa și în moartea lui Hristos, toate valurile și toate talazurile judecății lui Dumnezeu au trecut peste Cel care era fără păcat. Făptura a fost înmormântată sub valurile dreptei mâinii a lui Dumnezeu și Duhul lui Hristos, în Ps. 42.1, grăiește: „toate talazurile și valurile Tale trec peste mine”. „Toate valurile” mâinii dumnezeiești au trecut peste ființa curată și neprihănită a Domnului Isus, când era pe lemn; prin urmare nici unul din acele valuri n-are să mai treacă peste acela care crede. La Golgota, vedem într-adevăr, „toate izvoarele adâncului celui mare și stavilele cerurilor deschise”. – „Un val cheamă pe alt val, la vuietul căderii apelor Tale” (Ps. 42. 7). Hristos a băut paharul până la fund și a răbdat toată urgia. A luat asupra lui, prin judecată, toată greutatea răspunderii poporului său, despovărându-se de ea în urmă cu slavă. Sufletul credinciosului afla aici o pace sigură. Căci, dacă Domnul Isus a înfruntat tot ce putea fi împotriva noastră; dacă a răsturnat toate piedicile; dacă a ridicat păcatul; dacă a golit până la fund

paharul mâinii judecății în locul nostru; dacă a risipit toți norii, – ce poate să ne mai împiedice ca să nu ne bucurăm de o pace temeinică? Da, da, o pace adâncă este partea celui credincios; a lui este și fericirea adâncă și nespūsă cum și sfântă siguranța pe care iubirea mântuitoare i-o dăruiește din pricina lucrării lui Hristos.

Avea oare Noe vre-o frică de apele judecății dumnezeiești? Nicidecum, căci știa că toate fuseseră vărsate atunci când el, în corabie, fusese purtat de aceleași ape, ferit de loviturile judecății. Corabia mergea liniștită deasupra acelor valuri care nimiceră „orice făptură”: căci Dumnezeu însuși o pusese acolo. Ar fi putut să zică și el, după graiul biruitor al apostolului. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Rom. 8.31). Dumnezeu însuși îl poftise să intre în corabie: „Intră în corabie, tu și toată casa ta!” (cap. 7. 1). Și după ce Noe a intrat în corabie, Dumnezeu a închis ușa după el”. Corabia era un adăpost sigur pentru oricine fusese poftit de Dumnezeu înăuntru. Dumnezeu păzea ușa; și fără El nimeni nu putea nici intra, nici ieși. În corabie era o ușa și o fereastră. Cu puternica să mână, Domnul apăra ușa, lăsând lui Noe fereastra prin care putea privi sus, de unde se pogorâse judecata, ca să vadă când va trece judecata. Familia mântuită nu putea privi decât în sus, căci fereastra se afla sus (vezi cap. 6. 16). Noe și ai săi nu puteau vedea apele judecății, nici moartea, nici pustiirea pricinuite de acele ape. Mântuirea lui Dumnezeu „lemnul de gofer” era între ei și toate acele lucruri. Nu puteau privi decât în sus, unde vedeau un cer fără nori (prin credință), veșnica locuință a Aceluia care osândise lumea și îi scăpase pe el.

Nimic nu lămurește mai bine desăvârșita siguranța celui care crede în Hristos decât cuvintele: „Dumnezeu a închis ușa după el”. Cine ar putea deschide când Dumnezeu a închis? Familia lui Noe era într-o siguranță desăvârșită cum numai Dumnezeu poate s-o dea. Nici o putere îngerească, omenească sau diavolească, n-ar fi fost în stare să deschidă ușa corăbiei ca să năvălească apele înăuntru. Aceeași mână care deschisese stavilele cerurilor și izvoarele adâncului, închisese și ușa aceea. Tot așa citim despre Hristos, că El „ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide; Cel ce închide și nimeni nu va deschide” (Apoc. 3. 7); El ține „cheile morții și ale Locuinței morților” (Apoc. 1. 18). Fără El nimeni nu poate păși prin ușile mormântului, fie spre a intra, fie spre a ieși. El are „toată puterea în cer și pe pământ”. El este „capul Bisericii mai pe sus de toate”. Și în El, credinciosul se află în deplină siguranță (Matei 28. 18; Efes. 1. 22). Cine ar fi putut lovi pe Noe? Ce fel de val ar fi putut pătrunde în corabia lui „lipită pe dinlăuntru și pe dinafară cu smoală”? Și azi, cine ar putea lovi pe cei care prin credință, s-au adăpostit la cruce? Orice vrăjmaș a fost biruit și supus tăcerii pentru totdeauna. În chip biruitor, moartea lui Hristos a pus capăt tuturor păcatelor noastre, iar învierea Sa este dovadă că Dumnezeu a primit jertfa lui Hristos pentru păcatele noastre dându-ne astfel siguranța mântuirii de păcate prin credință în această jertfa ca făcută pentru noi. Astfel „ușa” corăbiei noastre fiind deci încuiată sigur de mâna lui Dumnezeu însuși, n-avem decât să ne bucurăm de „fereastră”, adică să umblăm într-o fericită și sfântă împărtășire cu Acela care ne-a mântuit de mânia viitoare, și ne-a făcut moștenitori ai slavei viitoare pe care o și așteptăm. Apostolul Petru spune că „cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate” (2Petru 1. 9). O astfel de stare sufletească e de plâns; și ea este partea oricui n-are grijă să rămână prin rugăciune într-o necurmată împărtășire cu Acela care ne-a apucat în Hristos pentru vecii vecilor. Înainte de a merge mai departe în istoria lui Noe, să aruncăm numai o privire asupra celor care au rămas afară din corabie și cărora Noe le-a predicat, atâta vreme să se întoarcă la Dumnezeu. Ce groază și, mai ales, ce îngrijorare, când au văzut corabia îndurării lui Dumnezeu ridicându-se pe apă. Căci „ușa era închisă”, ziua harului trecuse, mărturia își luase sfârșitul pentru totdeauna față de cei care o auziseră. Aceeași mână, care închisese ușa după Noe, care rămăsese înăuntru, lăsase pe ceilalți afară. Afară, ei erau pierduți cu desăvârșire; cei dinăuntru erau cu desăvârșire mântuiți. Îndelunga răbdare dumnezeiască și mărturia slujitorului său fuseseră disprețuite de oamenii copleșiți cu totul de cele pământești. „Mâncau, beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul, și ia pierdut pe toți” (Luca 17. 26, 27). Toate acestea nu erau rele în ele însele; căci răul nu era în lucrurile făptuite, ci în cei care le făptuiau. Orice lucru se putea face în frica Domnului și spre slava sfântului sau Nume, cu ajutorul credinței. Dar, vai! lipsea credința; Cuvântul lui Dumnezeu era disprețuit. Dumnezeu vorbea de păcat și de rădăcină, dar oamenii nu se lăsau înduplecați. Dumnezeu le vorbea de mântuire, dar lor, puțin le păsa: își vedeau de planurile și afacerile lor, fără grijă de Dumnezeu. Petreceau ca și cum pământul ar fi fost al lor pe veci. Dăduseră afară pe Dumnezeu. „Toate întocmirile gândurilor cugetul lor erau rele în toate zilele”, de aceea nu puteau să facă nici un bine. Gândeau, vorbeau și petreceau după placul lor și după cum găseau ei cu cale, uitând pe Dumnezeu. Cititorule, adu-ți aminte de cuvintele Domnului Isus Hristos: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului” (Luca 17. 26). Unii cred că, înainte de venirea Fiului omului (a doua venire) pe norii cerului, dreptatea va acoperi pământul de la un capăt la altul, și că n-avem să trăim decât în așteptarea unei împărțiri de dreptate și pace, adusă de cei care lucrează acum. Dar versetul de mai sus taie, de la rădăcină, acele nădejdi deșarte și amăgitoare. Era oare pământul acoperit de dreptate în zilele lui Noe? Stăpâna oare adevărul lui Dumnezeu pe pământ? Era pământul plin de cunoștința lui Dumnezeu, cum este fundul mării plin și acoperit de apă? Nicidecum! Scriptura spune lămurit: „Pământul era plin de silnicie”, „orice făptură își stricase calea sa pe pământ” „și pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu”. Ei bine! „Așa va fi și venirea Fiului omului!” Dreptatea cu silnicia nu prea seamănă; nici stricăciunea cu pacea. Numai să ai o inimă supusă Cuvântului și golită de păreri lumești pentru a înțelege felul de a fi al zilelor dinaintea venirii Fiului omului. Să nu fie cititorul dus în rădăcină, ci mai bine să se plece cu supunere înaintea Scripturii; să se gândească la starea lumii „din zilele dinaintea potopului” și să-și aducă aminte că, „precum” era atunci, „așa” o să fie la sfârșitul vremii de acum. Într-adevăr, în zilele lui Noe, omul desfășura o muncă încordată, ca să facă din lume un loc plăcut și frumos. Dar nu se gândea să facă din ea un loc vrednic de Dumnezeu, ceea ce ar fi fost cu totul altceva. Tot așa și astăzi, omul se muncește, în tot felul, să netezească și calea vieții omenești, înlăturând toate pietrele și toate piedecile. Dar asta nu împlinește cuvântul: „pregătiți în pustie calea Domnului... neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!”, ca toată făptura să vadă mântuirea Domnului (Isa. 40. 3-4). Civilizația stăpânește azi dar civilizația nu înseamnă dreptate. Se lucrează, măturându-se și împodobindu-se casa, dar nu spre a o găti pentru Hristos, ci pentru Anticrist. Omul își întrebuințează înțelepciunea ca să ascundă, sub cutele faptelor lui, petele și cusururile omenirii: dar dacă se pot acoperi aceste pete, nu se pot șterge niciodată. Curând, curând o să iasă la iveală, cu tot acoperământul, care le tănuiește și o să se vadă mai grozave ca niciodată. În curând, stavilele, cu care omul caută, cu atâta stăruință, să oprească puhoiul nenorocirii omenești, se vor rupe, dând drumul puterii zdrobitoare a răului. Atunci toate străduințele omului ca să îngrădească râurile turburate ale stricăciunii fizice, mintale și morale ale neamului lui Adam, vor da greș. Dumnezeu a zis: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea”. Sfârșitul n-a venit înaintea omului, ci înaintea lui Dumnezeu; și, cu toate că glasul batjocoritorilor se ridica, zicând: „unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii” (2Petru 3. 4), totuși se apropie repede clipa în care cei batjocoritori își vor primi răspunsul: „ziua Domnului va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3. 10). Iată răspunsul lui Dumnezeu la batjocurile înțelepților lumii.

În ce privește pe copiii săi, Dumnezeu are un alt răspuns, potrivit iubirii și așteptării lor, și-i așteaptă un viitor la totul deosebit: vor merge spre întâmpinarea Marelui în văzduh (1 Tes. 4. 17), înainte ca răul să fi ajuns la culme și ca judecata lui Dumnezeu să cadă peste acel rău. Așteptarea Bisericii nu este să vadă lumea nimicită prin foc, ci să vadă răsărind „luceafărul strălucitor de dimineață” (Apoc. 22. 16).

Însă, oricare ar fi punctul de vedere din care privim viitorul, fie ca aceea ce se înfățișează vederii sufletului nostru este Biserica în slavă, fie că este lumea în flăcări, fie că este venirea așteptată a Mirelui, ori venirea năprasnică a hoțului, luceafărul de dimineață sau soarele arzător de miazăzi, răpirea Bisericii sau judecata – trebuie să știm cât de mare nevoie este să ne ținem de mărturia milei lui Dumnezeu către sărmanii păcătoși: „iată, acum este vremea potrivită: iată, acum este ziua mântuirii” – „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine” (2Cor. 6.2; 5.19). Acum, Dumnezeu împacă; în curând, El va judeca; acum, totul este milă; atunci, n-o să fie decât mânie; acum, Dumnezeu iartă păcatul prin cruce; atunci, îl va pedepsi cu chin veșnic. Acum, Dumnezeu trimete o veste de milă de cea mai curată, de cea mai bogată și de cea mai darnică milă. Vorbește către păcătoși despre o răscumpărare făcută de scumpul sânge al lui Hristos; înștiințează că totul s-a împlinit și așteaptă ca să miluiască: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3. 9-15). Toate acestea ne arată cât de însemnată este vremea de azi. Har și numai har stă la îndemâna tuturor și judecata, fără drept de apel, e gata să fie dezlănțuită!

Fiindcă Dumnezeu ne-a pus în cunoștință cu aceste lucruri, ar trebui să urmărim desfășurarea planurilor sale cu mai multă luare aminte! Scriptura își aruncă lumina asupra tuturor lucrurilor; cu ajutorul ei, nu suntem ca aceia care privesc șirul întâmplărilor cu mirare, neștiind nici unde sunt, nici încotro merg. O cunoștință lămurită a stării noastre putem avea, și chiar trebuie s-o avem. Ar trebui să știm încotro merg toate puterile, care sunt astăzi la lucru, marele vârtej către care se reped toate pâraiele. Lumea visează un veac de aur. Oamenii își făgăduiesc un veac al artelor și științelor; cu cugetul se hrănesc că „măine vom face ca azi, ba încă și mai rău!” (Isa. 56. 12). Dar, vai! cât de deșarte sunt aceste gânduri, toate aceste visuri, și toate aceste nădejdi! Credința vede norii îngrădindu-se în zarea lumii: se apropie judecata, se grăbește ziua urgiei; o să se închidă ușa curând! Puternica rătăcire (2Tes. 2. 11) a început să lucreze! Nu trebuie oare să strigăm, cât putem de tare, împotriva acestei porniri prin o tot mai credincioasă mărturie? Lumea ne va învinui, firește, ca prezicem numai rele, întocmai cum spunea Ahab de proorocul Mica. Ce are a face? Să spunem sus și tare ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca „să încredințăm pe oameni” (2 Cor. 5. 11). Numai Cuvântul lui Dumnezeu ne poate așeza picioarele pe o temelie nestrămutată și veșnică, în loc de temelia înșelătoare pe care ne rezemăm din fire. Numai el ne poate lua „trestia ruptă” (Isa. 36. 6) și nădejdea amăgitoare a lumii, înlocuindu-le cu „starea veșnică” și cu „nădejdea care nu înșală” (Rom. 5. 5). Adevărata iubire, care-i iubirea lui Dumnezeu, nu strigă: „pace, pace! când nu este pace” (Ier. 6. 14), nici „nu tencuiește zidul cu ipsos” (Ezech. 13. 10). Dumnezeu vrea ca inima păcătosului să se odihnească, în pace, în corabia siguranței veșnice, bucurându-se, de acum, de împărtășirea sa, iubind și hrănindu-se cu nădejdea odihnei unei făpturi înnoite, atunci când prăpădul, pustiirea și judecata nu vor mai fi.

Să venim acum la Noe, și să-l privim într-altă stare. L-am văzut zidind corabia; l-am văzut în corabie. Dar, acum, îl vom privi ieșind din ea ca să intre în lumea înnoită. „Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe”. Lucrarea judecății fiind trecută, Dumnezeu Și-a adus aminte de familia mântuită împreună cu tot ce ținea de ea. „Dumnezeu a făcut să sufle vânt pe pământ, și apele s-au potolit. Izvoarele Adâncului și stăvilarele cerurilor au fost închise, și ploaia din cer a fost oprită” (Cap. 8. 1-2). Atunci razele soarelui au început să învieze o lume, care fusese botezată cu un botez de judecată. O lucrare minunată a lui Dumnezeu este judecată; și, cu toate că-i lăudat Dumnezeu în ea, Lui nu-i place. Slăvit fie numele Său! Întotdeauna. El este gata să părăsească locul judecății ca să miluiască, pentru că-i place mila.

„După patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra corăbiei pe care o făcuse. A dat drumul unui corb, care a ieșit ducându-se și întorcându-se, până când au secat apele de pe pământ” (verset 6-7). Corbul a găsit de bună seamă vreun adăpost și nu s-a mai întors în corabie. Porumbelul, însă, „n-a găsit nici un loc ca să-și pună piciorul și s-a întors la el în corabie...; și iarăși a dat drumul porumbelului din corabie. Porumbelul s-a întors la el spre seară; și iată că în ciocul lui era o frunză de măsline ruptă de curând” (verset 8-11). Iată aici o prea frumoasă icoană a minții înnoite, care caută și-și găsește odihnă în Hristos; ba mai mult, apucă arvuna moștenirii, dând astfel dovadă că a trecut judecata și că începe să se arate un pământ înnoit. Dimpotrivă, mintea trupestă se poate odihni în orice, afară de Hristos. Se poate hrăni cu tot felul de spurcăciuni; „frunza măslinului” n-are nici o atragere pentru ea. Găsindu-și toate cele de trebuință pentru viața trecătoare, în jurul lui, habar n-are de o lume nouă. Dar inima învățată și mișcată de Duhul lui Dumnezeu, nu se poate odihni, nici bucura, decât în ce se odihnește și se bucură Dumnezeu; se odihnește în corabia mântuirii sale, până la timpul așezării din nou a tuturor lucrurilor. Să dea Dumnezeu să fie așa cu tine și cu mine, iubite cititor! Mântuitorul să fie necurmat odihna și partea inimilor noastre ca nu cumva să le căutăm într-o lume, care e sub judecata lui Dumnezeu! Porumbelul s-a întors la Noe în corabie și a așteptat acolo clipa odihnei adevărate. Tot așa și noi ar trebui să ne găsim în totdeauna locul în Hristos, până la proslăvirea și mărirea Lui în veacurile viitoare! „încă puțină, foarte puțină vreme” și „cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evr. 10. 37). Ne trebuie numai puțină răbdare.

„Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe și i-a zis: „Ieși din corabie”. Același Dumnezeu, care zisese; „Fă-ți o corabie” și „Intră în corabie”, zice acum lui Noe: „Ieși din corabie”. „Și Noe a ieșit afară... și a zidit un altar Domnului” (verset 15 și următoarele). N-are decât să asculte Noe: ascultarea și cu credință trebuie să meargă împreună. Chiar pe locul unde se petrecuse judecata, a ridicat un altar. Corabia purtase pe Noe și familia lui cu bine deasupra apelor judecății: în ea trecuse Noe din lumea cea veche în cea nouă, în care își ia locul acum ca un închinător. (Nota: Foarte interesant este să cercetăm potopul și corabia în legătură cu botezul. Botezul este asemenea trecerii din lumea cea veche în cea nouă, în Duh și prin credință.

Omul cel vechi este ca înmormântat sub ape, nu mai are loc în zidirea cea nouă: carnea (trupul) cu toate ale sale, păcatele, fărădelegile, și răspunderile sale sunt îngropate în mormântul lui Hristos și nu se mai pot înfățișa niciodată înaintea ochilor lui Dumnezeu. Dar, întrucât Hristos a înviat dintre cei morți în puterea unei vieți noi, înlăturând cu desăvârșire păcatele noastre, tot așa și omul botezat iese din apă, vestind astfel că, din mila lui Dumnezeu și prin moartea lui Hristos, este pus în deplină stăpânire a unei vieți noi, cu care este legată pe veci neprihănirea lui Dumnezeu. „Noi deci, prin botezul pentru moarte, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Rom. 6 și Col. 2; vezi și 1 Petru 3. 18-22))

Trebuie însă să băgăm bine de seamă că Noe a zidit un altar „lui Dumnezeu”. Un suflet superstițios s-ar fi închinat corăbiei, cu ajutorul căreia fusese scăpat, căci inima omenească este pornită să înlocuiască, totdeauna, pe Dumnezeu cu mijloacele Lui de mântuire. Intr-adevăr, corabia fusese numai mijlocul de mântuire, rânduit de Dumnezeu. Dar credința lui Noe trece de la corabie la Dumnezeul corăbiei; de aceea, părăsind-o, în loc să șovăie și să arunce o privire înapoi, sau să se uite la corabie, ca la ceva sfânt și vrednic de slăvire, zidește el lui Dumnezeu un altar și aduce slavă lui Dumnezeu; iar de corabie nici nu se mai aude.

Acestea toate cuprind o învățătură simplă, dar de mare folos. Îndată ca inima părăsește cunoștința Dumnezeului celui viu, prăbușirea omului nu mai are margini. Pe aceasta cale merge spre cea mai grosolană închinare la idoli. Pentru credință, o datină, o rânduială oarecare nu

prețuiește decât ca fiind mijlocul prin care Dumnezeu se face cunoscut sufletului ca o putere vie; și aceasta atâta timp cât credința se poate bucura de Hristos în acea rânduială, după cum a orânduit-o Dumnezeu însuși. În afară de asta, rânduiala n-are nici un preț. Iar de se va așeza ea câtuși de puțin între inima închinătorului și lucrarea și scumpa persoană a lui Hristos, încetează să mai fie o rânduială, sau o datină dumnezeiască, ci ajunge o unealtă a diavolului. Pentru creștinul de nume, rânduiala ori datina este totul, iar Dumnezeu este nesocotit cu totul. Pentru el. Numele lui Dumnezeu n-are alt rost decât să slăvească rânduiala și să-i dea mai multă putere asupra inimii și minții omenești. Tot așa au ajuns și israeliții să se închine șarpelui de aramă. Acesta a fost odată, în mâinile lui Dumnezeu, un mijloc de binecuvântare; pentru dânsii însă, a ajuns ținta preamăririlor lor superstițioase, îndată ce inimile lor au părăsit pe Domnul. Din pricina asta, Ezechia a fost silit să rupă șarpele în bucăți, numindu-l „Nehuștan”, adică o bucată de aramă. (2 Împărați 18. 4). În sine, șarpele nu era decât „o bucată de aramă”. Însă, ca unealta a lui Dumnezeu, fusese un mijloc de mare binecuvântare. La început, credința l-a primit așa cum îl dăduse Dumnezeu. Dar superstiția, lepădând în curând descoperirea dumnezeiască, a pierdut din vedere adevăratul gând al lui Dumnezeu, și, dintr-o unealtă fără preț, a făcut un idol. Nu se vede oare în această întâmplare o adâncă învățătură în legătură cu timpul de față? Trăim într-un veac de rânduiești și de datini. Aerul, care înconjoară bisericile oficiale, este îmbăcșit de poruncile unei religii de tradiție, care dezbracă sufletul de Hristos și de mântuirea Lui. Tradițiile omenești, în adevăr, nu tăgăduiesc existența persoanei și a crucii lui Hristos: căci, de le-ar tăgădui, s-ar deschide, poate, ochii multora. Dar răul se înfățișează cu mult mai primejdios și mai viclean. Lui Hristos și lucrării sale li se adaogă unele datini; păcătosul nu mai e mântuit numai de Hristos, ci de Hristos împreună cu niște datini. Și astfel cel păcătos este dezbrăcat de Hristos; căci Hristos cu datinile va ajunge în cele din urmă: datinile fără de Hristos. „Dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic” (Gal. 5. 2). Pe Hristos nu-l poți avea decât sau pe dea-întregul, sau nicidecum. Diavolul însă încredințează pe oameni că măresc pe Hristos prin ținerea la tot felul de datini, căci știe prea bine că, în felul acesta, Hristos e dat la o parte cu desăvârșire, în vreme ce datinile ajung să fie ținute cu sfințenie. Trebuie spus apăsător de tot că superstiția socotește datinile ca fiind totul; că necredința și nelegiuirea nu le socotesc; iar credința se folosește de ele numai cum a orânduit Dumnezeu.

Să trecem la capitolul 9. Scriptura ne face cunoscut aici noul legământ în care a intrat făptura după potop, cum și semnul acestui legământ. „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul” (verset 1). Porunca, pe care o dă Dumnezeu omului din nou când a călcat iar pe pământul înnoit, este să umple pământul. Nu numai câteva părți ale pământului, ci „pământul”. Voința sa era ca oamenii să se răspândească în tot largul pământului, ca nu cumva să se bizuiască pe puterile lor strânse la un loc, cum au încercat mai târziu, așa cum citim în cap. 11.

În urma potopului, în toate viețuitoarele este sădită frica de om în așa fel, încât încep să slujească pe om din pricina fricii și a sfielii. Viața ca și moartea viețuitoarelor este lăsată în voia omului. Întreaga făptură e scăpată de frica unui al doilea potop, prin veșnicul legământ făcut de Dumnezeu cu ea: judecata n-are să se mai arate așa cum s-a arătat în potop. „Lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată în apa. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua judecății și a pieirii oamenilor nelegiuți” (2 Petru 3. 6, 7). Pământul s-a curățit odată cu apă; se va mai curăți încă odată cu foc. Dar atunci, vor scăpa numai aceia care s-au adăpostit în Acela, care a trecut prin apele adânci ale morții și care a străbătut focul judecății lui Dumnezeu.

„Și Dumnezeu a zis: „Iată semnul legământului, pe care-l fac între Mine și voi... curcubeul Meu pe care l-am așezat în nor... Eu îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi” (verset 12 și următoarele). Toată făptura se reazemă pe statornicia vecinică a legământului lui Dumnezeu al cărui semn este curcubeul; așa că nu se mai teme de un al doilea potop. Ba mai mult: când se arată în nori curcubeul trebuie să ne bucurăm; căci ochiul lui Dumnezeu e ațintit la el. Astfel siguranța omului nu atarnă de a-ducerea sa aminte, care este nesigură și nedesăvârșită, ci de aducerea aminte a lui Dumnezeu. „Îmi voi aduce aminte” a zis Dumnezeu. Ce bine este când te gândești că Dumnezeu își aduce aminte de unele lucruri, iar de altele nu! își va aduce aminte de legământul său; și nu-și va aduce aminte de păcatele poporului său. Crucea, care-l întărește pe cel dintâi, le șterge pe cele din urma; iar credința în aceasta cruce dă pace cugetului turburat și nelineștit.

„Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor” (verset 14). Ce frumoasă și mult grăitoare arătare! Răsfrângându-se, prin chiar ceea ce amenință cu judecată, anume prin nori, razele soarelui liniștesc inima, cu aducerea aminte de legământul lui Dumnezeu, de mântuirea lui Dumnezeu, și de aducerea aminte a lui Dumnezeu. Curcubeul în nori ne aduce aminte de cruce. Și acolo vedem un nor întunecos, un nor de judecată, descărcându-se asupra capului sfânt al Mielului dumnezeiesc; un nor atât de gros că în mijlocul zilei chiar „s-a făcut întunecare peste toată țara” (Luca 23. 44). Dar, slavă Domnului, razele iubirii veșnice a lui Dumnezeu pătrund prin întuneric; iar credința zărește, în acel nor atât de întunecos, cel mai frumos și măreț curcubeu ce s-a arătat vreodată. Și, din mijlocul întunericului, se aud aceste cuvinte: „S-a sfârșit”. În aceste cuvinte se adevărește legământul veșnic al lui Dumnezeu nu numai cu făptura, ci și cu semințiile lui Israel și cu Biserica lui Dumnezeu.

În cele din urmă versete ale acestui capitol, ni se înfățișează ceva trist de tot. Acela, care a fost făcut stăpânul făpturii, nu știe să se stăpânească. „Noe a început să fie lucrător de pământ și-a sădit o vie” (verset 20). Cum a ajuns Noe, singurul om drept și vestitor al dreptății! Vai, ce este omul! Oricum l-am privi, întotdeauna îl vedem greșind. În Eden, greșește; în pământul înnoit, greșește; în Canaan, greșește; în Biserica, greșește. Pretutindeni și în toate greșește. În el nu e nimic bun, oricât de mari și cât de întinse ar fi binecuvântările cu care e dăruit; oricât de frumoasă ar fi starea lui, altceva nu știe să aducă decât greșeli și păcate. Și totuși pe Noe îl vom privi din două puncte de vedere: ca icoana pre-închipuitoare și ca om. Pe când icoana pre-închipuitoare are o mare însemnătate și este plină de frumusețe, dimpotrivă omul este plin de păcat și de slăbiciune. Cu toate astea, Duhul lui Dumnezeu a scris aceste cuvinte: „Noe era un om după voia lui Dumnezeu și fără prihană... Noe trăia în legătură cu Dumnezeu” (Cap. 6. 9). Harul dumnezeiesc îi acoperise păcatele și-l îmbrăcase c-un veșmânt de dreptate și fără prihană: „Noe a căpătat milă înaintea Domnului” (Cap. 6. 8). Cu toate că Noe se dezgolisese în mijlocul cortului său. Dumnezeu n-a văzut goliciunea lui, căci El nu privea pe Noe în slăbiciunea stării sale firești, ci în puterea dreptății dumnezeiești și veșnice. Așa că înțelegem cât de mult rătăcea Ham și cât de mult era depărtat de Dumnezeu și înstrăinat de gândurile lui Dumnezeu. Căci este lămurit că Ham nu gustase fericirea „omului cu fărădelegea iertată și cu păcatul acoperit” (Ps. 32. 1). Dimpotrivă, purtarea lui Sem și a lui Iafet ne este o pildă frumoasă de felul cum privește Dumnezeu goliciunea omului și cum se poartă față de ea. Astfel, ei moștenesc o binecuvântare, în vreme ce Ham se alege cu un blestem.

Acest capitol cuprinde neamurile celor trei fii ai lui Noe și pomenește mai ales, pe Nimrod, întemeietorul împărăției Babilonului (Babel), despre care se vorbește atât de mult în Sf. Scriptura. Babilon este un nume, ca și o icoana pre-închipuitoare bine cunoscută. Cu începere din capitolul 10 al Genezei până la capitolul 18 din Apocalipsa, tot mereu întâlnim Babilonul ca o icoană pre-închipuitoare a vrăjmașilor împotriva celor care sunt chemați să mărturisească pe Dumnezeu, în chip văzut, pe pământ. totuși nu trebuie să privim Babilonul Vechiului Testament

ca fiind același cu al Noului Testament. Fără îndoială, cel dintâi este un oraș; al doilea, un sistem: amândouă însă cu o puternică înrăurire asupra poporului lui Dumnezeu.

Abia începuse Israel să se războiască cu popoarele din Canaan, și „o minte babilonică” a și adus spurcăciunea, turburarea, înfrângerea și zăpăceala în armată. (Vezi Ios. 7). Iată cea mai veche istorisire, ce o avem despre vătămătoarea înrăurire babilonică asupra poporului lui Dumnezeu. Oricine a citit dealtfel, cu băgare de seama, Sf. Scriptură știe ce loc are Babilonul în istoria poporului Israel.

Nu vom arata amănunțit aici toate locurile care pomenesc de Babilon. E de ajuns să spunem că, ori de câte ori Dumnezeu are o mână de martori pe pământ, are și Satana un Babilon ca să strice și să necinstească mărturia lor. Când Dumnezeu își leagă numele de o cetate pământească, se înfățișează și Babilonul ca o cetate; când Dumnezeu își leagă numele de Biserică, Babilonul se înfățișează ca un sistem religios stricat, numit „curva cea mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului...” (Apoc. 17.1-16 și urm.). Cu alte cuvinte, Babilonul Satanei se arată, întotdeauna, ca o unealtă croită și făcută de el, pentru ca să stea în calea lucrărilor lui Dumnezeu; fie în Israel, odinioară, fie în Biserică, acum, în Vechiul Testament, de la început până la sfârșit, Israelul și Babilonul ne sunt arătați ca într-o cumpănă: când se ridică unul, celălalt dă înapoi. Așa, după ce Israel a căzut cu totul ca martor al lui Dumnezeu, „împăratul Babilonului i-a zdrobit oasele” (Ier. 50. 17) și l-a mâncat. Vasele casei lui Dumnezeu, care trebuiau să stea în cetatea Ierusalimului, sunt duse în cetatea Babilonului. Isaia însă, în proorocia sa din cap. 14 al Cărții sale, ne înfățișează o stare de lucruri cu totul altfel, când ne zugrăvește steaua lui Israel crescând și proslăvindu-se, iar Babilonul răsturnat cu desăvârșire. „Iar când îți va da Domnul odihna după ostenele și frământările tale și după aspra robie care a fost pusă peste tine, atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului și vei zice: „Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat.... de când ai căzut tu nu s-a mai ridicat nimeni ca să ne taie” (verset. 3-8). Iată ce spune Dumnezeu despre Babilonul Vechiului Testament. În privința celui din Apocalipsă, cititorul n-are decât să citească cap. 17 și 18 din această carte, ca să cunoască felul lui de înfățișare și să vadă sfârșitul. Acolo, e pus față în față cu Mireasa, soția Mielului; e aruncat în mare ca o piatră de moară; apoi se serbează nunta Mielului.

„Cuș a născut și pe Nimrod; el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: „Ca Nimrod viteaz vânător înaintea Domnului. El a domnit la început peste Babel și Erec, Acad și Calne, în țara Șinear” (verset 8-10). Iată firea întemeietorului Babilonului. A fost „puternic pe pământ”, – „un viteaz vânător înaintea lui Dumnezeu” și firea Babilonului, de la un capăt la altul al Scripturii, se potrivește de minune cu obârșia sa. Întotdeauna, Babilonul e învederat ca o puternică înrăurire pe pământ, împotriva tuturor celor cerești. Și numai atunci când e cu desăvârșire doborât, se aude în cer din mijlocul oștirilor cerești, strigătul: „Aliluia, Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească” (Apoc. 19. 6). Atunci se sfârșește Babilonul: toată puterea și mărirea lui, toată mândria și bogățiile lui, toata strălucirea lui și puternicele lui ademeniri, împreună cu întinsa lui înrăurire, vor fi nimicite pentru totdeauna.

Cuprinsul acestui capitol este de cel mai mare interes pentru omul duhovnicesc. Povestește două fapte mari, și anume: zidirea turnului la Babilon (Babel), și chemarea lui Avram; sau, cu alte cuvinte, străduința omului de a îngriji singur de sine, lipsindu-se de Dumnezeu, și pe Dumnezeu descoperindu-se omului credincios prin bunurile puse la îndemâna lui. Apoi arată încercarea omului de a se așeza statornic pe pământ, și chemarea lui Dumnezeu îndreptată către om ca să-i scoată de acolo, pentru ca să-și afle partea și locuința în cer. „Și pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei în spre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo...., și au zis: Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiți pe toată fața pământului” (verset 1-4) Inima omenească a căutat totdeauna să-și facă un nume, un loc; vrea să aibă ceva pe pământ. Dorințele ei nu sunt îndreptate spre cer, spre Dumnezeul cerului, ori spre slava cerului, ci totdeauna spre ceva pământesc. Lăsat în voia lui, omul zidește totdeauna mai jos decât cerul. Ca să se ridice mai sus decât lumea de față, îi trebuie chemarea lui Dumnezeu: descoperirea dumnezeiască și puterea lui Dumnezeu. În capitolul nostru, Dumnezeu nu este nici recunoscut, nici căutat. Inima omului nu se sinchisește să pregătească o locuință lui Dumnezeu, nici să adune cele trebuincioase ca să-i zidească un templu, ci dimpotrivă numele lui Dumnezeu nici nu-i pomenit. În câmpia din Șinear, omul vrea să-și facă un nume și de atunci a făcut totdeauna la fel; fie în câmpia din Șinear, fie pe malul Tibrului, îl vedem tot mereu căutând ale sale, înălțându-se pe sine însuși, izgonind pe Dumnezeu pretutindeni și din toate lucrurile lui. Cu alte cuvinte, din această întâmplare se vede lămurit începutul lucrării omului care nu ține seamă de Dumnezeu. Urmărind cursul istoriei lumii, peste tot dăm de o pornire puternică de a înjgheba tot felul de tovărășii și a încheia tot felul de legături pentru preamărirea omului și înlăturarea lui Dumnezeu. Fac oamenii tovărășii pentru ajutorarea celor săraci, pentru răspândirea credinței, pentru răspândirea gândurilor bune. Dar cine ar putea să înșire toate tovărășiile, care se înjghebează în jurul nostru, căci sunt atât de numeroase ca și gândurile inimii omenești. E bine însă să băgăm de seamă că toate aceste mișcări își au începutul în câmpia Șinear. Dar Scriptura nu arată numai începutul și mersul acestor tovarășii, ci arată și ținta lor. Ținta lor, pe care dealtfel nici veacul nostru luminat n-ar putea s-o tăgăduiască, este să asigure interesele omării și să înalte numele omului. Credința însă zărește în aceste tovărășii un mare cucer: din ele este izgonit Dumnezeu, încercarea de a ridica pe om, fără ajutorul văzut al lui Dumnezeu, înseamnă ridicarea omului la o înălțime așa de mare, că-i va veni amețelă și va cădea într-o zăpăceală fără nădejde și într-un prăpăd ară leac. Credinciosul n-ar trebui să știe de altă tovărășie decât de aceea a bisericii Dumnezeului celui viu, alcătuită dintr-un singur trup, prin Sfântul Duh. Acesta s-a coborât din cer ca martor al proslăvirii lui Hristos, ca să facă din toți credincioșii – mădulare vii – o locuință pentru Dumnezeu. Babilonul dimpotrivă, este împotriva Bisericii în toate privințele. Ba, la sfârșit, ajunge chiar „locuința dracilor”, cum citim în cap. 18 din Apocalipsă.

„Și Domnul a zis: Iată ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; și acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și au pus în gând. Haidem! să ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora. Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să mai zidească cetatea” (versetele 6-8). Iată soarta celei dintâi tovărășii omenești, și așa va fi până la sfârșit. „Scoateți strigăte de război cât voiți, popoare, căci tot veți fi zdrobite” (Isa. 8. 9-10).

Cu totul altfel este însă, când Dumnezeu întovărășește pe oameni! În cap. 3 din cartea Faptelor, vedem pe Dumnezeul cel Sfânt pogorându-se în nemărginita sa milă ca să întâlnească pe om chiar în mijlocul împrejurărilor, în care l-a pus păcatul. Duhul Sfânt împuternicește pe vestitorii harului celor de față; căci Dumnezeu dorea să atingă inima omului cu vestea harului său! Nu tot așa s-a dat legea pe muntele înflăcărat Sinai. Când Dumnezeu făcea cunoscut omului cum trebuia să fie el, n-a întrebuințat decât o singura limbă. Dar când destăinuiește ce este El însuși, vorbește în mai multe limbi. Harul dărmă gardurile ridicate din pricina trufiei și nebuliei omului, ca tot omul să poată auzi și înțelege vestea bună a mântuirii, „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu” (Fapt. 2. 11). Și pentru ce toate astea? – Ca să înfrățească pe oameni potrivit gândurilor dumnezeiești în jurul lui Dumnezeu; ca să le dea aievea o limba, un gând, o țință, o nădejde, o viață;

ca să-i adune laolaltă și sa nu mai fie niciodată împrăștiați, nici rătăciți; ca să le dea un nume și o locuință statornicite pe veci; ca să le zidească o cetate și un turn al cărui vârf sa ajungă nu numai până-n cer, ci a cărui nestrămutata temelie să fie așezată în ceruri de atotputernica mână a lui Dumnezeu însuși; ca să i adune în jurul Prea slăvitului Hristos înviat și înălțat, ca toți împreună să-L mărească și să se închine Lui.

Dacă cititorul vrea să citească versetul 9 din cap. 7 al Apocalipsei, va găsi o mare mulțime „din orice neam, din orice seminție, din orice norod, din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului”, cântând și lăudând într-un glas pe Domnul. Între cele trei părți din Scriptură, de care am vorbit acum, se poate face o legătură prea frumoasă și de mare folos. După cap. 11 din Geneză, felurile limbi învederează judecata lui Dumnezeu. În cap. 2 din Faptele Apostolilor, ele învederează harul Său; iar în cap. 7 din Apocalipsă, toate aceste limbi sunt adunate în jurul Mielului ca să-L slăvească. Tovărășia lui Dumnezeu sfârșește în slavă; cea a omului în zăpăceală. Cea dintâi pornește cu ajutorul Sf. Duh, și țintește la mărirea lui Hristos; cea din urmă pornește cu puterea luminează a omului căzut, și are drept țintă mărirea omului.

Să dea Dumnezeu ca să luăm în seamă aceste lucruri și să le înțelegem pe toate cu puterea credinței; căci numai astfel se vor folosi de ele sufletele noastre. Cele mai de seamă învățături, ca și cunoștința cea mai adâncă a Scripturii pot lăsa inima rece și stearpă dacă nu căutăm și nu găsim pe Hristos. Căci pe Hristos trebuie să-L căutăm și să-L găsim în Scriptură. Iar când L-am găsit, trebuie să ne hrănim din El prin credință ca să primim viociunea duhovnicească, evlavia și puterea de viață de care avem atât de mare trebuință în aceste zile, în cere datinile și formele sunt totul.

Ce folos se poate trage dintr-o religie de forme și de datini, lipsite de un Hristos viu și cunoscut în toată puterea ființei sale atât de atrăgătoare? O învățătură sănătoasă este firește de o însemnătate foarte mare și orice slujitor credincios al lui Hristos se știe chemat să păzească „dreptarul învățăturilor sănătoase”, cum scria Pavel lui Tim. să-l păzească (2 Tim. 1. 13). Dar, la urma urmei, Hristosul cel viu rămâne sufletul și viața, ființa și sămburele și încheieturile, măduva învățaturii sănatoase. De-am putea noi vedea, prin puterea Sfântului Duh, o mai mare frumusețe și desăvârșire în Hristos, ca să fim slobozi de Duhul și de învățăturile Babilonului!

Istoria a șapte bărbați umple cea mai mare parte a Genezei, anume: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac Iacov și Iosif. Sunt încredințat că istoria fiecăruia ne înfățișează un adevăr deosebit.

Așa de pildă, în Abel, avem descoperirea adevărului de căpetenie că omul nu se poate apropia de Dumnezeu decât cu ajutorul jertfei făcute de Domnul Isus și primită prin credință. Enoh ne arată partea și nădejdea celor duhovnicești, pe când Noe ne învață care este soarta celor pământești. Enoh a fost răpit în cer înaintea judecății. Noe a fost purtat prin mijlocul judecății până la un pământ înnoit. Astfel, fiecare din acești bărbați ne înfățișează un adevăr deosebit și, prin urmare, o stare deosebită a credinței. Cititorul poate urmări gândul acesta în legătură cu cap. 11 din epistola către Evrei și va avea mare folos.

Acum să ne oprim puțin asupra lui Avraam. Dacă punem alături versetele 1 din cap. 12 și 31 din cap 11, cu versetele 2 – 4 din cap. 7 din Faptele Apostolilor, învățăm un adevăr de mare preț pentru suflet. „Domnul zise lui Avraam: „leși din țara ta și din rudenia ta și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (verset 1). Iată chemarea lui Dumnezeu către Avraam, o chemare destul de lămurită, prin care Dumnezeu voia să lucreze în inima și cugetul lui Avraam. „Dumnezeul slavei s-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotania, înainte ca să se așeze în Haran.... De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta în care locuiți voi acum” (Fapte 7. 2-4). Urmarea acestei chemări se vede în versetul 31 din cap. 11 al Genezei: „Terah a luat pe fiul sau Avraam și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său și pe Sarai, noru-sa, nevasta fiului sau Avram. Au ieșit împreună din Ur din Haldea, ca să meargă în Canaan. Au venit până la Haran și s-au așezat acolo... și Terah a murit în Haran”. Din toate acestea, vedem că legăturile firești au împiedecat pe Avraam să răspundă cu desăvârșire chemării lui Dumnezeu. Deși chemat să meargă în Canaan, s-a oprit în Haran până ce moartea a rupt legătura firească; atunci, fără nici o zăbavă, s-a dus în locul unde îl chemase „Dumnezeul slavei”. Iată un lucru de mare însemnătate. Înrauririle firii se împotrivesc, întotdeauna, chemării lui Dumnezeu. Din nefericire, suntem porniți să ne mulțumim cu mai puțin decât ce ne pune înaintea Dumnezeu prin chemarea sa. Trebuie o mare credință ca sufletul să se poată ridica până la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu, și să-și poată însuși lucrurile ce ni le descopere El.

Rugăciunea lui Pavel din epistola către Efeseni 1. 15-22, ne arată cât de bine înțelegea apostolul greutățile, pe care avea să le întâmpine Biserica în luptele ei, căutând să afle „care este nădejdea chemării Lui și care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți”. Se înțelege că nu putem umbla „într-un chip vrednic” de acea chemare, dacă n-o înțelegem. Trebuie să pricepem mai întâi chemarea și apoi să pornim la drum. Dacă Avraam ar fi fost cu desăvârșire sub stăpânirea acestui adevăr, anume că Dumnezeu îl chema în Canaan, unde era și moștenirea lui, nu s-ar fi putut opri în Haran. Tot așa se întâmplă și cu noi. Dacă suntem călăuziți de Sfântul Duh, vom pricepe că această chemare a noastră este o chemare cerească, și că locuința noastră, partea noastră, nădejdea noastră și moștenirea noastră sunt acolo „unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu”. Și atunci niciodată nu vom dori ceva statornic în lume, nici vreun nume și nici vre-o comoară pământească. Chemarea cerească nu este o vorbă goală sau o învățătură fără putere; dacă nu este un fapt dumnezeiesc n-are nici un preț. Nu cumva chemarea lui Avraam era o închipuire a minții sale? Putea el oare să pună la îndoială aceasta chemare și să cârtească împotriva ei, locuind mereu în Haran? Nici vorbă de așa ceva, căci chemarea lui era un adevăr dumnezeiesc, puternic și practic. În Canaan era chemat Avraam și era cu neputință ca Dumnezeu să-i îngăduie oprirea la jumătatea drumului. Cum a fost cu Avraam, tot așa este și cu noi: dacă dorim să ne bucurăm de starea de față și de încuviințarea lui Dumnezeu în tot ce facem, trebuie ca, prin credință, să ne rânduim viața potrivit chemării cerești. Va să zică, trebuie să ajungem, prin viața noastră, la ceea ce suntem chemați de Dumnezeu, anume, la o legătură strânsă cu Fiul său, Singurul născut, – o legătură cu Cel lepădat aici pe pământ – o legătură cu Cel slăvit sus în cer. Dar întocmai vom moartea a rupt legătura prin care firea încătușa pe Avraam în Haran, tot așa și pentru noi moartea trebuie să rupă legătura prin care firea noastră e înălțuită de veacul de acum. Trebuie să adeverim că și noi suntem răstigniți adică morți – împreună cu Hristos fața de firea noastră pământească și fața de lume, pentru ca astfel crucea lui Hristos să fie și pentru noi ce a fost Marea Roșie pentru Israel, anume: să ne despartă pentru totdeauna de pământul morții și al judecății. Numai astfel vom putea umbla într-un chip „vrednic de chemarea pe care am primit-o” (Efes. 4. 1), o chemare înaltă, sfântă și cerească, „chemarea lui Dumnezeu în Isus Hristos”.

Să ne oprim puțin aici, ca să privim crucea lui Hristos cu cele două fețe deosebite ale ei, anume ca temelia singură a păcii celui credincios și a legăturilor noastre cu Dumnezeu și cu lumea. Dacă, muștrătat pentru păcat, privesc la crucea Domnului Isus, în crucea Lui vad nu numai că

„păcatele mele” au fost iertate, dar văd că și „păcatul meu” adică firea mea cea pământească – rădăcina tuturor păcatelor mele – a fost nimicită și lucrul acesta ne dă o pace adâncă. De altă parte, crucea descoperă pe Dumnezeu ca prietenul păcătosului; și anume ca un prieten plin de îndurare față de cel mai nelegiuit păcătos. La cruce, vad pe Dumnezeu dând la o parte păcatul, în așa fel, încât se mărește pe sine nespun de mult. Văd arătarea slăvită și împăcarea tuturor însușirilor dumnezeiești. Văd iubire și încă o iubire nespun de mare, care iubește și pe cel mai mere păcătos. Văd înțelepciune, și încă o înțelepciune care dă de rușine pe draci, și minunează pe îngeri. Văd putere, și încă o astfel de putere care răstoarnă toate piedecile. Văd sfințenie și încă o astfel de sfințenie, care nu cruță păcatul cu nici un chip, arătând, în același timp, groaza pe care o are Dumnezeu față de păcat. Văd harul și încă un astfel de har, care aduce pe păcătoși chiar în fața lui Dumnezeu – ba și mai mult, în sânul Lui. Unde aș putea vedea aceste lucruri minunate decât la cruce? Nicăieri nu se pot găsi unite într-un chip atât de desăvârșit și de măreț aceste două lucruri: „slava lui Dumnezeu în locurile prea înalte”, și „pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”.

Cât de scumpă ne este deci crucea, din acest punct de vedere, ca temelie a păcii celui credincios și a legăturii sale veșnice cu Dumnezeul descoperit într-un chip atât de măreț prin aceasta cruce. Cât de scumpă este ea pentru Dumnezeu! Căci ea este temelie pe care își poate desfășura, pe deplin și cu dreptate, toate planurile Sale minunate, după bogăția harului Său. Trebuie să luăm seama însă că aceeași cruce, care mă pune în legătură cu Dumnezeu, m-a despărțit și de lume. Iată o a doua față a crucii: răstignirea mea adică moartea firii mele pământești împreună cu Hristos. Un mort a isprăvit-o cu lumea. Tot așa și cel credincios: fiind mort în Hristos, este răstignit față de lume și lumea față de el (Gal. 6. 14), și, fiind înviat cu Hristos, e împreună cu El, în puterea unei vieți și unei făpturi noi. În această strânsă legătură cu Hristos, credinciosul împărtășește neapărat cu El primirea Sa la Dumnezeu și lepădarea Sa din partea lumii. Aceste două lucruri merg împreună: cel dintâi face din noi niște închinători și cetățeni ai cerului; al doilea face din noi niște martori ai Lui, străini pe pământ. Cel dintâi ne duce dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului, al doilea ne duce afară din tabăra (Evr. 6. 19; 13. 13). Unul este tot atât de desăvârșit ca și celălalt. Când crucea și-a luat locul între mine și între păcatele mele, împăcându-mă cu Dumnezeu, și-a luat locul și între mine și lume, făcându-mă tovarăș cu Hristosul lepădat de oameni. Ea face ca și eu să fiu dușmănit de ei, în vreme ce ajung martorul răbdător și smerit al acestui har scump, vecinic și de nepătruns, ce s-a descoperit în cruce.

Credinciosul trebuie, deci, să înțeleagă bine că sunt două laturi ale crucii lui Hristos, și, mai ales, să fie în stare să le deosebească. Nu trebuie să se laude că se bucură de bunurile uneia, în vreme ce se împotrivesc să intre în cerințele celeilalte. Dacă are urechea deschisă ca să audă glasul lui Hristos, ar trebui s-o aibă tot deschisă ca să audă și glasul, care este afară din tabără (Evr. 13. 13). Dacă a primit iertarea păcatelor, prin jertfa săvârșită pentru el pe cruce, ar trebui să și dea seama, bucuros, de lepădarea, care o întovărășește neapărat. Nu trebuie s-o rupem numai cu păcatul, ci s-o rupem și cu lumea. Acestea toate sunt cuprinse în învățătura crucii. De aceea s-a încumetat apostolul să zică: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Gal. 6. 14). Lumea o socotea Pavel ca ceva care trebuia ținut pe cruce; iar lumea, răstignind pe Hristos, răstignise pe toți acei care sunt ai Lui. Să ne gândim puțin mai adânc la aceste lucruri și cu rugăciune, iar Duhul Sfânt să ne dea puterea ca să ne potrivim viața noastră, de fiecare zi, cu învățătura crucii.

Să ne întoarcem acum la Avraam. Nu se spune câta vreme a stat Avraam în Haran; Dumnezeu însă, în harul Sau, a așteptat până ce robul, scăpat de orice piedecă, ascultă pe deplin de porunca Sa. Căci Dumnezeu iubește prea mult pe robii Săi, ca să-i lipsească de fericirea deplină ce însoțește o ascultare desăvârșită.

E bine să luăm în seamă că Avraam n-a mai primit nici o descoperire nouă cât timp a stat în Haran. Ca să ne dea Dumnezeu mai multă lumina, trebuie ca purtările noastre să se potrivească de minune cu lumina pe care am primit-o. „Celui ce are i se va da”: așa lucrează Dumnezeu. Nu trebuie însă să uităm că Dumnezeu nu ne târăște niciodată cu sila pe drumul ascultării, ci doar ne arată calea pe care să umblăm ca să fim fericiti. Și dacă nu înțelegem să dăm la o parte orice piedică pe care ne-o pune în cale firea noastră pământească, pentru ca să răspundem chemării dumnezeiești, ne lipsim de îndurarea pe care ne-o dă Dumnezeu ca să ne facă fericiti. Dar, vai! prea puțin înțeleg inimile noastre aceste lucruri: începem cu socoteala jertfelor, a piedicilor și a greutăților, în loc să alergăm pe calea ascultării, plini de râvnă pentru Acela pe care-L cunoaștem și-L iubim, și a cărui chemare a răsunat în urechile noastre.

Multe binecuvântări adevărate însoțesc fiecare pas în calea ascultării, pentru că ascultarea este rodul credinței și credința ne leagă cu Dumnezeu, făcându-ne să avem o legătură vie cu El. Privind ascultarea din acest punct de vedere, vom vedea cât de mult se deosebește această ascultare de legalism (duh de robie față de lege cu totul potrivit harului). Legalismul pune pe om, încărcat cu toată povara păcatelor sale, să slujească lui Dumnezeu ținând legea: prin urmare, sufletul e veșnic chinuit și departe de a alerga pe calea ascultării, căci nici măcar nu se află pe ea. Dimpotrivă, adevărata ascultare nu este decât arătarea sau rodul unei firi noi, date prin har. În mila Sa, Dumnezeu dă acestei firi noi învățături anumite, care s-o călăuzească; și se înțelege de la sine că firea dumnezeiască (omul cel nou), călăuzită de învățăturile dumnezeiești, nu cade niciodată în legalism. Legalismul e alcătuit de firea cea veche (omul cel vechi), care încearcă să se potrivească învățăturilor dumnezeiești; dar această încercare de a potrivi firea cea veche, stricată prin păcat, cu legea curată și sfântă a lui Dumnezeu este și zadarnică și nepotrivită. Cum ar putea oare firea veche, stricată, să respire un aer atât de curat? Trebuie neapărat ca și firea și aerul să fie dumnezeiești.

Dar Dumnezeu nu numai că dă celui credincios o fire dumnezeiască și călăuză dumnezeiască pentru această fire, dar mai pune în cel credincios și nădejdi potrivite cu firea cea nouă. Astfel, lui Avraam, „Dumnezeul slavei i s-a arătat” ca să-i pună înainte ceva de dorit, „țara pe care ți-o voi arăta”. Asta nu însemna că Dumnezeu vrea să-l aducă acolo cu dea sila, ci-l poftea numai să se ducă acolo unde spune El. Firea cea nouă și credința prețuiește mult mai mult țara Domnului decât țara Ur sau Haran; și, cu toate că n-o văzuse, credința îi prețuia frumusețea și socotea că face să te lipsești de bunurile de acum pentru ca s-o stăpânești. De aceea, noi citim „că prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” adică a umblat „prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 5. 7). Deși nu văzuse cu ochii, a crezut, în inima lui, și credința a ajuns o mare putere în viața lui. Credința se reazemă pe o temelie mult mai trainică decât cele arătate de simțirile noastre, căci Cuvântul lui Dumnezeu este temelie aceasta; simțirile noastre ne pot amăgi, dar cuvântul lui Dumnezeu, niciodată!

Legalismul leapădă întreaga învățătură privitoare la firea cea nouă, ca și învățămintele ce o călăuzesc și nădejile ce o însuflețesc. De pildă, legalismul învață că trebuie să lași cele pământești ca să capeți cele cerești. Dar oare poate firea noastră, stricată de păcat, să lepede lucrurile de care e legată? Cum ar putea fi atrasă de lucruri în care nu vede nici un farmec? Cerul n-are nici o atragere pentru firea

pământească. Ea nu-i doritoare nici de cer, nici de cele cerești, nici de locuitorii lui. De ar fi cu puțința ca firea veche să intre în cer, ar fi nefericită în el. Nu este în stare să lase pământul, nici să dorească cerul. Ar fi mulțumită să scape de iad și de chinurile lui îngrozitoare; însă dorința de a scăpa de iad și dorința de a căpăta cerul au două izvoare cu totul deosebite: cea dintâi poate să fie și în firea veche (sau omul firesc); cea din urmă nu este decât în firea cea nouă (omul cel nou). Dacă n-ar fi nici „un iaz care arde cu foc”, și nici „un vierme” nici „o scrâșnire a dinților” în iad, firea veche nu s-ar sinchisi de el. Legalismul învață, de altă parte, că trebuie lepădat păcatul înainte ca să putem căpăta mântuirea. Dar firea nu poate lepăda păcatul, iar mântuirea o urăște cu desăvârșire. Ar vrea, ce e drept, o oarecare măsură de evlavie, închipuindu-și că acea evlavie o va păzi de focul iadului; nu-i place însă adevărata viața creștină, care trece cu totul în slujba lui Dumnezeu. Ce mare deosebire între Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu și ticălosul legalism! Evanghelia descoperă pe însuși Dumnezeu, care, în harul Său, S-a coborât ca să ridice păcatul, în chip desăvârșit, prin jertfa crucii, pe temeiul dreptății veșnice; căci Hristos, suferind pentru păcat, a fost făcut păcat pentru noi. Dar Dumnezeu nu ridică numai păcatul, ci dă și o viață nouă, o viață de înviere, care este însăși viața Fiului Său, înviat, înălțat și proslăvit. Aceasta viață o are orice credincios adevărat, pentru că, după sfatul veșnic al lui Dumnezeu, este unit cu Acela care a fost pironit pe cruce, dar care acum este în ceruri pe scaunul Său de domnie. Dumnezeu, în îndurarea Sa, călăuzește firea cea nouă cu învățămintele sfântului Său Cuvânt, prin Sfântul Duh. O înviorează înfățișându-i unele nădejdi nepieritoare. Îi destăinuiește, din depărtare, „nădejdea slavei”, – „o cetate care are temelii”, – „multele locașuri ale casei Tatălui, – în cer sus, „arfele de aur” – „ramurile verzi de finic” și „veșmintele cele albe” – „o împărăție care nu se poate clătina”, o veșnică unire cu sine în aceste locuri ale fericirii și ale luminii, unde suferința și întunericul nu vor intra – fericirea nespus de mare de a fi dusa, în vecii vecilor, „pe pășuni ierboase și la ape de odihnă” ale iubirii mântuitoare. Așa s-a purtat Dumnezeu față de Avraam, față de Saul din Tars, și tot așa se poartă față de noi. Dumnezeul slavei a arătat lui Avraam un pământ mai bun decât cel din Ur și din Haran. Pe Saul din Tars l-a făcut să vadă o slavă atât de strălucitoare, încât ochii i s-au închis pentru toate mărețiile pământului, pe care de atunci le socotea „gunoaie” (Fil. 3. 8). Slava lui Hristos, pe care o văzuse Pavel, era așa de mare că, în tot restul umblării lui pe pământ aici, cu toată slăbiciunea „vasului de lut” (2Cor. 4. 7), nu și-a mai luat ochii de la ea.

„Avraam a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Cananiții erau atunci în țară” (verset 6). Faptul că în țara Domnului se aflau Cananiții trebuia să fie neapărat o încercare pentru Avraam, un prilej de a-și dovedi credința și nădejdea, o luptă sufletească și o încercare de răbdare. Părăsise Ur și Haran ca să se ducă în țara despre care îi vorbise Dumnezeul slavei și acolo găsește „pe Cananiți”. Dar și acolo găsește pe Domnul. Domnul s-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale” (verset 7). Legătura dintre aceste două versete (6 și 7), este de o frumusețe mișcătoare. „Cananiții erau atunci în țară”, și, ca nu cumva privirile lui Avram să se îndrepte în spre Cananiți, stăpânitorii țării, Dumnezeu i s-a arătat ca Acela, care avea sa-i dea țara aceea pe veci lui și seminței sale. Astfel, gândurile lui Avram erau îndreptate spre Domnul, nu spre Cananiți: avem aici o învățătură scumpă pentru noi. Cananiții în țară înseamnă puterea Satanei; dar, în loc să ne uităm la puterea Satanei, care vrea să ne îndepărteze de moștenirea noastră, noi suntem chemați să apucăm puterea lui Hristos, care ne duce în ea. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui... ci împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efes. 6. 12). Suntem chemați să intrăm în niște locuri, care sunt chiar câmpul nostru de luptă. Să ne înspăimântăm? Nicidecum, căci acolo noi avem pe Hristos, cel biruitor, în care și noi suntem „mai mult decât biruitori”. De aceea, mai degrabă, să ne îmbărbătam decât să ne îngrozim. „Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i se arătase. De acolo, a pornit spre munte, la răsărit de Betel, și și-a întins cortul (verset 7-8). Altarul și cortul ne destăinuiesc trăsăturile cele mai însemnate ale lui Avram: închinător al lui Dumnezeu și străin în lume; n-avea încă „nici o palmă de loc” (Fapte 7. 5), avea însă pe Dumnezeu, și era de ajuns.

Dacă însă credința își are răspunsurile, își are și încercările ei. Nu trebuie să ne închipuim că cel credincios n-are decât să alerge pe o cale ușoară și netedă. Nicidecum, ci întâmpină și el mereu mări furtunoase cu cer amenințător. Așa a vrut Dumnezeu ca, prin încercări, el să ajungă la o tot mai adâncă încredințare și să priceapă tot mai mult ce este Dumnezeu pentru o inimă, care se încrede în El. De ar fi cerul întotdeauna senin, drumul tot mereu neted, credinciosul n-ar cunoaște așa de bine pe Dumnezeu cu care are a face. Căci știm cât de ușor se amăgește inima, luând liniștea împrejurărilor drept pacea lui Dumnezeu. Când toate dimprejur ne merg bine, când bunurile noastre sunt în siguranță, când avem spor în afaceri, când copiii noștri și slugile noastre se poartă bine, când locuința noastră e plăcută, când ne bucurăm de o sănătate deplină: într-un cuvânt, când toate ale noastre ne dau cea mai desăvârșită mulțumire, nu suntem oare porniți să ne amăgim, luând acea liniște, care se sprijine pe o astfel de stare a lucrurilor, drept pacea care izvorăște din starea de față a lui Hristos? Știe Domnul prea bine lucrul acesta, de aceea când vede că ne facem un cuib, aici pe pământ, și începem să uităm că El este adăpostul nostru, vine și ne turbură acest cuib de pe pământ.

Adeseori, noi suntem porniți să credem că un drum e bun, pentru că pe el nu se afla nici o piedică, și că un drum este rău, pentru că pe el se află numai piedici. Este o mare rătăcire. Drumul ascultării este foarte des un chin pentru trup și sânge. Așa Avram n-a fost chemat numai să întâmpine pe Cananiții în locul unde-i poruncise Dumnezeu să se ducă, dar a „venit și o foamete în țară” (verset 10). Trebuia oare ca Avram să se gândească atunci că nu era la locul ei? Nu, căci atunci ar fi judecat după vederea ochilor săi, lucru pe care credința nu-l face niciodată. Era, neapărat, o încercare pentru el, ceva de neînțeles pentru omul firesc; dar, pentru credință totul era ușor și lămurit. Când Pavel a fost chemat în Macedonia, cel dintâi lucru, pe care l-a întâmpinat, a fost temnița din Filipi. O inimă care n-ar fi fost în legătură cu Dumnezeu, ar fi văzut în această încercare, o lovitură de moarte dată rostului său. Pavel însă s-a întărit așa de mult, încât chiar în temniță a început să cânte laudă lui Dumnezeu, fiindcă era încredințat că totul s-a întâmplat așa cum trebuia. Căci temnița din Filipi cuprindea un „vas al îndurării” (Rom. 9. 23), care, omenește vorbind, n-ar fi auzit niciodată Evanghelia, dacă vestitorii ei n-ar fi fost aruncați chiar în locul unde era el. În ciuda lui însuși, diavolul a fost unealta de care s-a folosit Dumnezeu ca să vestească Evanghelia unuia din aleșii săi. Întocmai cum s-a purtat Pavel în temniță, așa ar fi trebuit să se poarte și Avram în timpul foametei. Căci și el se afla în locul unde-l pusese Dumnezeu, și nu primise nici o poruncă să iasă din el. Într-adevăr, foametea bântuia locul unde se afla Avram, ba mai mult, Egiptul, unde nu bântuia foametea, era la îndemâna lui, ca o scăpare sigură. Dar calea robului lui Dumnezeu era lămurită. Mai bine să mori de foame în Canaan, dacă trebuie, decât să trăiești în belșug în Egipt. Mai bine să mori pe calea lui Dumnezeu, decât să-ți meargă bine pe calea Satanei. Mai bine sărăcia cu Hristos, decât bogăția fără El. În Egipt „Avram a căpătat oi, boi, măgari, robi și roabe, măgărițe și cămile”, dovadă destul de lămurită – cum ar zice omul firesc – că bine a făcut de s-a dus în Egipt; dar vai! în Egipt n-avea nici altar, nici legătură cu Dumnezeu. Căci țara lui Faraon nu era locul stării de față a Domnului; și Avram a pierdut acolo mai mult decât a câștigat. Așa este totdeauna: nimic nu poate înlocui legătura cu Dumnezeu. Scăparea de un neajuns trecător și dobândirea unor bunuri pământești de seamă sunt prea puțin față de cele pierdute duhovnicește, printr-o abatere cât de mică din calea cea dreaptă a ascultării. Câți sunt acei cari, pentru ca să scape de încercările și de greutățile ce întâmpină, pe calea lui Dumnezeu, s-au lăsat duși de mersul vremii de acum, căzând astfel într-o stare de slăbiciune și de nerodire, de uscăciune, de tristețe și de întunecime duhovnicească! Poate ca s-au pricopsit, și-au îngrămadit bogații, și-au dobândit un nume în lume, și că „li s-a făcut bine” de către Faraonii vremii de azi; dar acestea toate ar putea oare înlocui legătura cu Domnul, bucuria, pacea,

curăția, mulțumirea, mărturia vie și lucrul plin de rod, care izvorăsc din această legătură? Vai de acela, care are astfel de gânduri! Și totuși, de câte ori toate aceste binecuvântări au fost vândute pentru puțină pricopseală, puțină trecere și câțiva bani!

Cititorule credincios, să ne ferim de această pornire, ca nu cumva să ne abatem din calea ascultării depline. Calea e strâmtă, dar totdeauna sigură; câteodată anevoioasă, dar totdeauna fericită și binecuvântată. Să păstrăm cu îngrijire „credința și cugetul curat”, pe care nimic nu le poate înlocui. De vine încercarea, în loc să ne ducem în Egipt, mai degrabă să ne încredem în Dumnezeu și atunci încercarea, în loc să ne fie un prilej de sminteală, va fi un prilej ca să ne arătăm ascultarea. Iar când suntem ispițiți să pășim pe calea lumii, să ne aducem aminte de „Acela care s-a dat pe sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Gal. 1. 4). Dacă astfel a fost iubirea sa pentru noi, și astfel judecata sa în ce privește acest veac de acum, că s-a dat pe sine pentru noi ca să ne smulgă din el, să-l făgăduim noi, oare aruncându-ne iar în lumea din care ne-a smuls pentru totdeauna prin crucea Sa? Niciodată! Domnul să ne păzească, ascunși în mâna Sa și la umbra aripilor Lui, până când vom vedea pe Isus așa cum vom fi cu El și asemenea cu chipul Său de-a-pururea!

Începutul acestui capitol ne înfățișează ceva nespus de însemnat pentru cel credincios. Dacă starea duhovnicească a credinciosului a scăzut dintr-o pricină oarecare, și dacă legătura lui cu Dumnezeu s-a rupt, este în primejdie să nu ia harul dumnezeiesc așa cum este și să nu intre, astfel, din nou în legătură cu Dumnezeu, îndată ce i s-a trezit cugetul. Noi știm că tot ce face Dumnezeu este vrednic de numele Lui; fie că face lumea, ori că mântuiește, El nu poate lucra decât potrivit firii Lui: își mărește numele în toate căile sale. Aceasta este o prea mare fericire pentru noi, care întotdeauna suntem porniți „să întărâtam pe Sfântul lui Israel” (Ps. 78. 41), mai ales când e vorba de harul Său, care leagă din nou legătura ruptă cu El. Aici vedem nu numai că Avram a fost scos din Egipt, dar a fost iar „până la locul unde fusese cortul lui la început... în locul unde era altarul pe care-l făcuse mai înainte. Acolo, Avram a chemat Numele Domnului” (verset 3, 4). În privința celui răstăcit sau celui care a rămas îndărăt, Dumnezeu nu se va mulțumi decât atunci când îl va aduce din nou la o legătură vie cu El. Inimile noastre, pline de bunătatea noastră firească, socotesc că un astfel de om este vrednic de un loc mai jos decât acela pe care-l avea mai înainte. De bună seamă că așa ar fi, dacă ar fi vorba de faptele noastre sau de firea noastră pământească. Dar, fiind vorba numai de har, Dumnezeu hotărăște măsura primirii din nou la El; și această măsură o găsim în versetul următor: „Israele, de te vei întoarce, întoarce-te la Mine”!(Ier. 4, 1). Iată cum primește din nou Dumnezeu pe cel abătut: la El. Când leprosul era adus înapoi în tabără, era dus „la ușa cortului întâlnirii” (Levitic 14. 11). Când fiul risipitor s-a întors la casa părintească, tatăl l-a pus să stea cu el la masă. După ce Petru a fost primit din nou, a îndrăznit să zică Israelitilor: „Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit” (Fapte 3. 14), învinuindu-i astfel tocmai de ceea ce făcuse el însuși în cele mai grele împrejurări. În fiecare din aceste întâmplări și în multe altele, vedem că Dumnezeu primește din nou ca și la început: aduce totdeauna sufletul la Sine, în deplina putere a harului și în deplina încredințare a credinței. „De te vei întoarce, întoarce-te la Mine”. „Avram s-a întors până la locul, unde fusese cortul lui la început”.

De altminteri, urmările primirii din nou se văd numaidecât în viața. Odată primit din nou, sufletul are un simțământ viu și adânc al răului de care a fost scăpat, și acest simțământ se arată printr-un duh de veghere, de rugăciune, de sfințenie și de chibzuială. Domnul nu ne primește din nou ca să mai umblăm cu ușurința în păcat, ci dimpotrivă, ca să nu mai păcătuim (Ioan 8. 11). Cu cât cunoaștem mai adânc harul lui Dumnezeu, care ne-a primit din nou, cu atât mai adâncă va fi și pornirea noastră de a ne purta potrivit cu această primire din nou. Lucrul acesta ni se arată de la un capăt la altul al Sfintei Scripturi, dar mai cu seamă în acele două versete bine cunoscute, Ps. 23. 3 și Ioan 1. 9: „îmi înviorează sufletul, și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numei Lui Său” și „dacă ne mărturisim păcatele. El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”. Cel primit din nou în har merge pe calea neprihănirii. Căci a vorbi de har și a nu trăi în neprihănire înseamnă „a schimba în desfrânare harul Dumnezeului nostru” (Iuda 4). dacă „harul stăpânește dând neprihănirea spre viață veșnică” (Rom. 5. 21), atunci se arată și în fapte de neprihănire, care sunt tocmai rodul acestei vieți. Harul, care ne iartă păcatele, ne și curățește de toată nelegiuirea. Aceste doua lucruri nu trebuiesc despărțite niciodată.

A mai fost pentru Avram o încercare cu mult mai mare decât aceea a foametei, care-i pricinuisese coborârea în Egipt; anume o ispita pricinuită de unul care, în chip văzut, nu umbla în puterea unei credințe personale. Se pare că, de la început. Lot a fost călăuzit mai mult de Avram, decât de o credință personală în Dumnezeu. Lucrul acesta nu este ceva neobișnuit. Răsfoind Sfintele Scripturi, vedem că, în toate mișcările mari, trezite de Duhul lui Dumnezeu, s-au prins anumite persoane, mai mult sau mai puțin credincioase, care habar n-au avut de o lucrare a Domnului în ei înșiși. Câtăva vreme, aceste persoane au mers pe drumul credinței, dar au apăsât ca o mare greutate pe mărturia celor cu adevărat credincioși, dacă n-au împiedecat-o cu totul. Așa s-a întâmplat și cu Avram. Domnul îl chemase să-și părăsească rudenția; dar, în loc s-o părăsească, Avram o duce cu el. Terah îi împiedecă umblarea, până când e ridicat prin moarte. Lot îl însoțește puțin mai departe, până când „poftele altor lucruri” (Marcu 4. 19), l-au biruit și l-au trântit la pământ.

Același lucru îl vedem și în marea mișcare a ieșirii israeliților din Egipt; „o mulțime de oameni de tot soiul” (Exod 12. 38) s-a suit împreună cu ei. Mulțimea aceasta a ajuns o pricină de stricare, de slăbiciune și de turburare, pentru Israeliti, cum vedem în cap. din 11.4 Numeri: „Adunăturii de oameni, care se afla în mijlocul lui Israel, i-a venit poftă, ba chiar copiii lui Israel au început să plângă și să zică: „Cine ne va da carne să mâncăm”? Tot așa a fost și în cele dintâi zile ale Bisericii și, de atunci, în toate mișcările stărnite de Duhul Sfânt, s-au văzut mulți alipindu-se de aceste mișcări, călăuziți de orice alte înrăuriri, numai de Duhul lui Dumnezeu nu. Aceste înrăuriri însă, nefiind dumnezeiești, au trecut și odata cu ele s-au dus iarăși în lume și cei care au fost înrăuriți de ele. Nu rămâne decât ceea ce este de la Dumnezeu, Trebuie să știi sigur că ai legătură cu Dumnezeul cel viu; trebuie să știi ca ești chemat de El în locul unde te afli, altfel nu vei avea nici statornicie, nici stăruință în acel loc. Nu poți să calci pe urmele altuia, numai sub cuvânt că acela pășește acolo. Căci Dumnezeu rânduiește fiecăruia drumul pe care trebuie să meargă, câmpul de lucru și ce are de făcut Așa că fiecare trebuie să știm care ne este chemarea și care ne este datoria privitoare la acea chemare ca să fim în stare, cu harul ce ni-i dat, zilnic, să lucrăm cu spor, spre mărirea lui Dumnezeu, N-are a face, dacă avem cinci talanți sau numai unul, vorba este că un singur talant, dacă avem, să-l facem să rodească și vom auzi, cu siguranță, de la El aceste cuvinte: „Bine rob bun”, ca și cum ni s-ar fi încredințat cei cinci talanți. Pavel, Petru, Iacov și Ioan și-au avut și ei, fiecare, talantul său deosebit, slujba lui aparte. Așa este cu fiecare din noi. Nici unul nu trebuie să se amestece în lucrul altuia. Tâmplarul are un ferăstrău, o rândane, un ciocan și o daltă; dar de fiecare se slujește numai când are nevoie. Nu-i nimic mai ușor: dar, în același timp, nimic mai fără preț decât pornirea omului de a se lua după alții. În firea înconjurătoare, nu găsim nicaieri această pornire, căci fiecare ființă și fiecare lucru își are rostul său anume, bine lămurit. Și dacă așa stau lucrurile lumea firească, cu atât mai mult rânduiala stăpânește: în lumea duhovnicească. Câmpul este destul de larg pentru toți. În aceeași casă, sunt vase de felurite mărimi și forme; și toate sunt trebuincioase Stăpânului.

Să cercetăm, deci, de aproape, iubite cititor, dacă suntem călăuziți de vreo înrăurire dumnezeiască, ori de una omenească; dacă credința noastră se bazează pe înțelepciunea omului sau pe puterea lui Dumnezeu; dacă cele ce facem, le facem, pentru ca alții le-au făcut așa, sau din îndemnul Domnului; dacă ne sprijinim numai pe pilda și pe înrăurirea celor care ne înconjoară, ori dacă suntem sprijiniți pe o credință personală în Domnul. Fără îndoială, că este bine să ne bucurăm de starea laolaltă cu frații; dar, dacă ne bazuim prea mult pe ei, vom aluneca, în curând, de pe calea Domnului. E ușor să vezi dacă un om lucrează la locul lui și potrivit însărcinării dată de Domnul: căci orice prefacere, orice răvnă nesănătoasă și orice pornire de a face ce face altul este de disprețuit. Așa că dacă nu putem fi mari, să fim fără viclesug; dacă nu putem străluci, măcar să fim neprihăniți. Acela, care se aruncă într-o apă adâncă, fără să știe să înoate, va trebui să se zbată. Dacă o corabie pleacă pe mare, fără să fie în stare bună și fără oameni care s-o cârmuiască, ori se întoarce îndată înapoi, ori se scufundă. Lot a ieșit din „Ur din Haldea”, dar s-a oprit în câmpia Sodomei. Chemarea lui Dumnezeu n-a pătruns adânc în inima lui; iar ochiul îi rămăsese închis pentru mărirea moștenirii lui Dumnezeu. Pentru fiecare slujitor al lui Dumnezeu, este un drum luminat de strălucirea feții Lui; și noi trebuie să fim plini de bucurie ca să mergem pe el. Cel care cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu n-are nevoie decât de încuviințarea Lui. Căci nu-i cu putință să avem totdeauna încuviințarea și sprijinul fraților pe drumul credinței; adeseori, vom fi neînțeleși. Dar „ziua Domnului” va da totul la lumină; și cel credincios poate sa aștepte cu mulțumire venirea acelei zile, știind că „atunci fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu. (1Cor. 3.13; 4. 5).

E de mare folos să cercetăm mai de aproape pricina, care a făcut pe Lot să părăsească drumul mărturiei publice. În viața fiecărui credincios, se ivește câte o clipă de încercare, care destăinuiește temelia pe care se reazemă el, pricinile care-l mână, cum și ținta pe care o urmărește în umblarea lui. Așa s-a întâmplat și cu Lot. N-a murit în Haran; însă a căzut în Sodoma. Pe cât se pare, pricina căderii lui a fost cearta iscată între păzitorii vitelor sale și cei ai vitelor lui Avram. Fără îndoială că este ușor să dai peste vreo piatră de poticnire, dacă nu umbli cu un ochi plin de veghe și cu o dragoste neprefăcută pe calea credinței. Dar, oricare ar fi pricina văzută ce ți-a pricinuit rătăcirea, adevărata pricină rămâne nebăgată în seamă de nimeni, ascunsă în tainele inimii tale, acolo, unde a izbutit să se încuieze lumea, sub o înfățișare oarecare. Cearta, de care am vorbit, se putea potoli fără nici o pagubă duhovnicească pentru Lot și pentru Avram. Într-adevăr, lui Avram această ceartă i-a dat prilejul să-și arate puterea măreață a credinței, înălțimea morală și cerească la care ea poate să ridice pe cel care crede; pe când lui Lot aceeași ceartă i-a dat la iveală deșertăciunea lumească, de care era plină inima lui Lot. Această ceartă a păstorilor n-a adus deci nici deșertăciunea lumească în inima lui Lot, nici credința în inima lui Avram. Și la Lot și la Avram, această cearta n-a făcut decât să dea la iveală ce era în inima fiecăruia.

Așa este întotdeauna: luptele, certurile și despărțirile ce se ivesc în Biserica lui Dumnezeu, ajung, pentru mulți un prilej de cădere și de întoarcere în lume. Atunci cei căzuți aruncă vina asupra luptelor și despărțirilor ca să scape de răspunderea ce cade asupra lor, când, de fapt, toate acestea n-au făcut decât să învedereze starea sufletelor și a pornirilor inimilor lor. Căci dacă în inima ta stăpânește lumea, vei găsi ușor drumul ei; iar învinovățirea oamenilor și a împrejurărilor, când rădăcina răului se află în tine, arată tocmai înălțimea morală în care te afli. Fără îndoială că e destul de trist când se ivesc lupte și despărțiri în sânul poporului lui Dumnezeu. E de plâns și umilitor să vezi pe frați certându-se chiar în fața „Cananiților și a Fereziților”, când vorbirea lor ar trebui să fie întotdeauna: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine... că suntem frați” (verset 8-9). Dar, de ce nu alege Avram Sodoma? De ce aceasta ceartă nu-l împinge pe Avram în lume, ajungând, astfel, și pentru el, un prilej de cădere? pentru că Avram a privit această cearta cu ochii lui Dumnezeu. Câmpia Iordanului putea să-i momească și lui inima, întocmai ca lui Lot, dar el n-a dat voie inimii sale să aleagă. A lăsat pe Lot să aleagă și a lăsat pe seama lui Dumnezeu grija de a alege pentru dânsul. Iată înțelepciunea de sus. Cel credincios lasă pe seama lui Dumnezeu grija așezării și pe pământ și așteaptă, tot de la El, netezirea drumului spre așezarea hotărâtă de Dumnezeu. Totdeauna, e mulțumit cu partea ce-i dă Dumnezeu și zice: „O moștenire plăcută mi-a căzut ia sort” (Ps. 16. 6). Cel care umblă prin credință lasă bucuros alegerea celui care umblă prin vedere; și-i zice: „Dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga” (verset 9). Avem aici cea mai frumoasă lărgime de inimă și o desăvârșită siguranță sufletească! Care a fost alegerea lui Lot? Și-a ales Sodoma, locul asupra căruia avea să cadă judecata. Cum și pentru ce își alesese Lot un astfel de loc? pentru că a privit la cele din afară și nu la răutatea oamenilor din cetate, nici la soarta cetății lor. Adevărata însușire a Sodomei era „răutatea” (verset 13); și soarta ei „judecata”, pieirea prin „foc și pucioasă” din cer. Dar, o să zică cineva, că Lot nu știa toate acestea. Se prea poate; dar nici Avram nu știa. Dumnezeu știa, și dacă ar fi lăsat Lot lui Dumnezeu grija să-i aleagă locul unde să se așeze, de bună seamă că Dumnezeu nu l-ar fi dus într-un loc, unde avea să-și găsească pieirea. Însă Lot a vrut să aleagă el însuși, și a socotit că Sodoma era bună pentru el, chiar dacă nu era bună pentru Dumnezeu. Ochii lui s-au oprit „peste câmpia Iordanului, bine udată în întregime” și inima a fost stăpânită de ea: „Și și-a întins corturile până la Sodoma” (verset 10-12). Iată alegerea inimii firești. „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit” (2Tim. 4. 10). Lot a părăsit pe Avram pentru același cuvânt; a lăsat locul mărturiei și a trecut în acela al judecății.

Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridicăți ochii și, din locul în care ești, privește spre miază-noapte și spre miază-zi, spre răsărit și spre apus: căci toată țara pe care o vezi ți-o voi da ție și seminței tale în veac (verset 14, 15). Cearta și despărțirea, departe de a pricinui o pagubă duhovnicească lui Avram, dimpotrivă, au pus în lumină și mai mare călăuzirea lui cerească, întărindu-i astfel nespuse de mult viața credinței. Ba mai mult: l-a scăpat de o tovărășie, care nu făcea decât să-l împiedice, netezindu-i, astfel, cărarea vieții. Așa că toate au lucrat împreună spre binele lui Avram, spre un mai mare seceriș de binecuvântări. Să ne aducem aminte de acest adevăr, foarte serios și mângâietor. Toți cei care aleargă fără să fi fost trimeși, sfârșesc cu o cădere și se întorc la lucrurile pe care le lepădaseră într-o vreme. Pe de alta parte, toți cei care au fost chemați de Dumnezeu și se bazează pe El, sunt sprijiniți de harul său. „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Prov. 4. 18). Gândul acesta ar trebui să ne facă smeriți și veghetori în rugăciune: „Cine crede ca stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1 Cor. 10-12), căci desigur „sunt unii din cei de pe urmă care vor fi cei dintâi și sunt unii din cei dintâi care vor fi cei de pe urmă” (Luca 13. 30). „Cine va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit” (Matei 10. 22): iată o învățătură care are o însemnătate nespuse de mare. Nu s-a văzut oare, deseori, câte o corabie ieșind mândră din port, cu toate pânzele desfăcute, în mijlocul strigatelor de bucurie ale mulțimii și având, parcă, toate cheazășile unei călătorii fericite? Dar vai! furtunile, valurile, nisipurile și stâncile au tot lovit-o până când călătoria, începută în cele mai norocoase împrejurări, s-a sfârșit cu o nenorocire! Nu-i vorba aici decât de slujbă și de mărturie pentru Domnul și nicidecum de veșnica mântuire a păcătoșului în Hristos: mântuirea aceea, lăudat fie Dumnezeu, nu atârână, în nici un fel, de noi, ci de Acela, care a zis: „Oilor mele Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10. 28). Adesea, însă, vedem pe unii credincioși intrând într-o slujbă, făcând vreo mărturie deosebită, sub cuvânt că sunt chemați de Dumnezeu. Dar, după un timp oarecare, obosesc, fiindcă sunt călăuziți de alte gânduri, nu de Dumnezeu. Căci fiecare trebuie să și aibă chemarea și slujba de la Stăpânul însuși. Cei care sunt chemați de Hristos la o slujbă deosebită vor fi sprijiniți în aceasta slujbă, căci El nu trimete niciodată pe cineva la război pe cheltuiala lui. Dar cel care aleargă, fără să fi fost trimes nu numai că va obosi curând, dar își va dovedi și nebulnia.

Avram a fost chemat de Dumnezeu să părăsească Ur ca să meargă în Canaan; de aceea Dumnezeu l-a și călăuzit în toată calea. Când Avram s-a oprit în Haran, l-a așteptat Dumnezeu pe el. Când s-a coborât în Egipt, Dumnezeu l-a adus înapoi. Când a avut trebuință de povață, Dumnezeu l-a povățuit. Când s-a ivit o ceartă și o despărțire, Dumnezeu s-a îngrijit de el. Așa că Avram ar fi putut zice: „Cât de mare este bunătatea ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine”! (Ps. 31. 19). În această cearta, Avram n-a pierdut nimic: a avut, ca și înainte, cortul și altarul său. „Și Avram și a ridicat corturile, și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit altar Domnului” (verset 18). Lot poate să și aleagă Sodoma; Avram își caută și-și găsește toate în Dumnezeu. În Sodoma, nu era nici un altar; toți cei care se îndreaptă într-acolo caută cu totul altceva decât un altar. Nu se duc la Sodoma ca să se închine lui Dumnezeu, ci se duc acolo din dragoste pentru lume. Și sfârșitul? Ni-l spune Scriptura: „El le-a dat ce cereau; dar a trimes o molimă printre ei”! (Ps. 106. 15).

În acest capitol, avem istoria răzvrătirii celor cinci împărați împotriva lui Chedorlaomer și a bătăliei, care a urmat. Duhul Sfânt vorbește de mișcările acestor împărați și ale oștilor lor, fiindcă ele ating într-o câțva pe poporul lui Dumnezeu. Avram nu era amestecat în aceste răzvrătiri; nici cortul său, nici altarul său nu puteau să fie pricina unui război, cu atât mai puțin aveau să sufere ceva în urma izbucnirii acestui război. Partea omului ceresc nu poate stârni niciodată poftele împăraților sau ale cuceritorilor lumii acesteia.

Dar dacă Avram n-avea ce căuta în bătălia celor „patru împărați împotriva celor cinci”, nu tot așa stăteau lucrurile cu Lot, căci acesta, fiind în Sodoma, se găsea în mijlocul focului. Cât timp umblăm prin har, pe cărarea credinței, suntem în afară de împrejurările în care se află lumea. Dacă ne părăsim însă sfânta noastră stare de „cetățeni ai cerului” (Fil. 3 20), ca să ne căutăm un nume, un loc și o parte pe pământ, trebuie să ne așteptăm la încăierările și la învălmășelile din această lume. Lot se așezase în câmpiile Sodomei așa că a fost greu lovit în războaiele Sodomei. Ce fel de mărturie putea să mai facă Lot în Sodoma? Slabă de tot. Prin faptul că se așezase în acel loc, dăduse o lovitură de moarte mărturiei sale. Dacă ar fi rostit un singur cuvânt împotriva Sodomei și împotriva purtărilor locuitorilor ei, s-ar fi osândit pe sine însuși. Căci Sfânta Scriptură nu ne arată că Lot ar fi avut gândul de a mărturisi pe Domnul, atunci când și-a întins corturile până la Sodoma. Dimpotrivă, se pare că numai interesele personale și familiare au fost pricinile, care i-au hotărât purtarea. Cu toate că apostolul Petru ne zice că: „Lot era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați”, totuși e destul de lămurit că Lot n-ar fi avut decât prea puțină putere ca să se împotrivească acestei răutăți, chiar dacă ar fi fost gata să i se împotrivească.

E foarte însemnat lucru să ne dăm seama, că e peste putință să urmărim două ținte deodată, cum sunt, de pilda, interesele mele pământești și ale Evangheliei Domnului Hristos. Firește că nimic nu mă împiedecă să-mi văd și de afacerile mele, și de vestirea Evangheliei; dar, lămurit este că, una din amândouă va fi ținta mea anume. Pavel vestea Evanghelia, în vreme ce împletea corturi; însă, Evanghelia, nu împletitul corturilor îi era ținta. Dacă afacerile mele îmi sunt țelul, predicarea mea n-are să fie decât o lucrare de formă, neroditoare, dacă nu este o pricină spre a-mi sfinți lăcomia. Inima noastră e nespuse de rea și ne înșeală, adesea, îngrozitor, când dorim să ajungem la o țintă anumită. Ne dă cele mai adevărate temeieri ca să facem ce dorim; dar ochii minții noastre, întunecați de interese personale, sau de o voință necugetată, nu mai sunt în stare să priceapă rostul acestor temeieri. Mulți, ca să rămână în starea pe care, de altminteri, o recunosc ca greșită, spun că numai în această stare, pot avea un câmp de lucru mai întins! „Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor” (1 Sam. 10. 22), iată răspunsul lui Dumnezeu în orice apărare a omului. Istoria lui Avram și a lui Lot ne dovedește, îndeajuns, că cel mai sigur și cel mai bun mijloc de a. sluji lumii este tocmai să fii credincios față de ea, iar slujirea lui Dumnezeu nu se arată decât despărțindu-ne de ea și mărturisind împotriva ei.

Să ne aducem aminte, totuși, că adevărata despărțire de lume nu poate izvorî decât dintr-o legătură vie cu Dumnezeu. Ne-am putea despărți de lume, făcând din persoana noastră centrul viații noastre, cum fac călugării sau filozofii. Despărțirea de lume, însă, din pricina lui Dumnezeu, este cu totul altceva. Cea dintâi ne face reci și ne închide inima; cea din urma o deschide și o încălzește, făcându-ne ca, din iubire pentru alții, să lucrăm cu mai multă sânguință, Una face din „eu”, împreună cu interesele sale, centrul nostru; cealaltă dă lui Dumnezeu locul ce i se cuvine. Așa se petrec lucrurile cu Avram: despărțirea de lume l-a pus în stare să ajute pe acela, care, din pricina umblării sale lumești, se aflase în nenorocire: „Cum a auzit Avram ca fratele său fusese luat prins de război, a înarmat trei sute optsprezece din cei mai viteji slujitori ai lui, născuți în casa lui, și a urmărit pe împărații aceia până la Dan... A adus înapoi toate bogățiile, a luat înapoi și pe fratele sau Lot, cu toate averile lui, precum și pe femeii și norodul” (verset. 14-16). Lot era fratele lui Avram, și trebuia ca iubirea frățească să lucreze. Iubirea unei inimi de frate răspunde nevoilor unui frate în nefericire. Asta-i dumnezeiesc. Deși adevărata credință ne face totdeauna neatârnați, nu ne face niciodată răi și nepăsători. Nu se poate niciodată înveli credinciosul, liniștit în jocul lui, în vreme ce un frate tremură de frig pe afara. Căci credința „curățește inima” (Fapte 15. 9); „lucrează prin dragoste” (Gal. 5. 6); „biruiește lumea” (1 Ioan 5. 4); și aceste trei roade ale credinței se arată, în toată frumusețea lor, la Avram. Inima lui era curățită de nelegiuirile Sodomei; a arătat o adevărată dragoste pentru fratele său Lot; și, în sfârșit, a avut o desăvârșită biruință asupra împăraților.

Dar cel care umblă prin credință nu este cruțat de loviturile vrăjmașului. Adesea, o nouă ispita vine numaidecât după o biruință. Astfel se întâmplă lui Avram. „După ce s-a întors Avram de la înfrângerea lui Chedorlaomer și a împăraților care erau împreună cu el, împăratul Sodomei i-a ieșit în întâmpinare” (verset 17). Această întâmpinare ascundea, în chip vădit, o mare primejdie. „Împăratul Sodomei” înfățișează un gând și o față a puterii vrăjmașului, cu totul deosebite de cele ce vedem în „Chedorlaomer împreună cu împărații care erau cu el”. În cel dintâi, auzim, mai de grabă, șuieratul șarpelui; în al doilea, răcnetul leului. Însă, fie că Avram are a face cu șarpele, fie că are a face cu leul, harul Domnului îi este de ajuns; și acest har stă la îndemână slujitorului lui Dumnezeu, tocmai la vreme potrivită. „Melchisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melchisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul cel Prea-Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul cel Prea-Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale” (verset 18-20). Aici avem de luat în seamă, întâi, clipa în care Melchisedec s-a ivit, și, al doilea, îndoita urmare a acestei întâlniri, Melchisedec nu vine în întâmpinarea lui Avram când acesta urmărește pe Chedorlaomer, ci tocmai când împăratul Sodomei urmărește pe Avram. Ca să fie în stare să ducă o luptă mult mai apriga decât aceia din care abia ieșise, Avram avea trebuință de o legătură cu Dumnezeu mult mai adâncă.

Pâinea și vinul lui Melchisedec au înviorat sufletul lui Avram, după lupta lui împotriva lui Chedorlaomer, iar binecuvântarea i-a întărit inima pentru lupta ce avea să ducă împotriva împăratului Sodomei. Deși biruitor, Avram stătea în preajma unei noi lupte. De aceea, jertfitorul împărătesc înviorază sufletul biruitorului și întărește inima luptătorului. Simți o deosebită bucurie, văzând felul în care Melchisedec face cunoscut pe Dumnezeu minții lui Avram. Îi numește „Dumnezeul cel Prea-Înalt, Ziditorul cerului și al pământului” apoi spune că Avram e „binecuvântat” din partea aceluiași Dumnezeu. Este o puternică pregătire pentru întâmpinarea împăratului Sodomei. Un om binecuvântat de Dumnezeu n-avea trebuința de ceea ce-i putea da un vrăjmaș. Căci, dacă Ziditorul cerului și al pământului îi umplea gândurile, bunurile

Sodomei nu puteau să-l momească nicidecum. Și când vine împăratul Sodomei și-i spune: „dă-mi oamenii, și țină bogățiile pentru tine”, Avram îi răspunde: „Ridic mâna spre Domnul Dumnezeu Cel Prea-înalt, Ziditorul cerului și al pământului și jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte; ca să nu zici: „Am îmbogățit pe Avram” (verset 21-23). Astfel, Avram n-a primit să se îmbogățească de pe urma împăratului Sodomei. Cum ar fi putut încerca Avram să scape pe Lot de puterea lumii, dacă ar fi fost stăpânit de lume? Nu pot scăpa pe aproapele meu decât dacă eu însumi sunt scăpat. Cât timp eu sunt în foc, este cu neputință să scot pe altul din el. Calea despărțirii de lume pentru Dumnezeu este calea puterii, păcii și fericirii.

Lumea, cu toate înfățișările ei felurite, este marea unealtă, de care se slujește Satana ca să slăbească mâinile și să înstrăineze iubirea lui Hristos. Dar, dacă inima este sinceră față de El, întotdeauna, El vine s-o bucure, s-o îmbărbăteze și s-o întărească la vreme potrivită. Dacă dorim să ne împotrivim „lumii, cărnii și Satanei”, Hristos ne va fi putere și scut. „Binecuvântat să fie Domnul, Stânca mea, care-mi deprinde mâinile la luptă și degetele la bătălie” (Ps. 144. 1). „El acoperă capul în ziua luptei” (Ps. 140. 8) și, în sfârșit: „va zdrobi, în curând, pe Satana sub picioarele voastre” (Rom. 16. 20). Domnul să ne țină inimile, în adevărul Său, în mijlocul acestei lumi, care ne întinde fel de fel de curse.

„După aceste întâmplări, cuvântul Domnului a vorbit lui Avram, într-o vedenie, și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare” (verset 1). Domnul nu va lăsa ca slujitorul Său să piardă ceva, pentru că a dat la o parte toate momeliile lumii. Mult mai bine era pentru Avram să se adăpostească înapoia scutului Domnului decât să se pună sub ocrotirea împăratului Sodomei; să aștepte răsplătirea Sa cea mare, decât să primească bunurile Sodomei. Starea, în care se află Avram, după cel dintâi verset al capitolului 15, înfățișează, în chip minunat, starea unui suflet credincios. Domnul era scutul în care se adăpostea Avram și tot Domnul era și răsplătirea lui. Tot așa și cel credincios își găsește în Hristos odihna, pacea și siguranța. Nici o săgeata a vrăjmașului nu poate străbate scutul ce acopere pe cel mai slab ucenic al lui Isus. Ba mai mult, Hristos nu este numai scutul, ci și răsplata celui credincios. În timpul de față, ne bucurăm, cu ajutorul Duhului Sfânt, care locuiește în noi, și de adăpostul și de răsplătirea pe care le avem prin jertfa Domnului Isus. De bună seamă că un credincios care umblă în calea lumii, sau care se lasă călăuzit de poftele trupești, nu se poate bucura nici de scut, nici de răsplătire. Dacă Duhul Sfânt e întristat, prin purtarea noastră, nu ne va dăruia tot ce alcătuiește partea și nădejdea credinciosului. Și, astfel, vedem, aici, că, după ce Avram se întoarce de la bătălie și după ce respinsese darurile împăratului Sodomei, Dumnezeu i se arată ca scutul său și răsplătirea sa foarte mare. Iată un adevăr, care ar trebui să ne umple inima.

Tot în acest capitol, găsim două învățăături de seamă în ce privește starea de fiu și de moștenitor: „Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii; și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc. Și Avram a zis: Iată că nu mi-ai dat sămânță și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu” (verset 2-3). Avram dorea un fiu, căci știa, chiar din cuvântul lui Dumnezeu, că sămânța sa trebuia să moștenească pământul (Cap. 13. 15). Stările de fiu și moștenitor nu se pot desparti în gândurile lui Dumnezeu. „Cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău” (verset 4). Starea de fiu e adevărata temelie a tuturor lucrurilor și este urmarea sfatului și lucrării lui Dumnezeu, cum citim în Epistola lui Iacov, cap. 1. 18: „El, de bună voia Lui, ne-a născut” și această stare se reazemă pe adevărul veșnic și dumnezeiesc al învierii. Putea oare să fie altfel? Trupul lui Avram era „amorțit”, încât aici, ca pretutindeni, n-a putut fi stare de fiu decât în puterea învierii. Firea sa era moartă și nu putea nici naște, nici zămisli ceva pentru Dumnezeu. Moștenirea, în toată întinderea și măreția ei, se desfășura sub ochitul lui Avram; dar unde era moștenitorul? Trupul lui Avram, ca și sânul Sarei era „amorțit”, dar Domnul este Dumnezeu al învierii, de aceea un trup amorțit este tocmai ce-i trebuie ca să lucreze. De n-ar fi fost moartă firea, ar fi trebuit ca Dumnezeu s-o omoare înainte de a-și putea arăta pe deplin puterea. În astfel de împrejurări din care sunt înlăturate toate pretențiile fără noimă și înfumurate ale omului, poate să lucreze mai bine Dumnezeu. De aceea, Domnul a zis lui Avram: „Uita-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri”. Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta!” (verset 5). Când sufletul privește pe Dumnezeul învierii, binecuvântările pe care le primește sunt fără margini, căci toate sunt cu putință pentru Acela care poate dăruia viața unui mort.

Socotirea de dreptate, făcută aici lui Avram, se reazemă pe credința lui Avram în Dumnezeu ca în Acela, care învie pe morții. Dumnezeu se descopere, astfel, într-o lume în care stăpânește moartea; iar sufletul, care crede în El, e socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Omul firesc nu poate lucra împreună cu Dumnezeu; căci ce ar putea face el față de puterea morții? O să învie el pe morți? O să deschidă el porțile mormântului? O să fie în stare el să scape de sub puterea morții spre a trece, viu și slobod, hotarele pământului? Nu. Omul nu poate fi pus prin el însuși în starea omului după voia lui Dumnezeu, și atunci nu poate fi nici copil al lui Dumnezeu, nici să se învedereze ca fiind în starea de fiu. „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii” (Marcu 12. 27); de aceea, cât timp un om este sub puterea morții și sub stăpânirea păcatului nu poate cunoaște nici starea de neprihănire, nici legătura de fiu. Numai Dumnezeu poate să dăruiască omului și starea omului după voia lui Dumnezeu și starea de copil al lui Dumnezeu. Și aceste două lucruri se capătă numai prin credința în El, ca Acela, care a înviat pe Hristos din morți.

În cap. 4 din epistola către Romani, credința lui Avram tocmai așa ni se înfățișează. „Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotita ca neprihănire”, ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morii pe Isus Hristos, Domnul nostru” (verset 23, 24). Așa ca și nouă ni se cere să credem în Dumnezeul învierii, fiindcă această credință este singura temelie a neprihănirii noastre. Dacă Avram și-ar fi oprit ochii asupra trupului său amorțit, după ce și-i îndreptase spre bolta cerească presărată de stele n-ar fi putut dovedi niciodată gândul unei semințe atât de mare la număr ca stelele. Dar Avram nu s-a uitat la trupul său, ci la puterea de înviere a lui Dumnezeu și tocmai fiindcă era nevoie de această putere ca să dea naștere seminței făgăduite, stelele cerului și nisipul mării nu erau decât niște slabe icoane pre-închipuitoare ale acestei puteri.

Tot așa și un păcătos, care aude vestea bună a Evangheliei, dacă ar putea să vadă cu ochii săi lumina curată a stării de față a lui Dumnezeu și apoi ar putea pătrunde toate adâncimile firii sale păcătoase, cu drept cuvânt, ar putea striga: „Cum voi ajunge vreodată să stau înaintea lui Dumnezeu? Cum o să fiu în stare vreodată să locuiesc în această lumină”? – Dar, dacă păcătosul nu vede în el însuși nici un mijloc de scăpare, Dumnezeu a pregătit totul în Acela care s-a pogorât din sânul Tatălui pe cruce și în mormânt, făcând, astfel, prin lucrarea Lui, legătura între cer și pământ. Mai înalt decât sânul Tatălui nu este nimic, – veșnica locuința a Fiului; și mai jos decât crucea și mormântul nu se află nimic; dar, minunat adevăr! găsim pe Hristos în amândouă. În moarte, s-a coborât, ca să lase îndărătul Lui, în pulberea mormântului, întreaga greutate a păcatelor și fărădelegile poporului său. În mormânt, Hristos dă la iveală sfârșitul tuturor celor omenești, sfârșitul păcatului și sfârșitul puterii diavolului. Mormântul lui Isus este sfârșitul tuturor lucrurilor. Dar învierea ne duce peste acest hotar și alcătuiește temelia nepieritoare pe care se reazemă, pentru totdeauna mărirea lui Dumnezeu și fericirea omului – îndată ce ochiul credinței privește pe Hristos cel înviat, găsește în El un răspuns biruitor în ce privește păcatul, judecata, moartea și mormântul. Acela, care a biruit totul, în chip dumnezeiesc, a înviat din morți și s-a așezat în ceruri, la dreapta Tatălui; ba mai mult, Duhul celui înviat și al celui proslăvit dă mărturie celui

credincios că este un copil al lui Dumnezeu. Din mormântul lui Hristos, credinciosul a ieșit înviat, cum este scris: „Pe voi care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească, ne tăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după-ce ne-a iertat toate greșelile” (Col. 2. 13).

Așadar, starea de fiu, fiind întemeiată pe înviere, este unită cu punerea noastră în starea de neprihănire, cu neprihănirea și cu scăparea desăvârșită de tot ce ne-ar putea fi potrivnic la mântuire. Dumnezeu nu ne putea primi plini de păcate, căci sfințenia lui este așa de mare, că nu poate suferi nici măcar o singură pata de păcat pe fiii și fiicele Lui. Tatăl fiului risipitor nu putea să primească pe fiul său, la masă, cu zdrențele cu care era îmbrăcat atunci când păzea porcii. Putea însă să-i iasă în întâmpinare, să-l îmbrățișeze și să-l sărute așa zdrențaros cum era: iată ce poate face harul; dar era cu neputință ca să primească pe fiul său zdrențaros la masa sa... Harul, care a împins pe tatăl să iasă înaintea fiului risipitor, îl face să-i dea și o haină nouă. Căci, dacă ar fi așteptat tatăl ca fiul său să se îmbrace cu un veștmânt cumpărat de el, n-ar mai fi fost har, cum n-ar fi fost nici drept să ducă pe fiu în casă cu zdrențele sale. Când însă tatăl iese în întâmpinarea fiului risipitor și se pleacă pe gâtul lui, harul și neprihănirea strălucesc împreună: fiul nu este primit la masa Tatălui înainte de a fi îmbrăcat potrivit stării lui înalte și fericite. În Hristos, Dumnezeu s-a coborât până la cel mai păcătos om ca, prin înjosirea Sa, să ridice pe om la cea mai mare fericire: legătura cu El însuși. Din toate acestea, se vede că starea noastră de copii ai lui Dumnezeu împreună cu toată mărirea și toate binecuvântările legate de această stare este cu totul neatârnată de noi. Nu avem mai mult a face cu ea decât trupul amorțit al lui Avram și sânul mort al Sarei cu o sămânță ca stelele cerurilor și ca nisipul mării. De la Dumnezeu sunt toate. Dumnezeu Tatăl a făcut planul; Dumnezeu Fiul a pus temelia și Dumnezeu Sf. Duh a ridicat clădirea; iar pe acea clădire se poate citi „prin har ați fost mântuiți, prin credință, fără faptele legii”! (Rom. 3. 27 și Efes. 2. 8).

Capitolul, pe care-l cercetăm, mai cuprinde ceva de seamă, anume: starea de moștenitor. După ce starea omului după voia lui Dumnezeu și starea de copil al lui Dumnezeu, fuseseră rânduite în întregime, dumnezeiește și fără vreo condiție, Domnul a zis lui Avram: „Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldeia, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta” (verset 7). Aici ne este înfățișată starea de moștenitori cum și calea deosebită pe care au să meargă moștenitorii înainte de a ajunge la moștenirea făgăduită. „Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitorii cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să și fim proslăviți împreună cu El” (Rom. 8, 17). Calea, care duce la moștenire, trece prin suferință, prin măhnire și prin necazuri; dar, slavă lui Dumnezeu, prin credință, putem zice: „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Rom. 8. 18); și știm că „întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slava” (2 Cor. 4. 17); și în sfârșit: „ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare; răbdarea aduce biruință în încercare; iar biruința aceasta aduce nădejde” (Rom. 5. 3-5). Pentru noi, este o mare cinste să ni se dea voie să bem din paharul prea slăvitului nostru Stăpân, și să fim botezați cu botezul Său; să călătorim într-o necurmată legătură cu El, străbătând drumul ce duce de-a dreptul la moștenirea noastră slăvită. Moștenitorul și cei împreună cu El moștenitori, ajung la acea moștenire pe calea suferinței.

Să ne aducem aminte însă ca suferințele, de care au parte împreună moștenitorii, nu sunt o pedeapsă. N-au de suferit sub mâna dreptății dumnezeiești din pricina păcatului, căci suferința aceasta a purtat o jertfă cea sfântă și vie, deplin, pe cruce, pentru noi, Hristos, când și-a plecat sfântul Sau cap sub loviturile dreptății dumnezeiești. „Hristos de asemenea a suferit odată pentru păcate” (1 Petru 3. 18), și acest „odată” a fost pe cruce și în nici un alt loc. Înainte n-a suferit niciodată pentru păcat, și n-are să mai sufere niciodată pentru păcat. „Acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singura dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evr. 9. 26). „Hristos S-a adus jertfă o singură dată” (Evr. 9. 28).

Sunt două feluri de a privi pe Hristos pătimind: întâi, ca lovit de Dumnezeu; apoi, ca lepădat de oameni. În întâia înfățișare, El singur a suferit; în a doua înfățișare ne este dată cinstea să-i fim tovarăși. Lovit pentru păcat de Dumnezeu, Hristos a suferit singur; căci cine ar fi putut suferi împreună cu El? Numai El a fost în stare să stea în fața mâniei lui Dumnezeu. Numai El a fost în stare să se coboare „în valea cu apă care nu seacă niciodată și unde nu se ara, nici nu se semăna” (Deut. 21. 4), și a pus rânduială pentru totdeauna, cu privire la păcatele noastre. Pentru aceste suferințe ale lui Hristos, rămânem doar recunoscători pe veci; cu nici un chip nu putem spune că și noi am suferit, pentru că noi n-am fost părtași la ele. Numai Hristos, singur, s-a luptat și a biruit; dar prada o împărtășește cu noi. Singur era „în groapa pieirii și în fundul mocirlei” (Ps. 40. 2); dar, îndată ce-și pune piciorul pe „stânca” veșnică a învierii, ne face tovarăși Săi. Tot singur era și când a scos „strigătul tare”, pe cruce (Marcu 15. 37); dar cu mulți tovarăși cântă „cântarea cea nouă” (Ps. 40.3). Acum, vorba este să știm dacă vom primi să suferim cu El tot ce vine din partea oamenilor, după ce El a suferit pentru noi din partea lui Dumnezeu. Lucrul acesta este destul de lămurit, din pricină ca Duhul Sfânt întrebuințează cuvântul „dacă” în legătură cu starea de moștenire. „Dacă suferim cu adevărat împreună cu El” (Rom. 8. 17); „dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El” (2 Tim. 2. 12). Când e vorba de starea de copil al lui Dumnezeu nu este nici un „dacă” căci, la această vrednicie de copil al lui Dumnezeu, nu putem ajunge prin suferință, ci prin puterea de naștere din nou a Duhului Sfânt, întemeiată pe lucrarea săvârșită de Hristos, după veșnicul sfat al lui Dumnezeu. Nimic nu poate clăti această stare. Nu prin suferință ajungem să facem parte din familia lui Dumnezeu; căci Pavel nu zice Tesalonicenilor: „întrucât veți fi găsiți vrednici de familia lui Dumnezeu pentru care și suferiți” (2 Tes. 1. 5). Tesalonicenii făceau parte din familie, dar erau chemați la împărăție; iar calea, care duce acolo, e o cale de suferință; ba mai mult, măsura suferințelor lor pentru împărăție era în legătura cu asemănarea, la chip, cu Împăratul lor. Cu cât vom aduce mai mult la chip cu El, cu atât mai mult vom și suferi cu El; și cu cât partea pe care o vom avea cu El în suferințele sale va fi mai adâncă, cu atât partea pe care o vom avea cu El în slavă va fi mai mare. Este o deosebire între casa Tatălui și împărăția Fiului; în cea dintâi, e vorba de o stare dăruită; în a doua va fi vorba însă și de lucrul lor. La masa mea, pot ședea toți copiii mei; dar folosul ce vor avea, din starea mea de față și din vorbe cu mine va atârna numai de ei. Unul din ei poate ședea chiar pe genunchii mei, bucurându-se, pe deplin, de legătura sa de copil cu mine, fără ca să fie însă în stare să înțeleagă măcar o singură vorbă a mea. Altul, poate, dovedește o deșteptăciune deosebită în starea de vorbă cu mine, fără ca să fie, prin asta, mai fericit decât copilășul ce-l țin în brațe. Dar dacă e vorba de slujba copiilor mei față de mine, sau de recunoașterea lor în fața lumii din partea mea, este cu totul altceva. Pilda aceasta nu-i decât o slabă icoană pentru înțelegerea îndoiată a gândului despre destoinicie, în împărăția Fiului, și starea dăruită, în casa Tatălui. Să ne aducem aminte totuși, că a suferi cu Hristos nu înseamnă jugul unui rob, nici nu este o lege de fier, ci un har deosebit dăruit din partea Domnului; „Căci cu privire la Hristos vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Fil. 1. 29). Afară de asta, e lămurit că adevărata taină a suferințelor pentru Hristos stă în dragostea ce o avem pentru El. Cu cât vom iubi pe Isus mai mult, cu atât ne vom ține mai aproape de El; și cu cât ne vom ține mai aproape de El, cu atât ne vom lua mai mult după El; și cu cât ne vom lua după El mai mult, cu atât vom suferi mai mult cu El. Așa ca totul izvorăște din dragostea pentru Hristos; și „noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4. 19). Dar și în ce privește suferința, ca și în privința tuturor adevărilor Evangheliei, să ne ferim de a face o lege; adică să nu cumva să-și închipuie cineva ca o datorie pentru cel credincios să sufere pentru Hristos. Cine privește suferința ca o datorie se prea poate să nu cunoască încă pe Hristos, nici starea

binecuvântată de fiu, nefiind încă statornicit în har. Un astfel de om încearcă mai degrabă să pătrundă în familia lui Dumnezeu prin faptele legii, în loc să ajungă în împărăție prin cărarea suferinței.

Pe de altă parte, sa ne ferim iarăși să dăm înapoi dinaintea paharului și botezului Stăpânului nostru. Să nu mărturisim că avem parte de cele dobândite prin crucea Sa, dacă nu avem să fim părtași la lepădarea din partea lumii, care însoțește crucea. Să fim încredințați că poteca ce duce la împărăție nu este luminată de soarele bunei voințe a lumii, și că nu-i presărată cu trandafirii fericirii ei. Când un credincios stă bine cu lumea, se prea poate să nu umble în legătură cu Hristos. „Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu” (Ioan 12. 26). Ce a urmărit Hristos în umblarea Sa pe pământ? A căutat oare să capete vreo stare de frunte în lumea aceasta? Nici vorba de așa ceva, căci locul Lui a fost pe cruce între doi tâlhari. Dar va zice cineva: Dumnezeu și mâna Sa erau acolo. Așa este, însă era și omul! Acest adevăr din urmă are ca urmare lepădarea noastră de către lume, dacă umblăm cu Hristos. Cerul ne deschide legătura cu Hristos, și ne alungă afară din lume; dar, dacă mărturisim că suntem din cer, fără ca lumea să ne alunge, e semn că e ceva rău la mijloc. Dacă Hristos ar fi astăzi pe pământ, care i-ar fi drumul pe care ar merge, și care i-ar fi sfârșitul? Am dori să umblăm cu El? Dea Dumnezeu să răspundem acestor întrebări la lumina Cuvântului, care este mai tăietor decât o sabie cu două tăisuri, fiind puși sub privirea Celui Atotputernic și să ne întărească Duhul Sfânt ca să fim mai credincioși Stăpânului nostru îndepărtat, răstignit și alungat de lume. Acela, care umblă potrivit Duhului va fi plin de Hristos; așa ca nu se va uita la suferință, ci la Acela pentru care suferă. Dacă privirea e ațintită asupra lui Hristos, suferințele de acum nu vor fi nimic față de slava viitoare.

Să aruncăm acum o privire repede asupra vedeniei, pline de înțeles, ce ne e povestită în cele din urmă versete ale acestui capitol: „La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram; și iată că l-a apucat o groaza și un mare întuneric. Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robita și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar neamul căruia îi va fi roaba, îl voi judeca Eu; și pe urma va ieși de acolo cu mari bogății.... După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; și iată ca a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări de foc au trecut printre dobitoacele despicate” (versetele 12-17).

Putem zice că întreaga istorie a lui Israel e dată pe scurt în acele două icoane pre-închipuitoare; „ca dintr-un cuptor” și „niște flăcări de foc”. Cea dintâi înfățișează feluritele vremuri în care israeliții au fost puși la încercare și au pățit: lunga lor robie în Egipt, timpurile de supunere sub împărății Canaanului, robia lor în Babilon, și în sfârșit împrăștierea lor de acum. Israelitul poate fi socotit ca trecând prin cuptorul fumegând, în toate acele vremuri felurite (Vezi Deuteronom 4. 20; 1 Împărați 8. 51; Isaia 48. 10). Dimpotrivă, flacăra de foc pre-închipuiește părțile din istoria lui Israel, în care Domnul, în mila Lui, se arată, pentru ca să scape pe ai Săi, ca de pildă: scăparea din Egipt prin mâna lui Moise; scăparea de sub stăpânirea împăraților Canaanului, prin judecători; ieșirea din Babilon, pusă la cale de Cir; și, în sfârșit, scăparea de la urma a poporului, când va veni Hristos în slavă. La moștenire nu se poate ajunge decât prin cuptorul fumegând; și cu cât fumul cuptorului e mai gros, cu atât mai strălucitoare o să fie și flacăra de foc, sau făclia mântuirii lui Dumnezeu.

Dar învățătura aceasta n-are a face numai cu poporul lui Dumnezeu îndeobște, ci privește și pe fiecare în parte. Toți câți au ajuns vreodată la o stare de frunte ca slujitori, înainte de a fi chemați sa se bucure de flacăra de foc, au trecut prin cuptorul fumegând. „Groază și întuneric mare” au pus stăpânire pe Avram; Iacov a avut de răbdat munca grea în casa lui Laban, vreme de douăzeci de ani; Iosif a întâmpinat cuptorul fumegând al suferinței în închisorile Egiptului; patruzeci de ani a petrecut Moise în pustie. Sf. Scriptură ne arată cum să potrivim această învățătură pentru slujitori și pentru supraveghetori. „Slujitorii” să fie mai întâi „cercetați” apoi sa slujească dacă sunt fără prihană (1 Tim. 3. 10): „să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului” (1 Tim. 3. 6). Una este sa fii un copil al lui Dumnezeu; și cu totul altceva este să fii un slujitor al lui Hristos. Dacă trimet pe copilul meu în grădină ca să lucreze, o să facă, poate, mare pagubă; nu este el totuși copilul meu prea iubit? Da; dar nu este un slujitor deprins în lucrul de grădinărie. Iată toată deosebirea: rudenția și slujba sunt două lucruri deosebite. Asta nu înseamnă că un copil al lui Dumnezeu n-are nimic de făcut, nimic de suferit sau nimic de învățat, ci numai că slujba și suferința lui sunt strâns legate în căile lui Dumnezeu. Acela care se arată mult în public, trebuie să aibă acea smerenie, acel cuget așezat, acea minte supusă și umilă, acea voință frântă, acel glas duios, care sunt roadele frumoase ale suferinței sub mâna lui Dumnezeu. Cei care iau un loc de frunte, fără sa aibă, mai mult sau mai puțin, însușirile despre care vorbim, își vor pierde cumpătul mai curând sau mai târziu. Doamne Isuse, ține pe robii tăi cei slabi aproape de Tine și în mâna Ta.

Aici vedem cum necredința întunecă mintea lui Avram, și cum îl abate, pentru un timp, din drumul fericitei și tihnitei încrederi în Dumnezeu. „Și Sarai a zis lui Avram: „iată, Domnul m-a făcut stearpa” (verset. 2). Aceste cuvinte arată nerăbdarea obișnuită a necredinței; Avram trebuia să aștepte ca răbdare de la Domnul îndeplinirea făgăduinței. Bietei noastre inimi firești, însă, îi place, mai degrabă, orice alt lucru afară de așteptare. Bucuroasă, ea va încerca ce știe, întrebuițând fel de fel de mijloace, planuri, numai să iasă din, ceea ce numește ea, încurcătură. Să te încrezi într-o făgăduință, și să aștepți, cu răbdare, împlinirea ei, sunt două lucruri cu totul deosebite. Purtarea unui copil față de făgăduințele părinților săi ne va lămuri mai bine aceasta deosebire. Când făgăduim ceva copilului nostru, nici prin gând nu-i trece să pună la îndoială cuvântul nostru; totuși, îl putem vedea foarte neliniștit și abia răbdând să știe când și cum ne vom ținea de cuvânt. Dar purtarea unui copil este o oglindă în care omul cel mai înțelept își poate găsi chipul. În cap. 15, Avram își dovedește credința; în cap. 16, însă, îi lipsește răbdarea. Așa că, acum, pricepem mai bine înțelesul și frumusețea versetului 12 din cap. 6, al Ep. către Evrei: „așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare moștenesc făgăduințele”. Dumnezeu dă o făgăduință și credința o primește; nădejdea o privește ca și împlinită, iar răbdarea așteaptă, cu liniște, împlinirea ei.

În ce privește pe Sarai, ce a zis lui Avram s-ar putea tălmăci cam astfel: „Domnul nu m-a ascultat pe mine; o să-mi vina, poate, într-ajutor roaba mea egipteană”. Inimii necredincioase totul îi place afară de Dumnezeu, De multe ori, te miri văzând de ce fel de deșertăciuni se poate agăța credinciosul, de îndată ce a pierdut legătura cu Dumnezeu, și când uită că Dumnezeu rămâne credincios, întotdeauna, puterea lui fiind de ajuns să facă orice. Cu chipul acesta, sufletul pierde starea de pace și liniște, care este de mare trebuință pentru mărturia celui care umblă prin credință. Și atunci, credinciosul întrebuițează, întocmai ca cei din lume, fel de fel de mijloace ca să-și ajungă scopul; și numește asta: „folosire de cele mai bune mijloace”. Ce trist lucru, și ce urmări grozave are, totdeauna, neatârarea necurmată de Dumnezeu. Dacă Sarai ar fi zis: „Trupul meu a îmbătrânit, dar Dumnezeu îmi este îndeajuns”, ar fi fost cu totul altfel. Ar fi rămas pe un tărâm adevărat, căci de fapt, trupul ei îmbătrânise. Dar Sarai tot nu învățase să-și abată privirile de la cele firești, de aceia a vrut să mai încerce cele firești și pe o alta cale. După socotința lui Dumnezeu și a credinței, omul firesc nu era mai vrednic în Agara decât în Sarai: bătrână sau tânără, este tot una în ochii lui Dumnezeu, și deci în ochii credinței. Dar acest adevăr n-are nici o putere asupra-ne, dacă nu l-am dovedit în viața noastră, punând în mijloc pe Dumnezeu. dacă însă îți abați privirile, numai o singură clipă măcar, de la Dumnezeul slavei, ești în stare să te dai pradă închipuirilor celor mai josnice ale necredinței. Căci, numai rezemându-te, stăruitor, pe Dumnezeul cel viu, singurul adevărat și singurul

înțelept, te vei putea lipsi de toate cele firești. Asta nu înseamnă deloc că disprețuim uneltele ce le Întrebuințează Dumnezeu: fiindcă atunci am fi nepăsători și n-am mai fi credincioși. Credința însă prețuiește unealta, dar nu din pricina ei, ci din pricina Aceluia care o întrebuințează. Necredința, dimpotrivă, nu se uită decât la unealta și prețuiește izbânda după puterea uneltei, în loc să-o prețuiască după atotputernicia Aceluia care o întrebuințează. Privind pe David și apoi pe Filistean, Saul a zis celui dintâi: „Nu poți să te duci să te bați cu Filisteanul acesta, căci tu ești un copil” (1 Sam. 17. 33). Dar, pentru David, nu e vorba să știe dacă el poate să se bată cu Filisteanul, ci dacă Domnul vrea să-și arate puterea prin el așa tânăr cum este. Drumul credinței este un drum foarte lămurit și foarte îngust. Credința nici nu îndumnezeiește, nici nu disprețuiește mijloacele, ci le prețuiește numai atât cât sunt întrebuințate de Dumnezeu. Căci este o mare deosebire între felul cum întrebuințează Dumnezeu mijloacele firești spre folosul meu și felul meu de a le întrebuința spre a da la o parte pe Dumnezeu. Nu prea se bagă în seama această deosebire, dar asta nu scade din prețul ei. Dumnezeu a întrebuințat niște corbi spre a hrăni pe Ilie, dar Ilie nu i-a întrebuințat ca să înlăture pe Dumnezeu. Când cineva are o încredere deplină în Dumnezeu, nu se mai sinchisește de mijloace; își face socoteala cu Dumnezeu, în deplină încredere că El va binecuvânta, va ajuta și va îngriji, oricare ar fi mijloacele de care se va sluji.

Agar nu era o unealtă, întrebuințată de Dumnezeu, pentru îndeplinirea făgăduinței pe care o făcuse lui Avram. Dumnezeu făgăduise un copil lui Avram, dar nu spusese că acel copil era să fie al Agarei. Și Biblia ne spune că Avram și Sarai, făcând ce au făcut, și-au mărit mânia, căci Agar, când s-a văzut însărcinată, a privit cu dispreț pe stăpână-sa. Dar asta n-a fost decât începutul tuturor necazurilor, care au izvorât din graba lor de a întrebuința mijloace omenesti pentru îndeplinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Vrednicia Sarei a fost călcată în picioare de o roabă egipteană; căci Agar, văzând starea de stăpînicie în care se afla stăpâna sa, a disprețuit-o. Vrednicia și autoritatea nu se pot păstra decât rămânând în necurmată legătura cu Dumnezeu. Nimeni nu este mai neatârnat de tot ce-l înconjoară, decât cel ce umblă, în adevăr, prin credință și așteaptă ajutorul său numai de la Dumnezeu. Dar îndată ce copilul lui Dumnezeu caută să intre în legătură cu lumea și să ceară ajutor de la lume, își pierde vrednicia pe care i-o dă starea de copil al lui Dumnezeu și, în curând, își dă și el seama de aceasta pierdere. Nu se pricepe îndeajuns că cea mai mica abatere din calea credinței aduce o pagubă însemnată. Firește că și acei care merg pe calea credinței vor întâmpina neapărat încercări și greutăți, dar pot să fie și asigurați că bucuria și fericirea de care se vor împărtăși îi vor despăgubi. Pe când dacă se abat din această cale vor întâmpina încercări și greutăți mult mai mari, dar fără nici o despăgubire.

„Și Sarai a zis lui Avram; „Asupra ta să cadă ocara care mi se face” (Verset 5). Când greșim, adeseori suntem gata să aruncăm vina pe altul. Sarai culegea numai rodul sfatului ei. Dar vina o aruncă pe Avram: „Asupra ta să cadă ocara care mi se face”. Apoi, cu voia lui Avram, caută să scape de necazul adus de nerăbdarea ei. „Avram a răspuns Sarei: iată, roaba ta este în mâna ta, fă-i ce-ți place”. Atunci Sarai s-a purtat rău cu ea; și Agar a fugit de ea”. (Verset. 6). Asta nu se face, căci nu te poți scăpa de roaba ta cu bătaie. Dacă am greșit cu ceva și dacă avem de suferit în urma acestor greșeli, nu putem scăpa de aceste urmări întărâtându-ne și ridicându-ne cu mândrie împotriva lor. Fiindcă dacă încercăm cu acest mijloc nu facem decât să ne încurcăm mai rău. Când am greșit, ar trebui să ne umilim, să ne mărturisim greșeala, și să așteptăm scăparea de la Dumnezeu. În purtarea Sarei, nu vedem nimic de felul acesta, ci dimpotrivă nici nu vrea să vadă că a greșit și atunci, în loc să aștepte scăparea de Dumnezeu, ea caută să scape cum știe ea. Dar toate silințele cu care ne trudim să ne îndreptăm abaterile, înainte de a le fi mărturisit Domnului, ajung să ne îngreueze și mai mult drumul. De aceea Dumnezeu a vrut ca Agar să se întoarcă la stăpâna sa și să nască un fiu care nu era fiul făgăduinței, ci o ispită pentru Avram și pentru casa lui, cum vom vedea mai la vale. Din toate acestea, învățăm două lucruri de seamă. Întâi: dacă am căzut în vreo greșală din pricina necredinței noastre, nu putem lecu această greșală îndată și nici prin puterile noastre. Lucrurile trebuie să-și urmeze cursul lor: „Ce seamănă omul aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea lui pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică” (Gal. 6. 7 - 8). Iată un adevăr neștrămutat, pe care-l găsim, pretutindeni, în Scriptură și în viața noastră. Dumnezeu iartă păcatul și pune pe cel credincios iarăși în starea ce o avea înainte de a păcătu; dar trebuie să culegem ce am semănat. Avram și Sarai au trebuit să rabde, ani întregi, pe roabă și pe fiul ei, ne putând să-i alunge decât potrivit voinței lui Dumnezeu. Lăsarea cu totul în mâinile lui Dumnezeu aduce o binecuvântare deosebită. Dacă ar fi făcut așa, Avram și Sarai n-ar fi fost chinuți de loc cu starea de față a roabei și a fiului ei. Dar, fiindcă au chemat în ajutor firea lor pământească, trebuiau să sufere urmările.

În al doilea rând, din cele petrecute cu Agar, vedem că Agar și fiul ei pot fi socotiți ca niște icoane pre-închipuitoare ale legământului faptelor și ale tuturor celor cari, prin acest legământ, sunt născuți pentru robie. „Căci este scris, că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip fireesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: că acestea sunt două legăminte: unul, de pe muntele Sinai, „naște pentru robie și este Agar”... (Gal. 4. 22-25). Aici, vedem cum firea veche este cu totul altceva decât „făgăduința” și așa învățăm care este gândul lui Dumnezeu, nu numai în ce privește înțelesul cuvântului „firească”, ci și în ce privește străduința făcută de Avram ca să aibă sămânța făgăduita cu ajutorul Agarei, în loc să se încreadă în „făgăduința” lui Dumnezeu. Aceste două așezăminte sunt întrupate în Agar și în Sara, și sunt cu totul deosebite unul de altul. „Unul naște pentru robie”, întrucât pune înainte hotărârea omului „să facă”, sau „să nu facă”, și făcea ca viața sa atârne cu totul de puterea omului de a face omul care le va împlini, „va trai prin ele” (Levitic 18. 5). Iată așezământul Agarei. Dar așezământul Sarei descopere pe Dumnezeu ca Dumnezeu făgăduinței care e cu totul neatârnată de om, și întemeiată numai pe bunăvoința și puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu pune nici un „dacă” la făgăduințele sale. Le dă necondiționat, și e hotărât să le îndeplinească. Iar credința se bizuiește pe El cu o slobozenie deplină. Nu-i nevoie de nici o străduință a noastră firească pentru îndeplinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Și Avram și Sarai, tocmai în aceasta privința, au greșit prin faptul că au încercat să ajungă la o țintă anumită, care le fusese asigurată pe deplin cu o făgăduință a lui Dumnezeu, iată ce face necredința. Cu pornirea ei neastâmpărată de lucru, necredința ridică o ceață, care învăluiește sufletul și oprește razele slavei lui Dumnezeu. „Și n-a făcut multe minuni, în locul acela, din pricina necredinței lor” (Matei 13, 58). Credința dimpotrivă lasă întotdeauna lui Dumnezeu cea mai mare slobozenie pentru ca să-și arate puterea. Și când Dumnezeu își arată puterea, omul nu poate decât să preamărească pe Dumnezeu.

Rătăcirile în care alunecaseră Galatenii era adăugarea unui lucru fireesc la ceea ce săvârșise Hristos pe cruce pentru ei. Evanghelia pe care le-o vestise Pavel, și pe care o primiseră Galatenii era numai înfățișarea deslușită a harului dumnezeiesc, cel desăvârșit, deplin și fără condițiuni. „Cine v-a fermecat, pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?” (Gal. 3. 1) Asta nu era numai o făgăduință de la Dumnezeu, ci o făgăduință împlinită în chip dumnezeiesc și măreț. Hristos răstignit pune totul în rânduială și în ce privește pe Dumnezeu și în ce privește pe om. Dar învățătorii mincinoși răsturnau acest adevăr, cum căutau să răstoarne întreaga Evanghelie a lui Hristos, zicând: „Dacă nu va tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți” (Fapte 15. 1). Și cum zice apostolul; „Dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (Gal. 2. 21). Hristos trebuie să fie un Mântuitor desăvârșit, sau, dacă nu este desăvârșit, nu este mântuitor. Îndată ce se zice „dacă nu faci asta sau asta, nu poți fi mântuit”, Evanghelia lui Hristos e cu totul răsturnată; deoarece Evanghelia îmi descopere pe Dumnezeu coborându-se până la mine, așa că sunt: păcătos, vinovat, ticălos și pierdut prin vina mea;

ba mai mult: Dumnezeu îmi aduce o iertare deplină a tuturor păcatelor mele și o mântuire deplină, din starea mea de pierzare, săvârșită pe dea-întregul, de El însuși pe cruce.

De aceea, dacă se zice: „trebuie să fii așa ori așa, ca să fii mântuit”, se dezbracă crucea de toata mărirea ei, și suntem lipsiți de orice pace. Dacă mântuirea atârână de ceea ce suntem ori facem noi, hotărât ca suntem pierduți. Dar Evanghelia spune că Dumnezeu este totul, iar omul nimic. Nu este un amestec de Dumnezeu și om; totul este Dumnezeu. Pacea, pe care o dă Evanghelia, nu se sprijină în parte pe lucrarea lui Hristos și în parte pe faptele omului; ci cu totul și numai pe lucrarea lui Hristos, fiindcă această lucrare e desăvârșită, și face desăvârșiți, întocmai cum este ea însăși, pe toți cei ce se-ncred în ea.

Sub lege, Dumnezeu stătea, așa zicând, liniștit ca să vadă ceea ce era în stare omul să facă; pe când în Evanghelie, vedem pe Dumnezeu lucrând și pe om chemat „să stea și să privească „mântuirea Domnului” (2Cron. 20. 17). Așa stând lucrurile, apostolul nu pregetă să zică Galatenilor: „Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har” (Gal. 5. 4). Dacă omul are să facă ceva în lucrarea mântuirii, Dumnezeu este înlăturat; și dacă Dumnezeu este înlăturat, mântuirea este cu neputință, întrucât e cu neputință ca omul să săvârșească o mântuire, cu ajutorul celor ce dovedesc că el este o ființă pierdută. Așa dar, dacă mântuirea este lucrarea harului, trebuie să fie numai a harului. Nu poate fi pe jumătate lege și pe jumătate har; căci aceste așezăminte sunt cu totul deosebite. Sau Sarai, sau Agar: dacă este Agar, Dumnezeu rămâne afară; dacă este Sarai, omul rămâne afară. Legea, având a face cu omul, dă la lumină tot ce este omul: căzut și-l pune sub blestem atâta vreme cât are a face cu ea, adică atâta vreme cât trăiește. „Legea are stăpânire asupra omului, câtă vreme trăiește el”(Rom. 7. 1), dar când a murit, încetează neapărat stăpânirea ei față de el (vezi Rom. 7. 1-6; Gal. 2. 19; Col. 2 20; 3. 3), păstrându-și, însă, această stăpânire, în toată strășnicia ei, ca să blesteme pe orice om viu. Dimpotrivă, Evanghelia, întărind că omul este pierdut, căzut, mort prin păcate și fărădelegi, descopere pe Dumnezeu, așa cum este El, ca Mântuitorul celor pierduți; ca Acela care iartă pe vinovați, ca Acela care învie pe morți. Nu ne înfățișează, deci, pe Dumnezeu ca cerând ceva de la om; (căci la ce s-ar putea aștepta de la unul care a murit în stare de faliment?) ci ca descoperindu-și harul său în răscumpărare.

Între aceste două așezăminte, al legii și al harului, este deci deosebire mare. Se înțelege, dar, de ce apostolul Pavel, în epistola către Galateni, întrebuințează cuvintele: „Mă mir” „Cine v-a fermecat pe voi? – „Mă tem de voi” – „Mă îndoiesc de voi” – Cine v-a oprit să nu vă plecați adevărului? – Așa grăiește Sfântul Duh, cere cunoaște prețul unui Hristos întreg, al unei mântuiri desăvârșite și care știe cât de trebuincioasă este cunoștința unuia și alteia pentru păcătosul pierdut. Nu mai găsim aceste cuvinte în nici o alta epistolă, nici chiar în aceea către Corinteni, cu toate că în mijlocul acestora erau de înfruntat cele mai grele abateri trupești. Orice greșală și orice rătăcire a omului se poate îndrepta cu ajutorul harului dumnezeiesc. Dar Galatenii, întocmai ca Avram în capitolul nostru, se lepădau de Dumnezeu întorcându-se la cele trupești. Cu ce să se lecuiască o astfel de abatere? Cum să se îndrepte o rătăcire, care dă la o parte singurul mijloc care poate îndrepta totul? Să te lepezi de har, înseamnă să te întorci iar la lege, din care nu poți culege decât blestemul.

Domnul să ne întărească inimile în harul Său cel desăvârșit!

Acest capitol ne arată felul cum vine Dumnezeu ca să îndrepte greșeala lui Avram. „Când Avram a fost în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i s-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; umblă înaintea Mea, și fii fără prihană”. Acest verset cuprinde mult adevăr! E destul de lămurit că Avram nu umbla înaintea Dumnezeului celui Atotputernic. Necredința, totdeauna, aduce, mai mult sau mai puțin, ceva din eul nostru, din împrejurări, și altele de felul acesta, răpindu-ne, astfel, acea bucurie și acea pace, acea seninătate și acea sfântă neatârnamare, care sunt partea celui care se sprijină pe brațul celui Atotputernic. Ce bine ar fi pentru sufletele noastre, dacă Dumnezeu ar fi o realitate statornică, cum ar fi, dacă am umbla într-o credință mai simplă și într-o atârnamare mai deplină de El, „Umbli înaintea Mea”. Adevărata putere nu se poate dobândi decât printr-o umblare înaintea Celui Atotputernic. Dar pentru asta, trebuie ca inima să fie plină numai cu Dumnezeu însuși. Dacă ne biziim pe oameni ori lucruri, nu umblăm înaintea lui Dumnezeu, ci înaintea oamenilor. Trebuie să știm înaintea cui umblăm și care este ținta pe care o urmărim. Ce ne stă înaintea și pe cine sau pe ce ne biziim, în clipa asta? Umple oare Dumnezeu inima noastră întreagă? N-au cumva loc în ea nici oamenii, nici împrejurările? Singurul mijloc să te ridici peste lume, este să umbli prin credință, căci credința punând pe Dumnezeu pretutindeni, nu mai rămâne nici un loc pentru cele firești, nici pentru cele lumești. Dacă văd pe Dumnezeu în orice clipă, orice alt lucru pierie, și pot zice ca psalmistul: „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu; căci de la El îmi vine nădejdea. Da El este Stânca și Ajutorul meu, Turnul meu de scăpare: nicidecum nu mă voi clătina” (Ps. 62, 6, 7). Omul firesc vorbește altfel, nu că vrea să dea pe Dumnezeu cu totul afară, căci așa ceva se întâmplă numai când ar fi sub înrăurirea unei necredințe hotărâte și hulitoare, ci privirea și așteptarea lui sunt mereu împărțite.

E bine să luăm seama că Dumnezeu nu-și împarte slava cu făptura Sa. Și asta mai mult în ce privește mântuirea noastră. De la un cap până la altul, El trebuie să fie cel dintâi și cel din urmă. Nu-i de ajuns să atârnam de Dumnezeu numai cu vorba, în vreme ce inima noastră se sprijină pe făptură. Dumnezeu dă totul la lumină, încearcă inima și limpezește credința prin foc. „Umbli înaintea Mea, și fii fără prihană”: iată calea care duce la ținta adevărată. Când, prin har, sufletul încetează să aștepte vreun ajutor de la făptură, atunci, și numai atunci, este pregătit pentru ajutorul lui Dumnezeu; iar când vine Dumnezeu cu ajutorul Său, toate sunt bune, căci El nu lasă nimic nefăcut: ci rânduiește cu desăvârșire totul pentru cei care-și pun încrederea în EL Când lucrează adâncă înțelepciune, atotputernicia și nemărginita iubire a lui Dumnezeu, cel credincios poate fi cu totul liniștit. Căci, pentru Dumnezeul cel Atotputernic, nici o împrejurare nu-i prea mică sau prea mare ca să nu-și poată arăta El toată puterea. Avem aici dar un adevăr pătrunzător pe temeiul căruia toți credincioșii pot fi puși în binecuvântata stare în care vedem pe Avram în acest capitol. Parcă i-ar fi zis Dumnezeu: lasă toate în mâinile Mele, și o să îngrijesc Eu de toate cu mult mai bine decât te poți aștepta tu: sămânța, moștenirea și orice binecuvântare în legătură cu ele sunt, cu desăvârșire și pe deplin, asigurate prin legământul Celui Atotputernic. „Avram s-a aruncat cu fața la pământ” (verset 3). Ce ținută frumoasă! Înaintea Dumnezeului celui viu, Ziditorului cerului și al pământului, înaintea Atot-țitorului și Atotputernicului, este singura ținută, care se potrivește cu un păcătos slab și nefolositor.

„Și Dumnezeu ia vorbit”. Când omul își recunoaște nimicnicia lui, atunci Dumnezeu poate să-i vorbească în har. Purtarea lui Avram, în fața lui Dumnezeu, arată tocmai recunoașterea slăbiciunii și nimicniciei sale; și tocmai această recunoaștere este pregătirea pentru descoperirea lui Dumnezeu. Abia când făptura are această recunoaștere a slăbiciunii și nimicniciei sale, Dumnezeu poate să se arate, așa cum este El, în toată slava Lui. Firește că slava Sa n-o dă altuia. Poate să se descopere și să îngăduie omului să-L preamărească în această descoperire; dar Dumnezeu poate să se descopere numai atunci, când cel păcătos si-a luat locul ce i se cuvine. Ce deosebită e purtarea lui Avram în aceste două capitole! În cel dintâi, stă în fața firii pământești; în al doilea, stă în fața Celui Atotputernic. Acolo, era un făptuitor; aici este un

închinător; acolo, se bizaia pe planurile lui făcute împreună cu Sarai; aici, se încredințează în mâinile lui Dumnezeu, cu toate ale lui pentru vremea de acum și pentru viitor, dând voie lui Dumnezeu să lucreze în el, pentru el și prin el. De aceea, Dumnezeu poate să-i zică: „Te voi face” – „Voi întări” – Îți voi da – și „Te voi binecuvânta”. Într-un cuvânt, nu-i vorba, aici, decât de Dumnezeu singur și de lucrarea Lui. Și în aceasta stă adevărata odihnă a omului, prea învățat să se cunoască puțin.

După aceasta, Dumnezeu face legământul tăierii împrejur. Fiecare din mădulele familiei credinței trebuie să poarte, în trupul sau, pecetea acestui legământ. „Va trebui tăiat împrejur atât robul născut în casă, cât și cel cumpărat cu bani; și astfel legământul Meu va fi întărit în carnea voastră ca un legământ veșnic. Orice copil de parte bărbătească ne-tăiat împrejur în carnea prepuțului său să fie nimicit din mijlocul neamului său: a călcat legământul Meu” (verset 9-14). Capitolul 4 din Ep. către Romani ne arată că tăierea împrejur era „pecetea neprihănirii, pe care o căpătase prin credință” (verset 11). „Avram a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca o stare a omului după voia lui Dumnezeu” (Geneza 15. 6). Fiind astfel socotit neprihănit. Dumnezeu își pune „pecetea” pe Avram.

Pecetea cu care este pecetluit astăzi cel credincios nu este, ca atunci, un semn în trup, ci este „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu în care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării” (Efes. 4. 30). Iar temelia acestei pecetluiri este veșnica legătură dintre credincios și Hristos, și unirea în totul cu El în moartea și în învierea Sa, cum este scris în Col. 2. 10-13: „Voi aveți totul deplin în El, care este capul oricărei domnii și stăpânirii. În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mâna, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El prin botez și înviați împreună cu El prin credința în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morți. Pe voi care erați morți în greșelile voastre, și în firea voastră pământească ne tăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile”. De aici învățăm ce înseamnă, în adevăr, tăierea împrejur. Orice credincios este „tăiat împrejur” prin legătura vie cu Acela care, prin crucea sa, a nimicit, pentru totdeauna, tot ce se împotriva îndreptățirii desăvârșite a Bisericii Sale. N-a fost nici o singură pată de păcat pe cugetul lor Săi, nici o pornire păcătoasă în firea lor a căror osândă să n-o fi purtat Hristos pe cruce. Și acum, credincioșii sunt socotiți morți împreună cu Hristos, și înviați împreună cu El, ajungând astfel, prin El, plăcuți lui Dumnezeu. Păcatele, fărădelegile, greșelile, vrăjmășia, ne tăierea lor împrejur au fost ridicate cu totul prin cruce. Osânda morții este întipărită în firea pământească; iar cel credincios are o viață nouă în legătură cu Capul său înviat în slavă.

În locul de mai sus din Cuvântul lui Dumnezeu, apostolul ne învață că Biserica a ieșit înviată din mormântul lui Hristos; ba mai mult, că iertarea păcatelor Bisericii este atât de desăvârșită, fiind numai lucrarea lui Dumnezeu, cât a fost învierea lui Hristos din morți. Căci știm că învierea lui Hristos a fost urmarea lucrării atotputerniciei lui Dumnezeu, sau „după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efes. 1. 19). Iată o vorbă minunată pentru a arăta mărimea și slava răscumpărării, ca și neclintita temelie pe care se sprijină.

Ce odihnă desăvârșită pentru cugetul omenesc se găsește în crucea și învierea Domnului! Ce scăpare deplină pentru un suflet ostenit și împovărat! Toate păcatele noastre sunt îngropate în mormântul lui Hristos; nici unul măcar n-a rămas afară; iată ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Toate păcatele noastre, descoperite mult mai bine decât ne putem noi închipui de ochiul Său pătrunzător, le-a pus asupra lui Hristos când era pironit pe cruce! Atunci, pe cruce, Dumnezeu a aruncat toată vina noastră asupra lui Hristos în loc să ne osândească pe noi pentru totdeauna, afundându-ne în chinurile iadului, iată roadele minunatelor și veșnicelor sfaturi de nepătruns ale iubirii răscumpărătoare! Suntem „pecetluit”, nu cu o pecete pe dinafară, în trup, ci cu Duhul Sfânt. Întreaga familie a credinței e pecetluită cu această pecete. Prețul și puterea sângelui lui Hristos sunt atât de mari, încât Sfântul Duh, a treia ființă a sfintei Treimi, poate locui în fiecare din cei care s-au încrezut în ele.

Ce mai au de făcut cei care cunosc aceste lucruri, decât „să fie tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului” (1Cor. 15. 58)? Doamne, așa să fie prin harul Duhului Tău celui sfânt!

În acest capitol, avem o pildă frumoasă a urmărilor unei vieți de deplină ascultare și despărțită cu totul de lume: „Dacă Mă iubește cineva va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu El” (Ioan 14. 23). Locul acesta din Evanghelia după Ioan, pus în legătură cu cuprinsul capitolului de față, arată că felul legăturii cu Domnul, de care se bucură un suflet ascultător, e cu totul necunoscut celui care se mișcă în cele lumești.

Asta nu atinge în nici un chip, învățătura iertării sau a îndreptățirii. Toți credincioșii sunt deopotrivă îmbrăcați în vestmântul neprihănirii; toți stau înaintea lui Dumnezeu, sub una și aceeași îndreptățire. Aceeași viață coboară de la Capul care este în cer, și se revărsă asupra tuturor mădulelor de pe pământ. Aceasta învățătura însemnată e statornicită, în chip lămurit, în Sfânta Scriptură. Trebuie însă să știm bine că neprihănirea și roadele neprihănirii sunt două lucruri cu totul deosebite. A fi copil este una; și a fi copil ascultător este alta. Bine înțeles că un tată iubește pe copilul ascultător și-i va încredința gândurile și planurile sale. Tot așa e și cu Tatăl ceresc; cuvintele Domnului Isus (Ioan 14. 23, 24) dovedesc că a pretinde că iubești pe Hristos, fără „să păzești cuvântul Sau”, este minciuna curată: „Dacă Mă iubește cineva va păzi cuvântul Meu”. Așadar dacă nu păzim cuvântul Lui, dovedim fațăș că nu umblăm în iubirea Numelui Său. Iubirea noastră pentru Hristos se arată în păzirea poruncilor Lui, nu în faptul că zicem: „Doamne, Doamne”! La ce bun să zici: „Mă duc, Doamne”, când nici prin gând nu-ți trece să te duci! (Vezi Matei 21. 28, 32). Cu toate că Avraam a căzut în felurite greșeli, vedem totuși că legătura lui cu Dumnezeu îi dă putința să se bucure de trei lucruri deosebite, anume: să aducă ceva plăcut lui Dumnezeu, să fie în deplină legătură cu Dumnezeu, și să mijlocească pentru alții înaintea lui Dumnezeu. Iată ce lucruri de seamă însoțesc o umblare sfântă, o viață de deplină ascultare și de despărțire cu totul de lume. Ascultarea e plăcută lui Dumnezeu ca rod al harului Său în inimile noastre. Singurul om desăvârșit, care a făcut plăcerea Tatălui, prin umblarea Lui, a primit de multe ori de la Dumnezeu această mărturie: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea” (Matei 3. 17). Viața pământească a lui Hristos era pentru cer un prilej de bucurie necurmată; din toate purtările Sale, se ridica necurmat un miros plăcut până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. De la iesle până la cruce, a făcut numai ce a plăcut Tatălui Său. În căile Sale, nu erau nici întreruperi, nici schimbări, nimic noduros. El singur a fost desăvârșit. Numai în El Duhul Sfânt a putut să ne dea o pildă de viață desăvârșită aici pe pământ. Cercetând Sfânta Scriptură, întâlnim, din când în când, câte un suflet, care, întâmplător, a făcut bucurie cerului. Așa, în capitolul de față, întâlnim pe străinul din Mamre, în cortul său, aducând Domnului Ce-L poate mulțumi: – darurile sunt aduse cu iubire și primite cu bunăvoință (versetele 1-8).

Mai departe, vedem pe Avraam desfătându-se într-o legătură strânsă cu Dumnezeu, rugându-se mai întâi pentru ceea ce-l privea pe el personal (versetele 9-15), apoi pentru locuitorii Sodomei (verset 16-21). Ce întărire pentru Avraam în făgăduința lui Dumnezeu; „Sara va avea un fiu! Aceasta făgăduință însă, la Sara, n-a stârnit decât râs, cum se întâmplase lui Avraam în cap. 17.

Scriptura vorbește de două feluri de răsuri. Întâi de răsul cu care Domnul umple gura poporului Său, când îi vine într-ajutor la vreme de nevoie: „Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de răs și limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri printre neamuri pentru noi” (Ps. 126.1, 2). Apoi, mai este și răsul pe care ni-l pune în gură necredința, când făgăduințele lui Dumnezeu sunt prea mărețe ca să fie primite în micile noastre inimi, sau când mijloacele, de care se slujește Dumnezeu, ni se par prea neînsemnate pentru împlinirea planurilor Sale mari. Nu ne rușinăm deloc de cel dintâi răs, nici nu ne sfiim să-l mărturisim. Fiilor Sionului, nu le este rușine să zică: „Atunci gura ne era plină de răs”. Putem râde cu poftă, când Domnul ne dă prilej sa râdem. „Sara a tăgăduit și a zis: „N-am răs! Căci i-a fost frică” (verset 15). Necredința face din noi niște lași și niște mincinoși; credința ne dă îndrăzneală și ne face să spunem adevărul; ne face „să ne apropiem cu deplină încredere și cu o inimă curată de scaunul harului” (Evr. 4. 16; 10. 22).

Ba mai mult: Dumnezeu destăinuiește lui Avraam gândurile Sale cu privire la Sodoma; căci, cu toate că Sodoma noul privea personal pe Avraam, era totuși destul de aproape de Dumnezeu ca să fie pus în cunoștință cu gândurile Lui în privința acestui oraș. Dacă dorim să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu cu privire la acest veac rău, trebuie să fim cu totul despărțiți de acest veac. Cu cât ne vom ținea mai aproape de Dumnezeu, cu cât vom fi mai supuși cuvântului Său, cu atât mai mult îi vom cunoaște gândurile în toate privințele. N-avem nevoie să cercetăm ziarele ca să știm ce se va întâmpla în lume: Scriptura ne destăinuiește tot ce trebuie știut. Ea ne dă toate știrile privitoare la firea, mersul și soarta acestei lumi. Dimpotrivă, dacă alergăm la oamenii din lume ca să ne dea știri despre aceste lucruri, Satana o să-i întrebuițeze, poate, ca să ne amăgească și să ne arunce praf în ochi. Dacă Avraam s-ar fi dus la Sodoma să vadă cele ce se petreceau acolo; dacă s-ar fi îndreptat către vreunul din fruntașii ei cei mai deștepti ca să afle ce credea el despre starea lucrurilor din Sodoma și despre soarta ei — ce răspuns ar fi dat lui Avraam? Neapărat i-ar fi atras luarea aminte asupra muncii ce se desfășura pe câmpiile mănoase, asupra măreției clădirilor, ca și asupra nemărginitelor bogății ale țării. I s-ar fi arătat apoi lui Avraam mulțimea vânzătorilor și a cumpărătorilor, care zideau, sădeau, mâncau, beau, se însurau și se măritau. Oamenii din Sodoma nici nu visau de o judecată; iar dacă cineva le-ar fi vorbit de așa ceva, pe buzele lor ar fi văzut răsul necredinței. Nu la Sodoma trebuia să se duca, firește, acela care dorea să afle soarta Sodomei. Nu, ci „locul unde Avraam stătuse înaintea lui Dumnezeu” (verset 19-21) era singurul loc de unde se putea căpăta o privire, în adevăr dumnezeiască, asupra Sodomei. Acolo, Avraam stătea mai pe sus de toți norii îngrămădiți asupra Sodomei. Acolo, în seninătatea și în tihna stării de față a lui Dumnezeu, totul se lămurise pentru el prin chiar descoperire dumnezeiască. Dar cum s-a folosit Avraam de descoperirile lui Dumnezeu și de starea fericită în care se afla? Ce făcea el în vremea asta? Se ruga lui Dumnezeu pentru alții. Avraam putea foarte bine să mijlocească pentru cei care erau amestecați cu poporul stricat al Sodomei și care erau în primejdie să fie înghițiți în aceeași judecată ca orașul vinovat.

Cum se întâmplă întotdeauna în astfel de împrejurări, Avraam s-a folosit bine de starea sa. Sufletul care se poate „apropia de Dumnezeu” într-o deplină siguranță a credinței, având inima și cugetul împăcat, și odihnindu-se pe Dumnezeu pentru trecut, prezent și viitor, va fi și în stare să mijlocească pentru alții. Cel care este îmbrăcat cu „toată armătura lui Dumnezeu” se poate ruga „pentru toți sfinții” (Efes. 6. 18). Așa este și mijlocirea marelui nostru preot, „care a străbătut cerurile” (Evr. 4.14). De câtă odihna se bucură acest mijlocitor în toate sfaturile dumnezeiești! Cu ce simțământ adânc al primirii Sale șade El în ceruri în mijlocul slavei scaunului Sau de domnie! Cu ce atotputernicie mijlocește El la Tatăl pentru cei care lucrează și se ostenesc în mijlocul stricăciunii ce stăpânește lumea! Ferice de cei care au parte de mijlocirea lui atotputernică! Dea Dumnezeu să fim tot mai adânc pătrunși de aceste lucruri, pentru ca legătura noastră personală cu Dumnezeu să fie tot mai strânsă și să fim în stare să primim o tot mai mare măsură din plinătatea nemărginită a harului Său, și să înțelegem tot mai mult că în El avem totul deplin.

În versetele 22 – 23 vedem că mijlocirea lui Avraam, deși a fost binecuvântată, era totuși mărginită, pentru ca mijlocitorul nu era decât un om; nu era la înălțimea împrejurărilor. Avraam zice: „Voi vorbi numai de data aceasta”, apoi se oprește, ca și cum s-ar fi temut ca bogăția harului e prea mică pentru cererea sa, sau ca și cum ar fi uitat că polița credinței este totdeauna primită la banca lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-l silea deloc să se oprească; la El era har și răbdare cu prisos, pentru ca să asculte cererile celui după voia Sa, chiar dacă ar fi stăruit pentru trei sau chiar pentru unul singur. Dar slujitorul său a rămas în urmă. Căci i-a fost frică să ceară mai mult; încetează să ceară și Dumnezeu încetează să dea. Nu tot așa e cu binecuvântatul nostru Mijlocitor; despre El se poate zice: „Poale să mântuiască în chip desăvârșit, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evr. 7, 25). Dea Dumnezeu să ne alipim de El, în toate nevoile, în toate slăbiciunile și în toate luptele noastre, înainte de a isprăvi acest capitol, să ne oprim puțin asupra unui gând de seamă. Când cercetăm Scriptura, trebuie să deosebim bine căile lui Dumnezeu în cârmuirea lumii, de nădejdea Bisericii. Toate proorociile Vechiului Testament și o mare parte a acelor din Noul Testament vorbesc despre căile lui Dumnezeu în cârmuirea lumii, dând astfel puțința oricărui credincios să vadă ce face și ce va face Dumnezeu cu toate neamurile pământului. Și nu e puțin lucru să-i citești gândurile lui Dumnezeu cu privire la Tir, la Babilon, la Ninive, la Ierusalim, ori la Egipt, la Asiria ori la pământul lui Israel. Dar să ne aducem aminte că aceste Proorocii nu cuprind nădejdea deosebită a Bisericii; căci, dacă existența Bisericii nu este descoperită în ele în chip lămurit, nici nădejdea ei nu-și poate avea locul în ele.

Neapărat, proorociile Vechiului Testament cuprind un bogat mănunchi de învățături dumnezeiești, de care se poate folosi și Biserica. Dar este cu totul altceva să vrei ca, în aceste proorocii, să descoperi numaidecât Biserica și nădejdea ei deosebită; O mare parte dintre aceste proorocii au fost așa de răstălmăcite pentru Biserică. Și, din această pricină, adevărul cu privire la biserică s-a întunecat și s-a încălzit așa de mult, încât mulți se dau îndărăt de la cercetarea acestui adevăr, așa de folositor și plin de învățături. De aceea, e bine să fim lămurii că nădejdea Bisericii n-are nici o legătură cu caile lui Dumnezeu față de neamuri. Ea este numai întâlnirea credincioșilor cu Domnul Isus în nori, ca să fie pentru totdeauna cu El și ca El (Vezi 1 Tes. 4:13)

Mulți zic: „N-am cap pentru proorocie”! Se poate, dar inimă pentru Hristos ai? Dacă iubiți pe Hristos, veți iubi și venirea Lui, chiar dacă nu sunteți în stare să cercetați proorocia. O soție, care-și iubește soțul, poale să n-aibă cap să priceapă toate afacerile soțului ei; dar, dacă lipsește el de acasă, inima ei va fi numai la întoarcerea lui. Poate să nu înțeleagă nimic din registrele lui de negoț, dar îi cunoaște pasul și glasul. Credinciosul cel mai nepriceput și fără carte, dacă iubește pe Domnul Isus, poale să aibă dorul fierbinte ca să-L vadă. Iată nădejdea Bisericii. Apostolul putea să zică Tesalonicenilor: „V-ați întors de la idoli la Dumnezeu ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat, și să așteptați din ceruri pe Fiul Său” (1 Tes. I. 9-10). Sfinții din Tesalonic, firește, când s-au întors la Domnul, n-au putut avea decât o cunoștință foarte nelămurită a proorociei. Însă, de la început, au intrat în stăpânirea nădejzii Bisericii, rămânând sub puterea ei, adică a venirii Fiului. Căci tot Noul Testament este plin de această nădejde. E drept că și în Noul Testament e vorba de unele proorocii despre cârmuirea dumnezeiască; dar numeroase locuri dovedesc că nădejdea, îndeobște a creștinilor din vremurile apostolice, era venirea Fiului, întoarcerea

Mirelui.

Duhul Sfânt să învieze în Biserica „fericita noastră nădejde” (Tit. 2. 13), și să adune pe cei aleși ca să „pregătească Domnului un norod bine pregătit pentru Ei. (Luca 1. 17).

Domnul, în harul Său, are două mijloace ca să abată inima omului din lucrurile lumii: mai întâi îi descopere prețul și statornicia „lucrurilor de sus” apoi, îi arată deșertăciunea și vremelnicia „lucrurilor de pe pământ”. (Col. 3.1, 2). La sfârșitul cap. 12 din epistola către Evrei avem o pildă minunată a acestor două căi. După ce a statornicit adevărul, că am venit la muntele Sion și la toate bucuriile și la toate darurile ce se află acolo, apostolul urmează, zicând: „Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe cel ce vă vorbește! Căci, dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din cer, al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clatină încă odată nu numai pământul, ci și cerul. Cuvintele acestea „încă odată”, arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută ca să rămână lucrurile care nu se clatină* (Evr. 12. 25-27). Mai bine este să fii atras de bucuriile cerului decât să fii împins în sus de necazurile pământului. Credinciosul n-ar trebui să aștepte ca lumea să-l părăsească, pentru ca să se despartă de lume. Ar trebui să se lepede de cele pământești cu ajutorul puterii pe care i-o dă legătura cu cele cerești. Dacă ești legat cu Hristos prin credință, nu-ti va fi greu sa te lepezi de lume. Greutatea atunci ar fi mai de grabă să rămâi legat cu lumea. Un măturător de stradă, care a ajuns milionar, nu și-ar mai urma mult timp meseria. Tot așa, dacă pricepem, prin credință, prețul și adevărul bunurilor nepieritoare care sunt în ceruri și partea ce o avem la ele, nu ne va fi greu să părăsim bucuriile amăgitoare ale pământului.

Să ne întoarcem acum la capitolul nostru, care ne arată o parte însemnată din descoperirea dumnezeiască. Lot „ședea la poarta Sodomei”, ca un fruntaș al orașului. A înaintat mult; și-a făcut drum în lume. Din punct de vedere lumesc, a lucrat cu spor. La început, „își întinsese corturile până la Sodoma”. Mai târziu, a pătruns de bună seamă în cetate; iar acum îl găsim „șezând la poartă” în piața, unde se adunau oamenii cu vază. Toate acestea ne arată o mare deosebire față de cele ce am văzut în cap. 18. Pricina, iubite cititor, este destul de lămurită: „Prin credință a venit și s-a așezat Avraam în țara făgăduinței, ca într-o țara cere nu era a lui, și a locuit în corturi” (Evr. 11. 9)1 Dar despre Lot nu auzim așa ceva. Nu s-ar putea zice: „Prin credință, Lot ședea la poarta Sodomei”. Vai! Lot n-are loc în rândurile alese ale luptătorilor credinței, ale marelui nor de martori ai puterii credinței. Pentru el, lumea a ajuns o cursă, și lucrurile de acum o pierzare. N-a „rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe cel ce este nevăzut” (Evr. 11. 27). Privirile lui erau ațintite spre „cele ce se văd și care sunt trecătoare”, pe când privirile lui Avraam erau pironite spre „cele ce nu se văd și veșnice” (2 Cor. 4. 8). Foarte mare era deosebirea dintre acești doi bărbați; și, cu toate că începuseră drumul împreună, au ajuns la un țel deosebit, în ce privește mărturia lor. Neapărat că și Lot a fost mântuit, dar „ca prin foc” (1 Cor. 3. 15), căci lucrul său „a fost ars”. Dimpotrivă, Avraam a căpătat o intrare bogată în împărăția veșnică a Domnului nostru și Mântuitorului Isus Hristos (2 Petru 1. 11). Mai departe, nu vedem nicăieri că Lot s-a bucurat de cinstea și de darurile de care s-a bucurat Avraam. În loc să primească în cortul sau pe Domnul, Lot „își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit” (2 Petru 2. 8). În loc să stea în legătură cu Domnul, Lot stă la o jalnică depărtare de El. În loc să mijlocească pentru alții, nu poate să facă nimic mai mult decât să se roage pentru el însuși. Dumnezeu rămâne cu Avraam ca să-i descopere gândurile Sale, în vreme ce la Sodoma trimite numai pe îngerii Săi; și chiar aceștia din urma cu greu calcă pragul casei lui Lot ca să stea peste noapte la el: „Nu”, au răspunsei, „ci vom petrece noaptea în uliță”. Ce înfruntare! Câtă deosebire între răspunsul acesta și cuvântul Domnului către Avraam: „Fă cum ai zis”!

Să fii primit la cineva în casă, înseamnă că ești în strânsă legătură cu acela care te primește. „Voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apoc. 3. 20). „Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea” (Fapte 16. 15). Răspunsul îngerilor către Lot cuprinde deci o osândire față de starea lui în Sodoma. Sunt gata să rămână mai degrabă în uliță peste noapte, decât să fie sub acoperișul unuia, care se află într-o stare nelămurită. Dealtminteri, rostul ducerii lor la Sodoma nu era decât să mântuiască pe Lot, și asta din pricina lui Avraam, cum este scris: „Când a nimicit Dumnezeu cetățile câmpiei, și-a adus aminte Dumnezeu de Avraam; și a scăpat pe Lot din mijlocul prăpădului prin care a surpat din temelie cetățile unde își așezase Lot locuința” (verset 29). Aceasta dovedește că Lot a fost cruțat din iubire pentru Avraam. Domnul nu vrea să aibă a face cu o inimă lumească; căci Lot tocmai din pricina iubirii de lume s-a așezat în mijlocul stricăciunii Sodomei. Nici credința, nici o minte duhovnicească, nici sufletul său neprihănit, ci numai iubirea pentru veacul de acum a împins pe Lot să „aleagă” mai întâi, apoi „să-și întindă corturile sale până la Sodoma”, și, în sfârșit, să șadă, la „poarta Sodomei”. Ce alegere! „Un puț crăpat”, cere nu putea ținea apa; „o trestie frântă care i-a înțepat mâna” (Ier. 2. 13. și Isa. 36.6). Amarnic lucru este să încerci să-ți croiești singur drum în vreun fel oarecare: nu vei putea face decât greșeli peste greșeli. Mult mai bine este să-ți încredințezi soarta lui Dumnezeu, rămânând în brațele Sale ca un copil mic la sânul mamei. El îți va croi drumul și se va îngriji, în înțelepciunea Sa și în nemărginita Lui iubire, de toate ale tale.

Fără îndoială, Lot credea ca, ducându-se la Sodoma, totul o să i meargă în plin. Însă cele întâmplate în urmă au dovedit cât de mult se înșelase; iar sfârșitul lui este un strigăt puternic ca să luăm seama la cele dintâi porniri ale duhului lumesc, ca nu cumva să-i dăm voie să lucreze în noi. „Mulțămiți-vă cu ce aveți” (Evr. 13. 5). Pentru ce? Pentru că stați bine în lume? Pentru că dorințele inimilor voastre neliniștite sunt împlinite? pentru că nu este, în împrejurările voastre, nici o spărtură care ar da drumul unei dorințe noi? Oare acestea să fie temelia mulțumirii noastre? Nici vorbă de așa ceva; ci temelia mulțumirii noastre trebuie să fie în faptul că „El însuși a zis: Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evr. 13. 5). Fericita parte! De s-ar fi mulțumit Lot cu ce avea și s-ar fi încrezut în făgăduința lui Dumnezeu ca nu-l va părăsi cu nici un chip, nu s-ar fi sinchisit deloc de câmpiile roditoare ale Sodomei.

Dacă ne-ar mai trebui și alte pricini pentru ca să ne îndemne să ne mulțumim cu ce avem, le-am găsi cu prisosință în acest capitol. Ce fericire și ce mulțumire a căpătat Lot? Prea puțin: oamenii din Sodoma îi înconjoară casa, amenințând să-i spargă ușa; iar el încearcă în zadar să-i împace cu cea mai rușinoasă propunere. Cine se amestecă cu lumea, pentru ca să-și mărească averea, trebuie să sufere urmările rele ale purtării sale. Nu putem trage folos din lume și totodată să ridicăm glas puternic împotriva nelegiuirii ei. „Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin și acum vrea să facă pe judecătorul” (verset 9). Asta nu se poate. Nu poți să ai o înrăurire asupra, lumii decât despărțindu-te și ținându-te despărțit de ea, bine înțeles prin puterea harului, nu prin noi înșine. A încerca să încredințezi lumea de păcat, rămânând totodată în tovărășie cu ea, cu scopuri bănești, înseamnă să pierzi vremea degeaba. Lumea nu pune mult preț pe o astfel de mărturie și pe asemenea îndemnări. Tot așa a fost cu mărturia lui Lot pe lângă ginerii săi: „ginerii lui credeau că glumește” (verset 14). În zadar vorbești despre o judecată ce vine, câta vreme îți găsești bucuriile tocmai în mijlocul celor peste care are să vină această judecată. Mult mai potrivită era starea lui Avraam ca să vorbească de judecată, căci el nu se coborâse în câmpia Sodomei și deci judecata nu putea să fie o primejdie pentru corturile străinului din Mamre. Dea Domnul ca inimile noastre să caute mai fierbinte roadele scumpe ce însoțesc viața celor care umblă ca

„străini și călători pe pământ”! Atunci, În loc să fie scoși cu sila din lume, ca nefericitul Lot, târât cu sila de îngeri afară din cetate, vom alerga cu o râvnă sfântă spre țel (Fil. 3. 14).

Lui Lot îi părea rău, firește, să părăsească locul de unde îl goneau îngerii; căci nu numai că îngerii au trebuit să-l ia de mână, silindu-l să fugă dinaintea judecății ce era gata să izbucnească, și, când unul din îngeri l-a îndemnat să-și mântuiască viața (singurul lucru ce l-a putut mântui), luându-și adăpostul pe munte, el a răspuns: „O! nu, Doamne! Iată ca am căpătat trecere înaintea Ta, și ai arătat mare îndurare față de mine, păstrându-mi viața; dar nu pot să fug la munte, înainte ca să mă ajungă prăpădul și voi pieri, iată, cetatea aceasta este destul aproape, ca să fug în ea, și este mică; O? de aș putea să fug acolo... este așa de mică” (verset 18-20). Ce privilegie! Dacă este un om gata să se înece și își întinde mâna în spre un fulg, care se ivește pe apă, ca să se agate de el. Cu toate că îngerul îi poruncește să fugă la munte, el nu primește și se mai lipește de „o mică cetate” de o bucățică de lume. Îi e teamă că moare în locul arătat de mila lui Dumnezeu și nu vede altă nădejde de mântuire decât într-o „mică cetate”, într-un loc ales de el. „Sa fug acolo... și voi scăpa cu viață”. Iată ce face Lot, în loc să se predea în totul lui Dumnezeu! Prea mult a umblat departe de Dumnezeu și prea mult a respirat aerul greu al unei „cetăți”, ca să fie în stare să prețuiască aerul curat al stării de față a lui Dumnezeu, sau să se poată sprijini pe brațul Celui Atotputernic. Sufletul îi e turburat; cuibul ce-și făcuse pe pământ a fost nimic-t într-o clipă, iar Lot n-are nici măcar atâta credință ca să se adăpostească în sânul lui Dumnezeu. N-a trăit într-o legătura necurmată cu lumea nevăzută, și lumea văzută îl părăsește acum. „Focul și pucioasa din cer” aveau să cadă peste toate lucrurile ce le nădăjduse și iubise. Ziua Domnului venise ca un hoț — pe neașteptate — iar Lot parcă își pierduse orice putere și orice cumpăt. Nu mai știe încotro s-o ia; iar lumea, care și-a înfipt adânc rădăcinile în inima lui, îl stăpânește și-l îndeamnă să-și caute un adăpost într-o „cetate mică” a lumii. Dar nici acolo nu se simte liniștit, și se duce la munte, făcând de teamă, ceea ce n-a vrut să facă după porunca trimesului dumnezeiesc. Iată care i-a fost sfârșitul! Fetele lui îl îmbată, și, în starea îngrozitoare în care e adus de beție, ajunge unealta prin care sunt născuți Amoniții și Moabiții, vrăjmașii neînduplecați ai poporului lui Dumnezeu. Ce puternică învățătură în toate astea! Istoria lui Lot este neapărat cea mai buna tălmăcire a îndemnului scurt și pătrunzător: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume” (1 Ioan 2. 15). Toate Sodomele și Țoarii acestei lumi sunt la fel; în mijlocul lor nu găsești nici siguranță, nici pace, nici odihnă și nici mulțumire trainică. Judecata lui Dumnezeu e gata să se dezlănțuie împotriva oricărei nelegiuii. Dumnezeu însă, în îndelunga și milostiva Sa răbdare, mai oprește sabia judecății, fiindcă vrea ca nici unul să nu piară, ci ca toți să vină la pocăință (2Petru 3. 9).

Să ne străduim să mergem pe o cale sfântă, în afară de lume și de toate ale ei, întreținând, cu mare grijă, nădejdea întoarcerii Stăpânului nostru. Să n-aibă nici o putere de ademenire pentru inimile noastre câmpiile roditoare ale pământului. Să privim frumusețile și bogățiile pământului ca lumina slavei lui Hristos. Să știm, ca Avraam, să ne înălțăm până sus la Dumnezeu ca, de acolo, să vedem acest pământ care, la lumina lui Dumnezeu, nu se vede decât ca un câmp plin de dărâmături și de pustiuri. „Pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3. 10). Toate lucrurile, pentru care copiii acestei lumi se trudesesc și le caută cu atâta foc și pentru care se lupta cu atâta înverșunare, vor arde. Și cine poate să spună cu siguranță timpul când vor începe să ardă? Unde sunt Sodoma și Gomora? Unde sunt cetățile și câmpiile atât de pline de viață, de însuflețire și de mișcare? S-au dus! Toate au fost măturate de judecata dumnezeiască, mistuite de focul și pucioasa cerului! Ei bine, și acum judecățile lui Dumnezeu sunt gata să se dezlănțuie împotriva acestei lumi vinovate. Ziua e aproape. Până atunci, harul lui Dumnezeu se vestește pretutindeni. Ferice de cei care aud și cred vestea aceasta! Ferice de cei care își găsesc adăpostul pe stânca nestrămutată a mântuirii lui Dumnezeu! Ferice de cei care își găsesc adăpostul la crucea Fiului lui Dumnezeu în iertarea și pacea ce o da Domnul Isus!

Dea Domnul ca cei care vor citi aceste rânduri să trăiască ei înșiși în așteptarea Fiului lui Dumnezeu, cu un cuget curățit de păcat, și cu o iubire curățită de orice înrăurire stricăcioasă a lumii!

În acest capitol, ni se înfățișează două lucruri deosebite, anume: căderea, în care ajunge câte odată copilul lui Dumnezeu în fața lumii; apoi, vrednicia, cu care este îmbrăcat totdeauna în ochii lui Dumnezeu. Avraam se teme iar de oamenii din Gherar.

Socotind că Dumnezeu nu este în mijlocul lor, uită că Dumnezeu este întotdeauna cu el. Se uita mai mult la locuitorii din Gherar decât la Acela care e mai puternic decât toți. Uitând că Dumnezeu are putere să apere pe Sara, se folosește iar de același vicleșug, pe care l-a mai întrebuințat când a fost în Egipt. Toate aceste întâmplări cuprind o înștiințare foarte serioasă. Tatăl credincioșilor s-a abătut din, calea cea dreaptă, pentru că a pierdut din vedere pe Dumnezeu. Pentru un timp, el părăsește starea sa de legătură cu Dumnezeu, cazând în ispită: dovadă că nu suntem tari decât rămânând strânși lipiți de Dumnezeu recunoscându-ne necurmat slăbiciunea noastră. Nimic nu ne poate vătăma câtă vreme umblăm în calea poruncilor Sale. De s-ar fi lăsat Avraam cu totul în voia lui Dumnezeu, oamenii din Gherar nici nu s-ar fi legat de el. Ba ar fi avut chiar prilejul să dovedească, în mijlocul celor mai grele împrejurări, cât de credincios este Dumnezeu. Și mai mult, și-ar fi păstrat și vrednicia lui de adevărat credincios.

Ce dureros să vezi cum copiii lui Dumnezeu înjosesc pe Tatăl lor, și, prin urmare, se înjosesc pe ei înșiși înaintea lumii în toate împrejurările. Numai atâta vreme cât vom arăta, prin viața noastră, că „toate izvoarele noastre” sunt în Dumnezeu (Ps. 87. 7), vom rămâne deasupra lumii. Nimic nu ne ridică mai mult deasupra lumii decât credința. Ea ne duce deasupra tuturor gândurilor acestei lumi. Căci nici omul din lume, nici creștinul lumesc nu poate pricepe viața credinței. Izvorul din care se adapă credința este în afara de priceperea lor. Oamenii da obicei sunt plini de nădejde și de încredere atâta vreme cât văd ceea ce socotesc ca temei al nădejzii și încrederei lor. Dar ei nu cunosc ce vrea să zică biziurea numai pe starea de față a unui Dumnezeu nevăzut. Dimpotrivă, credinciosul rămâne potolit chiar în mijlocul împrejurărilor, în care firea omenească nu vede nimic de ce s-ar putea sprijini. De aceea, după socotința omului firesc, credința pare nechibzuită, nepăsătoare și visătoare. Numai cei care cunosc pe Dumnezeu pot pricepe faptele credinței, deoarece numai ei sunt în stare să priceapă pricinile înțelepte ale acestor fapte.

În acest capitol, vedem pe omul lui Dumnezeu sub înrăurirea necredinței, muștrat și înfruntat de oamenii din lume din pricina purtării lui. Nu se poate altfel; căci, cum am zis, numai credința poate da o tărie trainică purtării omului. Întâlnești, într-adevăr deseori, oameni cum se cade; dar nu te poți încrede în aceste însușiri firești, căci tăria lor se reazemă pe o temelie nestatornică: împrejurările. Credința singură leagă sufletul puternic de Dumnezeu, singurul izvor trainic al oricărei fapte cu adevărat bună. E vrednic de luat în seama că atunci când copiii lui Dumnezeu se abat din calea credinței, cad chiar și mai jos decât alții. Iată de ce Avraam s-a purtat așa cum s-a purtat în această parte a istoriei sale.

Dar, tot cu acest prilej, mai facem și o altă descoperire: ani de zile Avraam păstrase un lucru rău în inima sa, anume: încrederea în el însuși. Căci, dacă s-ar fi încrezut cu totul în Dumnezeu în privința Sarei, n-ar fi avut trebuință de un astfel de vicleșug; Dumnezeu ar fi ocrotit pe Sara de orice rău! Și cine ar putea vătăma pe cei care sunt sub ocrotirea Aceluia ce nu doarme niciodată? totuși, din mila Domnului, Avraam e adus să descopere rădăcina întregului rău și să-l mărturisească, osândindu-l cu desăvârșire pentru totdeauna. Căci nici vorbă nu poate fi nici de binecuvântare, nici de putere, atâta vreme cât mai rămâne ceva din firea pământească nedescoperit și mai ales ne osândit. Răbdarea lui Dumnezeu este neobosită. Așteaptă, ne îngăduie, dar niciodată nu înalță vreun suflet până la culmea binecuvântării și a puterii câtă vreme păstrează din firea pământească ceva cunoscut și ne osândit.

Să vedem acum cum este privit Avraam de Dumnezeu. Când cercetezi istoria copiilor lui Dumnezeu – fie că-i privești pe toți împreună sau pe fiecare în parte – te izbește marea deosebire dintre ceea ce sunt ei în ochii lui Dumnezeu și ce sunt în ochii oamenilor. Dumnezeu vede pe ai Lui în Hristos; se uită la ei prin Hristos; astfel îi vede „fără pată, fără zbărcitură, sau altceva de felul acesta”. Înaintea lui Dumnezeu, ei sunt cum este Hristos. Sunt desăvârșiți pentru totdeauna, în ce privește starea lor în El. „Ei nu sunt în trup, ci în duh” (Efes. 5. 27; 1. 4-6; 1 Ioan 4. 17; Rom. 8. 9).

În ei înșiși, ei sunt niște biete ființe slabe, nedesăvârșite, în stare să se abată st să rătăcească în tot chipul; și, fiindcă lumea vede numai ce sunt în ei înșiși, de aceea pare așa de mare deosebirea dintre felul de vedere al lui Dumnezeu și al lumii. Numai Dumnezeu poate să dea la lumina frumusețea, vrednicia și desăvârșirea poporului Său; căci de la El izvorăsc toate aceste însușiri. Altă frumusețe n-au copiii lui Dumnezeu decât aceea pe care Dumnezeu însuși o pune în ei. De aceea, numai Dumnezeu poate să dea la iveală aceasta frumusețe, și încă într-un chip vrednic de El însuși și cu atât mai măreț cu cât vrăjmașul se apropie blestemând, ocărând sau învinuind. Așa, când Balac caută să blesteme sămânța lui Avraam, Domnul zice: „Nu vad nici o fărâdelege în Iacov, și nici o răutate în Israel”. „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele” (Numeri 23. 21; 24. 5). Iar, când Satana stă la dreapta lui Iosua, ca să se împotrivescă lui, Domnul i-a zis: Domnul să te mustre Satana!... Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc” (Zah. 3.2)? În totdeauna, Domnul Se așează între ai Săi și între gurile care se deschid ca să învinuiască pe ai Săi. Nu răspunde la învinuire, ținând socoteală de ceea ce sunt ei în ei înșiși, sau de ceea ce sunt ei în ochii oamenilor; ci răspunde pe temeiul lucrării făcute de El pentru ei și a stării în care i-a pus. Așa este cu Avraam: acesta se înjosește în ochii lui Abimelec, împăratul din Gherar și Abimelec îl muștră. Dar, când Dumnezeu ia partea lui Avraam, zice lui Abimelec: „Iată ai să mori”! Iar despre Avraam zice: „El este prooroc și se va ruga pentru tine” (verset 3, 7). Da, cu toată „nevinovăția inimii sale și curățenia mâinilor sale”, împăratul din Gherar nu era decât un om al morții. Ba mai mult, numai prin rugăciunile acestui străin nestatornic, vine din nou sănătate în casa împăratului și a casei lui. Așa se poartă Dumnezeu cu copilul său: în ascuns, poate să-l certe în privința purtării sale; dar când un vrăjmaș ridică vreo învinuire împotriva lui, Domnul îi ia apărarea. „Nu vă atingeți de unșii Mei, și nu faceți nici un rău proorocilor Mei!” „Căci cine se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Mei”. „Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi?” (1 Cron. 16. 22; Zah. 2. 8; Rom. 8. 34). Nici o săgeată a vrăjmașului nu poate străbate scutul, la adăpostul căruia ascunde Domnul pe cel mai slab miel din turmă, ce și-a dobândit-o cu scumpul sânge al lui Hristos. Îi ține ascuns în coliba Sa; îi pune picioarele pe stânca veacurilor; îi înalță capul deasupra vrăjmașilor din jurul lui, și îi umple inima cu bucuria veșnică a mântuirii Sale (Ps. 27). Lăudat fie numele Său în veci!

„Domnul Și-a adus aminte de cele ce spusese Sarei, și Domnul a împlinit fața de Sara ce făgăduise”. Aici avem împlinirea făgăduinței, fericitul rod al așteptării răbdătoare. Nimeni n-a așteptat vreodată pe Dumnezeu în zadar. Sufletul care, prin credință, apucă făgăduința dumnezeiască, știe, cu siguranță, că nu va fi părăsit de El. Așa a fost cu Avraam și cu toți credincioșii din veac în veac; și așa o să fie cu toți, care se încred în Dumnezeul cel viu. Ce fericire să ai pe Dumnezeu însuși ca parte și loc de odihnă, în mijlocul umbrelor amăgitoare din jurul tău! Ce mângâiere, și ce liniște pentru sufletele noastre să putem sta pe temelia neclintită care este Dumnezeu însuși și să avem ca sprijin cuvântul și făgăduința lui Dumnezeu!

Când Dumnezeu și-a împlinit făgăduința, Avraam s-a putut încredința de nimicnicia străduințelor sale ca să ajungă la acea împlinire. Ismael era cu totul nefolositor pentru făgăduința lui Dumnezeu. A fost într-adevăr un prilej de iubire firească pentru inima lui Avraam dar n-a ajutat cu nimic la împlinirea gândului dumnezeiesc, nici la întărirea credinței lui Avraam. Dimpotrivă, s-a adevărit, odată mai mult, că tot ce e firesc nu poate face nimic pentru Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să „cerceteze” și să „facă” iar credința trebuie să aștepte, și tot ce este firesc să rămână în nemișcare; ba mai mult, tot ce este firesc să fie cu totul dat la o parte ca un lucru mort și nefolositor; numai atunci slava dumnezeiască poate străluci, și credința poate găsi, în această descoperire, o răsplată bogată. „Sara a rămas însărcinată și a născut lui Avraam un fiu, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu”. Este o vreme rânduită de Dumnezeu, un timp prielnic, pe care cel credincios trebuie să-l aștepte cu răbdare. Așteptarea se poate lungi și nădejdea amânată îmbolnăvește inima; dar omul duhovnicesc va fi întotdeauna mângâiat prin încredințarea că toate lucrează împreună spre slava lui Dumnezeu. „Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, și nu va minți dacă zăbovesc, așteaptă-o, căci va veni și se va împlini negreșit... dar cel neprihănit va trai prin credința lui” (Hab. 2. 3-4). Minuat lucru este credința! Ea aduce toată puterea viitorului lui Dumnezeu în vremea noastră de față, hrănindu-se cu făgăduințele lui Dumnezeu ca de ceva cu totul de față. Prin puterea ei, sufletul rămâne legat cu Dumnezeu, chiar când i se pun piedeci pe cale; iar „la vremea hotărâtă, Dumnezeu îi umple gura de râs. Avraam era în vârstă de o sută de ani, la nașterea fiului sau Isaac”. Cu nimic nu se mai putea lăuda omul firesc. Așa că omul ne mai putând nimic, venise vremea lui Dumnezeu. Si Sara a zis: „M-a făcut de râs Dumnezeu”. E numai bucurie și veselie când se arată Dumnezeu.

Dar dacă nașterea lui Isaac umple de râs gura Sarei, aduce, totodată, în casa lui Avraam și ceva cu totul nou. Fiul stăpânei a grăbit arătarea felului de a fi al fiului roabei. Pentru casa lui Avraam, Isaac a fost, de fapt, ceea ce este nașterea din nou pentru un păcătos. Ismael nu era schimbat, dar Isaac era născut. Fiul roabei nu putea fi niciodată altceva decât ce era. Putea să ajungă un popor mare, să rămână în pustiu; putea să ajungă vânător cu arcul, să fie tatăl a douăsprezece căpetenii, cu toate acestea tot fiul roabei rămâne. Pe de altă parte Isaac, ori cât de slab și de disprețuit ar fi fost, era tot fiul stăpânei. Toate erau de la Domnul, starea sa, rangul sau, privilegiile și nădejile sale. „Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh, este Duh” (Ioan 3. 6).

Nașterea din nou nu este o schimbare a firii noastre celei vechi, ci aducerea unei firi noi. Este sădirea firii sau a vieții lui Adam celui de al doilea, prin lucrarea Sfântului Duh, lucrare întemeiată pe răscumpărare a săvârșită de Hristos în deplină unire cu voința și sfatul lui Dumnezeu. Îndată ce un păcătos crede din inimă în Domnul Isus și-L mărturisește cu gura lui, primește în el darul unei vieți noi; și aceasta viață, este Hristos; este născut din Dumnezeu; este copil al lui Dumnezeu; este fiu al femeii slobode (Vezi Rom. 10. 9; Col. 3. 4; 1 Ioan 3. 1-2; Gal. 3. 26; 4. 31).

Firea cea noua nu schimbă întru nimic adevăratul fel de a fi al firii, vechi. Firea veche rămâne ce era, fără nici o îmbunătățire; ba, dinotriva, răutatea se arată și mai mult la lumina firii celei noi și luptă chiar împotriva acestei firi noi. „Căci firea pământească poartăse împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora” (Gal. 5. 17) Aceste două lucruri sunt cu desăvârșire deosebite și unul nu e scos la iveala decât prin celălalt, învățătura privitoare la cele două firi în cel credincios nu este pricepută de obicei. Și, cât timp nu se cunoaște această învățătură, mintea nu poate decât să rătăcească în ce privește adevărata stare a copilului lui Dumnezeu. Unii cred că nașterea din nou este o schimbare a firii celei vechi, schimbare care se face încetul cu încetul până când omul este înnoit pe deplin. Din cuvântul lui Dumnezeu, însă se poate ușor dovedi, ca aceasta părere este cu totul greșită. Citim bunăoară: „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Rom. 8. 7). Se poate oare îmbunătăți această vrăjmășie? Nicidecum. De aceia și apostolul urmează, zicând: „Căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”. Dacă nu poate să se supună Legii lui Dumnezeu, cum s-ar putea îmbunătăți? Mai citim: „Ce este născut din carne este carne” (Ioan 3. 6). Fă ce vrei cu carnea, tot carne rămâne. „Pe nebun chiar dacă l-ai pisa cu pisălogul în piua în mijlocul grăunțelor, nebunia tot n-ar ieși din el” (Prov. 27. 22). În zadar se lucrează la schimbarea nebuniei în înțelepciune: trebuie adusă înțelepciunea de sus în inima, care n-a fost până atunci stăpânită decât de nebunie. În altă parte din cuvântul lui Dumnezeu, se spune: „V-ați dezbrăcat de omul cel vechi” (Col. 3.9). Apostolul nu zice: „V-ați îmbunătățit”, sau: „căutați să îmbunătățiți omul cel vechi” ci: „v-ați dezbrăcat de el”. Asta e ceva cu totul deosebit, tot atât de deosebit ca și când am cârpi sau am lepăda o haină veche, pentru a îmbrăca una nouă. Acesta este și gândul apostolului: să dezbrăcăm omul cel vechi pentru ca să îmbrăcăm pe cel nou. Și multe alte locuri din Scriptură s-ar putea aduce ca să arătăm că nu este cu puțință îmbunătățirea firii vechi și că aceasta fire veche e moartă în păcat și cu desăvârșire de ne îndreptat. Singurul lucru ce-l putem face cu ea, este s-o ținem sub picioarele noastre prin puterea acelei vieți noi, pe care o avem prin unirea noastră cu Capul nostru înviat și înălțat.

Și astfel, nașterea lui Isaac n-a îmbunătățit pe Ismael, ci a scos la iveală împotrivirea față de copilul făgăduinței. Putea să fi avut o purtare foarte pașnică și cum se cade până la sosirea lui Isaac. Dar atunci s-a arătat el ce era, batjocorind copilul învierii și prigonindu-l. Ce era de făcut? Se putea aștepta îmbunătățirea lui Ismael? Nicidecum; „dar Sara a zis lui Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul acestei roabe nu va moșteni împreună cu fiul meu, Isaac” (verset 9-10). Iată singurul leac. „Ce este strâmb nu se poate îndrepta” (Ecl. 1. 15) și prin urmare trebuie să pui la o parte ce este strâmb, pentru ca să te îngrijești de ce este drept. Orice străduința pentru îmbunătățirea firii vechi este zadarnică, în ce privește pe Dumnezeu. Că pentru oameni aceasta îmbunătățire poate aduce mult folos, este altă socoteală. Dumnezeu însă a dat copiilor săi ceva cu mult mai bun de făcut, anume să îngrijească de firea cea nouă — făptura Lui însuși — ale cărei roade nu înalță niciodată carnea, ci sunt numai spre slava și lauda lui Dumnezeu.

Galatenii căzuseră într-o mare rătăcire: voiau ca mântuirea să atârne de ce era în stare să fie, să facă, ori să păzească omul: „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți” (Fapte 15. 1). Se răsturna, astfel, marea zidire a răscumpărării, care se reazemă numai pe ce este Hristos și pe ce a făcut El. Căci a face să atârne mântuirea, cătuși de puțin de cele făptuite de om, înseamnă a nimici lucrarea mântuirii. Cu alte cuvinte; Ismael trebuie izgonit ca nădejdea lui Avraam să se bizuiască numai pe cele date de Dumnezeu în Isaac. Este adevărat că mântuirea nu lasă omului nimic cu care s-ar putea lauda. Dacă fericirea ar atârna de o schimbare chiar dumnezeiască, săvârșită în firea veche, eul s-ar putea mări întrucâtva, iar Dumnezeu n-ar primi toată slava. Dar, dacă Dumnezeu pune în mine o făptură nouă, văd că toate sunt de la Dumnezeu: gândul, lucrarea și împlinirea. Dumnezeu lucrează și eu mă închin; El binecuvintează, iar eu sunt cel binecuvântat; El este „cel mare”, iar eu „cel mic” (Evr. 7. 7). Dătătorul este El, iar primitorul sunt eu. Iată din ce e alcătuit creștinismul adevărat și, totodată, ceea ce-l deosebește de orice sistem religios omenesc de sub soare. Religia omului, întotdeauna, dă un loc mai mic sau mai mare făpturii. Păstrează în casă pe roabă și pe fiul ei, lăsând omului cu ce să se mărească. Dimpotrivă, creștinismul adevărat izgonește firea cea veche și nu-i dă nici o parte în lucrarea mântuirii. Gonește pe roabă și pe fiul ei, dând toată slava Celui care i-a dat ființă.

Să vedem acum cine sunt, de fapt, această roabă și fiul ei, și ce preînchipuie. Cap. 4 din ep. către Galateni ne-o spune cu prisosință, iar cititorul să se folosească mult de aceasta cercetare. Roaba preînchipuie legământul legii; iar fiul ei, pe toți câți se bizuiesc pe „lucrurile legii” (Gal. 3. 10). Roaba naște numai pentru robie, și nu poate aduce în lume nici un om slobod. Niciodată legea n-a putut dărui slobozenie, căci legea avea putere asupra omului cât era în viața (Rom. 7. 1). Cât timp sunt sub stăpânirea altuia, oricine ar fi acela, nu sunt slobod. Dar cât trăiesc, legea are stăpânire asupra mea, iar numai moartea mă poate scoate de sub puterea ei, cum o știm prin fericita învățătură din cap. 7 al ep. către Romani: „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta ca să aducem roadă pentru Dumnezeu” (verset 4). Iată slobozenia, căci „dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 3. 36). „De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode” (Gal. 4. 31).

Așadar, pe temeiul acestei slobozenii putem asculta de porunca: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei”. Dacă nu știu că sunt slobod voi căuta să ajung la slobozenie, pornind pe cea mai ciudată cale, anume păstrând pe roabă în casă. Cu alte cuvinte, mă voi trudi să capăt viața ținând legea, căutând să-mi făuresc, astfel, o stare după voia lui Dumnezeu numai cu ajutorul meu. Fără îndoială, ca să dau la o parte starea de robie, trebuie o luptă; căci legalismul e lucru firesc inimii omului: „cuvintele acestea n-au plăcut deloc lui Avraam, din pricina fiului său Ismael” (verset 11). Totuși, ori cât de dureroasă ar fi hotărârea de care vorbim, este o hotărâre după voia lui Dumnezeu să stăm neclintii în slobozenia pe care ne-a dobândit-o Hristos, ca nu cumva să ne cuprindă iar jugul robiei (Gal. 5. 1).

Dea Domnul, iubite cititor, ca să dovedim, în viața de toate zilele, că avem binecuvântările pe care ni le-a dăruit Dumnezeu în Hristos, ca să isprăvim odată cu firea pământească și cu orice poate fi, săvârși, ori aduce ea. În Hristos, avem totul deplin, așa că alergarea după ajutor la firea pământească este cu totul de prisos și zadarnică.

Avraam ni se înfățișează acum într-o stare în care e cu puțință ca inima lui să fie pusă la o încercare din cele mai dureroase. În cap. 20, el a mărturisit și osândit lucrul pe care-l păstrase mult timp în inima sa. În cap. 21, a izgonit din casă pe roaba și pe fiul ei. Iar acum ni se înfățișează în cea mai banală stare în care poate fi pus: îl vedem încercat de însuși Dumnezeu. Sunt deosebite feluri de încercări: încercare stărnită de diavolul; încercare ce vine din împrejurări; iar cea mai mare din toate, în felul ei, este încercarea ce vine de-a dreptul de la Dumnezeu, când își pune pe copilul său în foc ca sa-i lămurească tot mai mult credința. Căci nu-i de ajuns să zici: „Doamne, Doamne”, sau „Mă duc, Doamne”, ci inima trebuie încercată până în adâncimi ca nu cumva să se adăpostească în ea vreo rădăcină de fățarnicie, sau de mărturie mincinoasă. Dumnezeu zice: „Dă-mi, fiule, inima ta” (Prov. 23. 26); nu: „da-mi capul tău, sau mintea ta, sau însușirile tale deosebite, sau limba ta, sau banii tăi” ci: „dă-mi inima ta”. Și, ca să vadă dacă răspunsul nostru la harul lui este adevărat, pune mâna pe cele ce sunt foarte aproape de inima noastră. Spune lui Avraam: „la pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l

ardere de tot pe un munte pe care ți-l voi spune” (verset 2). Aceste cuvinte atingeau de aproape inima lui Avraam, și era să-l bage în cuptorul de foc până la fund. Dumnezeu „cere ca adevărul să fie în adâncul inimii” Nu se mulțumește cu obișnuitele dovezi de iubire din partea noastră, cum nici El nu s-a mulțumit să ne dea o dovadă obișnuită de iubire, ci ne-a dat pe Fiul Său! Și noi, n-ar trebui oare să dăm dovezi însemnate de iubirea noastră pentru Acela care ne-a iubit atâta, chiar atunci când eram morți în greșelile și în păcatele noastre?

E bine totuși să ne dam seama, că, atunci când Dumnezeu ne încearcă, ne face mare cinste. Nu citim ca „Dumnezeu a încercat pe Lot” ci Sodoma a încercat Lot. Niciodată Dumnezeu; starea sufletului său era, vai! destul de lămurită, așa că nu mai era nevoie de cuptorul de foc ca s-o scoată la lumina. Pentru Avraam, însă, Sodoma n-ar fi înfățișat nici o ispită; întâlnirea cu împăratul Sodomei din cap. 14 ne dovedește îndeajuns lucrul acesta. Știa Dumnezeu prea bine că Avraam îl iubea mult mai mult decât pe Sodoma, dar a vrut să scoată la iveală că slujitorul său îl iubea mai presus de oricine și orice, punând mâna pe acela care-i era cel mai scump pe pământ. „la pe fiul tău, pe singurul tău fiu.... pe Isaac”. Da, pe Isaac, copilul făgăduinței; pe Isaac ținta nădejdi amânate atâta vreme, acela în care toate neamurile pământului aveau să fie binecuvântate. Acest Isaac trebuie adus jertfă! Iată o încercare de credință cu mult mai scumpă decât aurul care pierе și care, totuși este încercat prin foc ca să aibă ca urmare „laudă, slavă și cinste” (1 Petru I. 7). Dacă Avraam nu s-ar fi sprijinit din toată inima pe Domnul, n-ar fi putut asculta, fără șovăire, de o poruncă ce-l încerca așa de adânc. Însă Dumnezeu însuși era sprijinul cel viu și nestrămutat al inimii sale. De aceea, Avraam era gata să părăsească toate pentru Domnul său.

Sufletul care și-a găsit în Dumnezeu toate izvoarele (Ps. 87. 7) poate, fără șovăire, să părăsească toate puțurile omenești. Ne putem lipsi de orice, în măsura cunoștinței pe care o căpătăm despre Ziditorul nostru. A vrea să părăsești lucrurile văzute, altfel, decât prin putere credinței, care primește lucrurile nevăzute ca și când le-ar vedea, este cea mai zadarnică muncă ce se poate închipui. Sufletul își va păstra pe Isaacul său, până când va găsi totul în Dumnezeu. Iar când putem zice prin credință: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi”, putem să mai adăogăm: „De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar zgudui munții în inima mărilor” (Ps. 46. 2, 3). „Avraam s-a sculat dis-de-dimineață”.. deci Avraam nu zăbovește, ci ascultă îndată. „Mă grăbesc și nu preget să păzesc poruncile tale” (Ps. 119. 60). Credința nu se oprește niciodată să privească la împrejurări, sau să chibzuiască urmările, ci ea privește numai la Dumnezeu. „Dar când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine, pe Fiul Sau ca să să-L vestesc între Neamuri, îndată n-am întrebat pe nici un om” (Gal. 1.15, 16).

Îndată ce întrebăm pe oameni, stricăm mărturia și slujba, căci oamenii nu pot asculta. Ca să fim fericiți și ca Dumnezeu să fie mărit, trebuie să ne sculăm de dimineață și, prin har, să împlinim porunca lui Dumnezeu. Dacă cuvântul lui Dumnezeu este izvorul lucrării noastre, ne va da putere și tărie ca să lucrăm; pe când dacă lucrăm numai dintr-un îndemn al inimii noastre, îndată ce încetează îndemnul acela, încetează și lucrul.

Două lucruri trebuie pentru o viață harnică și statornică: Duhul Sfânt ca putere și Scriptura drept călăuză. Pe amândouă le avea Avraam: de la Dumnezeu primise puterea să lucreze, și tot de la Dumnezeu porunca să lucreze. Ascultarea era lămurită și lucrul acesta este foarte însemnat. Se întâmplă, deseori, ca ascultarea să nu fie decât pornirea de a nu asculta de Cuvântul lui Dumnezeu. Orice ascultare de felul acesta n-are nici un preț Căci, ori de câte ori ascultarea trece peste marginile hotărâte de Dumnezeu, dă de bănuț; dacă nu ajunge până la aceste margini, e nedesăvârșită; iar dacă trece peste aceste margini rătăcește. Este drept ca sunt lucrări și căi deosebite ale Duhului lui Dumnezeu, în care își arată atotputernicia, ridicându-se peste marginile obișnuite. Numai că atunci lucrarea dumnezeiască e atât de lămurită și de puternică, încât orice om duhovnicesc o pricepe numaidecât. Oricum, aceste lucrări deosebite nu se abat de la rânduiala lui Dumnezeu ca ascultarea adevărată se întemeiază întotdeauna pe cuvântul lui Dumnezeu. Să jertfești pe un fiu pentru Dumnezeu poate fi socotită ca o jertfă prea mare. Dar trebuie să ne aducem aminte, că această jertfire este întemeiată pe cuvântul Lui, așa că această faptă a căpătat cel mai mare preț în ochii lui Dumnezeu.

Dar alături de adevărata ascultare, se arată și duhul de închinare. „Eu și băiatul ne vom duce până colo să ne închinăm” (verset 5). O slugă cu adevărat ascultătoare își tine ochii ațintiți nu la slujba pe care o are de făcut, oricât de însemnată ar fi ea, ci la stăpân: iată cum ia naștere duhul de închinare. Dacă îmi iubesc stăpânul pământesc, puțin îmi pasă mie dacă mi se poruncește să-i văcsuiesc ghețele sau să-i mân caili la trăsura. Dar dacă mă gândesc la mine mai mult decât la el, îmi va veni mai bine la socoteală să fiu vizitiu decât văcsuitor. Tot așa este și în slujba dumnezeiescului nostru Stăpân: dacă nu mă gândesc decât la El, pentru mine are să fie tot una dacă sunt chemat să întemeiez adunări, ori să împletesc coșuri. Aceleași lucruri le vedem și în ce privește slujba îngerilor. Unui înger puțin îi pasă dacă e trimis să nimicească o armată, sau să ocrotească pe unul din moștenitorii mântuirii. Toate gândurile sale le închină Stăpânului său. Și dacă doi îngeri ar fi trimise din cer, unul ca să cârmuiască o împărăție, altul ca să măture străzile, nu s-ar certa în privința slujbelor lor. Și dacă așa stau lucrurile cu îngerii, n-ar trebui să fie la fel și cu noi? Ascultarea și cu închinarea ar trebui să meargă întotdeauna împreună, întocmai după cum și lucrul mâinilor noastre ar trebui să aibă neîncetat mirosul plăcut al fierbintelor suspine ale inimilor noastre. Cu alte cuvinte, ar trebui să lucrăm potrivit cu aceste cuvinte: „Eu și băiatul ne vom duce până colo să ne închinăm” – Am fi păziți atunci să slujim numai din dragoste pentru muncă, si n-am mai fi cu ochii mai mult la lucrul nostru decât la Stăpânul nostru. Totul trebuie să izvorască dintr-o credință simplă în Dumnezeu și din ascultarea cuvântului Sau.

„Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare; el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul Lui fiu” (Evr. 11. 17). Numai dacă umblăm prin credință, putem începe, urma și sfârși lucrările noastre potrivit voinței lui Dumnezeu. Avraam nu numai că a pornit la drum ca să-și jertfească fiul, ci și-a urmat calea până la locul hotărât de Dumnezeu. „Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus în spinarea fiului său Isaac și a luat în mână focul și cuțitul. Și au mers amândoi împreună”. Și mai departe citim: „Avraam a zidit acolo un altar și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar deasupra lemnului. Apoi Avraam a întins mâna și a luat cuțitul ca să junghie pe fiul său” (verset. 6-10). Într-adevăr, era „o lucrare a credinței” și „o osteneală a dragostei” (1 Tes. 1.3) în toată puterea cuvântului, nu numai o spoială de credință și de iubire. Avraam nu se apropia de Dumnezeu numai cu buzele, ci și cu inima. Nu zicea: „Mă duc, Doamne”, cu gând ca să nu se ducă. La el, toate erau lucruri adevărate, pe care credința le îndeplinește, cu drag și pe care Dumnezeu le primește, cu drag. Ușor este să te arăți ascultător când nu ți se cere jertfă; ușor e să zici: „chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.... Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine” (Matei 26. 33, 35). Vorba este însă să stai neclintit și să biruiești ispita. Pus la încercare. Petru a fost doborât. Credința nu se laudă niciodată cu ce va face; ci face tot ce poate cu ajutorul puterii Domnului. Nimic nu-i mai ticălos decât trufia și pretențiile. Sunt tot atât de josnice ca și sprijinul pe care se proptesc. Dar credința lucrează când e încercată, iar până atunci rămâne bucuroasă în tăcere.

Așadar, Dumnezeu este lăudat prin lucrarea sfântă a credinței. Ținta credinței este El, precum El este și izvorul din care țâșnește. Dintre toate faptele din viața lui Avraam, nu este nici una prin care Dumnezeu să fie mai slăvit decât prin aceea de pe muntele Moria. Acolo Avraam a putut dovedi că „izvoarele sale toate” erau în Dumnezeu, și că le aflase nu numai înainte ci și după nașterea lui Isaac. Una este să te bizuiești pe binecuvântările lui Dumnezeu, și alta este să te bizuiești pe Dumnezeu însuși. Una este să te încrezi în Dumnezeu, când ai în față binecuvântările Lui și cu totul altceva este să te încrezi în Dumnezeu, când nu se văd aceste binecuvântări. Avraam și-a dovedit tăria credinței sale, arătând că se bizuia pe Dumnezeu, în privința unei seminții, mari de număr, nu numai când Isaac stătea înaintea lui, în deplină sănătate și putere, ci și când vedea pe Isaac pe altar. Minunată încredere! Curată încredere, care nu se sprijină în parte pe Ziditor, și în parte pe făptură, ci este întemeiată pe o temelie tare, pe Dumnezeu însuși. El a crezut că Dumnezeu poate și știa bine că Isaac nu era nimic fără Dumnezeu, iată o învățătură de cea mai mare însemnătate, și un mijloc de a încerca inima până în adâncul ei. Să mi se micșoreze oare încrederea când văd că nu mai am parte de așa de multe binecuvântări? Sau stau eu așa de aproape de izvor ca să-mi fie cu puțință să văd, într-un duh de închinare, toate pâraiele omenești sleindu-se? Cred eu cu destulă simplitate în harul îndestulător al lui Dumnezeu ca să pot, întrucâtva, „întinde mâna mea și să iau cuțitul ca să junghii pe fiul meu”? Avraam a fost învrednicit să facă lucrul acesta, pentru că privea la Dumnezeul învierii „Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar morții” (Evr. 11. 19).

Într-un cuvânt, avea a face cu Dumnezeu, și asta îi era de ajuns. Dumnezeu nu i-a îngăduit să dea lovitura de moarte. Mersese până la cele din urmă margini: Dumnezeul harului nu-l putea lăsa să treacă mai departe. Cruță inimii tatălui măhnirea pe care n-a cruțat-o pentru inima Sa, anume: durerea de a lovi pe fiul său. El a mers până la capăt, binecuvântat fie Numele Său! „El n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți” „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință” (Rom. 8. 31; Isa. 53. 10) Nici un glas n-a fost auzit din cer, atunci când Tatăl a jertfit, pe Golgota, pe singurul Său Fiu. Jertfa s-a săvârșit pe deplin, și, prin această jertfă, a fost pecetluită pacea noastră veșnică. După-ce ascultarea lui Avraam a fost dovedită pe deplin, Dumnezeu a primit aceasta dovadă. „Știu acum că te temi de Dumnezeu întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru Mine” (verset 12). Băgați de seamă la cuvintele: „Acum știu”. Până atunci, dovada nu fusese dată; Avraam avea credința și Dumnezeu o știa. Dar Dumnezeu pune această cunoștință a Lui în legătura cu dovada pipăită, pe care Avraam însuși a adus-o înaintea altarului pe muntele Moria. Totdeauna, credința se arată prin faptele ei, iar temerea de Dumnezeu prin roadele ce izvorăsc din ea. „Avraam părintele nostru n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar”? (Iacov 2. 21). Cine ar pune credința lui la îndoială? Dacă dăm la o parte credința lui Avraam, pe muntele Moria nu vom vedea decât un ucigaș și un nebun. Luați în seamă credința lui, și veți vedea în el un închinător credincios și ascultător, temător de Dumnezeu, socotit neprihănit prin fapte, când a adus jertfă pe fiul său. „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte”? (Iacov 2. 14) O mărturie fără putere și fără roade nu mulțumește nici pe Dumnezeu, nici pe oameni. Dumnezeu caută credință și o cinstește oriunde o găsește; oamenii însă nu caută decât arătarea prin fapte a credinței vii și înțelepte. Trăim înconjurați de o evlavie mincinoasă. Pe toate buzele trec cuvinte de credință. Însă adevărata credință este un mărgăritar rar; această credință care te face să părăsești malul împrejurărilor de acum ca să mergi înainte, înfruntând valurile și vânturile, cu răbdare, chiar dacă s-ar părea că Domnul doarme.

Nu este fără folos să arătăm aici minunata potrivire dintre învățătura lui Iacov și a lui Pavel cu privire la îndreptățire, sau neprihănire, adică starea omului după voia lui Dumnezeu. Cititorul duhovnicesc, care are înțelepciunea de sus, se pleacă înaintea deplinei insuflări a sfințelor Scripturi, știind prea bine că nu cu Iacov sau cu Pavel avem a face în această învățătură însemnată, ca și în toată Scriptura dealtfel, ci cu Duhul Sfânt. În mila Sa, Sfântul Duh s-a folosit de fiecare din acești bărbați cinstiți de Dumnezeu, ca de un singur condei ca să-și aștearnă gândurile. Și dacă Dumnezeu a insuflat pe acești doi bărbați este cu neputință să fie vreo nepotrivire între ei, mai ales cu privire la una și aceeași învățătură. Cum era de așteptat, între amândoi apostolii este într-adevăr cea mai desăvârșită potrivire în toate privințele. În ce privește starea omului după voia lui Dumnezeu – îndreptățirea sau neprihănirea – unul întregește și tălmăcește pe celalalt. Apostolul Pavel ne dă starea lăuntrică; Iacov ne dă arătarea acestei stări lăuntrice în afară. Cel dintâi ne înfățișează viața ascunsă; cel din urmă viața văzută. Cel dintâi privește pe om în legătura cu Dumnezeu; cel din urmă îl privește în legătură cu semenii săi. Avem trebuință de amândoi, căci starea lăuntrică n-are preț fără viața în afară, după cum nici viața de afară n-are avea nici un preț și nici o putere fără starea lăuntrică. „Avraam a fost socotit neprihănit” atunci când „a crezut în Dumnezeu” și Avraam a fost socotit neprihănit și atunci când a „adus jertfă pe fiul său Isaac”. Întâiul caz ne destăinuiește starea lăuntrică a lui Avraam; al doilea ne arată pe Avraam dovedindu-și această stare înaintea cerului și a pământului. E bine să pricepem această deosebire. N-a fost nici un glas din cer, când „Avraam a crezut în Dumnezeu”, deși Dumnezeu l-a văzut și atunci, socotindu-l astfel neprihănit. Dar „când a adus pe fiul său Isaac pe altar”, Dumnezeu i-a putut zice: „Știu acum” iar lumea întreagă a avut dovada puternică și de netăgăduit a faptului că Avraam era un om socotit neprihănit. Și așa va fi totdeauna. Oriunde este starea lăuntrică de credință, acolo va fi și lucrarea în afară potrivită cu starea lăuntrică. Dacă, pentru o clipă, am despărți lucrarea lui Avraam, așa cum ne-o înfățișează Iacov, de credința lui Avraam, așa cum ne-o lămurește Pavel, și ne-am întreba: care i-ar fi puterea îndreptățitoare? Nici una! Căci tot prețul și toată puterea lucrării lui Avraam izvorăște din faptul că această lucrarea este destăinuirea acelei credințe prin care Avraam fusese socotit, mai înainte, neprihănit înaintea lui Dumnezeu.

Iată potrivirea desăvârșită dintre Iacov și Pavel. Graiul Sfântului Duh este unul și același, fie că grăiește prin Pavel, fie că, grăiește prin Iacov.

Să venim acum la cercetarea capitolului nostru. Prin încercarea credinței sale, Avraam cunoaște mai adânc pe Dumnezeu. Când ne este dat să ieșim biruitori din încercarea trimisă de Dumnezeu însuși, suntem, cu siguranță, aduși într-o legătură mai strânsă cu El, și învățăm astfel să prețuim mai mult pe Dumnezeu. Dacă Avraam nu și-ar fi ridicat mâna ca să-și junghie pe fiul său, n-ar fi cunoscut niciodată minunata și bogata adâncime a numelui lui Dumnezeu din acest loc: „Iehova-Jireh” sau „Dumnezeu va îngriji”. Când suntem într-adevăr puși la încercare, atunci descoperim ce este Dumnezeu. Fără încercări, suntem numai vorbăreți. Dumnezeu însă nu vrea ca să fim numai atât, ci vrea ca să pătrundem până în adâncimi ce înseamnă cu adevărat legătura personală cu El. Cât de schimbate vor fi fost gândurile și simțămintele lui Avraam când s-a întors de la Moria la Beerșeba! Cât de mult se vor fi schimbat gândurile lui despre Dumnezeu, Isaac, și orice alt lucru!

În adevăr, putem zice: „Ferice de cel ce rabdă ispita” (Iacov 1. 12). Încercarea este o cinste nespus de mare pe care Dumnezeu însuși o face celui încercat; și cu greu se poate bănuși toată fericirea ce izvorăște din această cinste. Când oamenii sunt aduși să grăiască împreună cu Ps. 107 27: „Zadarnică le era toată iscusința”, atunci abia descopăr ce este Dumnezeu. Dea Dumnezeu să răbdăm și noi încercarea, ca să se dea la iveală lucrarea Sa și Numele Său să fie slăvit în noi!

Înainte de a isprăvi acest capitol, să ne mai oprim puțin la bunăvoința cu care Dumnezeu și-a arătat mulțumirea pentru fapta săvârșită de Avraam „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile

vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta pentru că ai ascultat de porunca Mea” (verset 16-18), ceea ce se spune aici se potrivește de minune cu ce spune Duhul Sfânt despre lucrarea lui Avraam în cap. 11 din epistola către Evrei ca și în epistola lui Iacov în cap. 2. În amândouă locurile, Avraam e privit ca acela care a adus jertfă pe fiul său pe altar. Marea învățătură, care izvorăște din toate aceste mărturii e că Avraam a dovedit ca era gata să părăsească toate afară de Dumnezeu. Călăuzit de acest gând, Avraam a fost, totodată, socotit neprihănit și dovedit ca neprihănit. De toate se poate lipsi credința, dar de Dumnezeu nu: fiind pe deplin încredințată că Dumnezeu e de ajuns pentru orice. De aceea Avraam își dădea seama bine de tot prețul acelor cuvinte: „Am jurat pe Mine însumi”. Da, acel minunat cuvânt „pe Mine” era totul pentru omul credinței. „Dumnezeu când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuși.... oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe Cineva mai mare; Jurământul este o cheazășie, care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei. De aceea, și Dumnezeu, fiindcă avea să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârilor Lui, a venit cu un jurământ” (Evr. 6. 13, 16, 17). Cuvântul și jurământul Dumnezeului celui viu ar trebui să pună capăt la toate certurile și la toate lucrările voinței omului, și să fie tăria nestrămutată a sufletului în mijlocul turburărilor și zarvei acestei lumi furtunoase.

Avem să ne judecam neîncetat, din pricina lipsei de putere ce o are făgăduința dumnezeiască asupra inimilor noastre. Făgăduința ne stă la îndemână, și mărturisim c-o credem, dar vai! nu este pentru noi, într-adevăr, acea tărie nestrămutată și puternică așa cum ar trebui să fie întotdeauna! Așa că nu tragem din ea acea „mângâiere tare” ce e menită să ne-o aducă. Cât de puțin suntem pregătiți să jertfim, prin puterea credinței pe Isaac al nostru! Să cerem de la Dumnezeu ca, îndurându-se de noi, să ne dăruiască o cunoștință mai adâncă a unei vieți de credință, încât să pricepem, astfel, mai bine însemnătatea acestor cuvinte ale lui Ioan — „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5. 4). Numai prin credință putem birui lumea. Necredința ne pune sub puterea lucrurilor de față, sau, cu alte cuvinte, dă lumii biruința asupra noastră. Dimpotrivă, sufletul, care, prin învățătura Sfântului Duh, a învățat să cunoască pe Dumnezeu ca unul care ne îndestulează în toate, este cu totul neatârnat de cele pământești.

Iubite cititor, dea Dumnezeu să trăim astfel ca să aflăm în El pacea și bucuria noastră, spre slava Lui în noi!

Acest capitol cuprinde multe învățături de mare folos pentru suflet. Duhul Sfânt ne zugrăvește aici o privesc frumoașă din purtarea credinciosului față de cei de afară, adică față de cei necredincioși. Dacă e adevărat că pe credincios credința îl face neatârnat de oamenii din lume, nu e mai puțin adevărat că tot credința îl învață să umble întotdeauna cinstit față de ei. În ep. 1 către Tesaloniceni, cap. 4 12, suntem îndemnați „să ne purtăm cuviincios față de cei de afară” în 2 Corinteni, cap. 8. 21, „să lucrăm cinstit nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor” și în ep către Romani 13. 8: „să nu datorăm nimănui nimic”. Iată niște învățături însemnate care au fost bine păzite în toate timpurile de toți slujitorii credincioși ai lui Hristos, chiar înainte ca aceste învățături să fi fost spuse deslușit. Dar, vai! prea puțin sunt băgate în seamă în vremea de azi. Capitolul 23 din Geneză este, deci, vrednic de o deosebită luare aminte. Începe cu moartea Sarei, și ne arată pe Avraam într-o lumină nouă, și anume cum se poartă când este lovit de durere. „Avraam a venit să jelească pe Sara și s-o plângă”. Copilul lui Dumnezeu poate să jelească și să plângă, dar nu ca acei care n-au nădejde. Marele fapt al învierii îi mângâie și întipărește pe durerea lui ceva cu totul deosebit (1 Tes. 4. 13-14). Căci și cel credincios se poate afla înaintea mormântului unui frate ori al unei surori, dar el știe că mormântul nu poate să închidă multă vreme pe cel mort „pentru că de credem că Isus a murit și a înviat, credem că și pe cei adormiți în Hristos, Dumnezeu îi va aduce împreună cu El”. Răscumpărarea sufletului asigură răscumpărarea trupului; pe cea dintâi o avem, iar pe cea a doua o așteptăm (Rom. 3. 23).

Cumpărând Macpela ca să facă din ea un mormânt. Avraam își mărturisește credința în înviere. „Avraam s-a sculat dinaintea moartei sale”. Credința nu rămâne multă vreme privind moartea; fiindcă ea are o țintă cu mult mai înaltă pusă înainte de Dumnezeul cel viu. Credința privește învierea, și se cufundă în ea. Și, prin puterea învierii, se poate scula de lângă mortul său. Mare înțeles cuprinde fapta aceasta a lui Avraam! De aceea trebuie s-o pricepem bine, fiindcă prea suntem gata să privim numai la moarte și la urmările ei. Marginea puterii Satanei este moartea; dar unde sfârșește Satana, începe Dumnezeu. Avraam înțelese lucrul acesta, când s-a sculat și a cumpărat peștera din Macpela ca să facă din ea un loc de odihnă pentru Sara. Așa și-a arătat Avraam gândul în privința viitorului. El știa că, în veacurile viitoare, făgăduința lui Dumnezeu privitoare la pământul Canaan avea să se împlinească. Așa că a putut să pună în mormânt trupul Sarei „în nădejdea sigură a învierii”. Fii lui Het nu știau nimic din toate aceste lucruri. Gândurile, care umpleau sufletul patriarhului, le erau cu totul străine. De puțină însemnătate era pentru ei locul, unde avea să-și îngroape Avraam moarta. Pentru Avraam, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. „Eu sunt străin și venetic printre voi, dați-mi un ogor ca loc de îngropare la voi ca să-mi îngrop moarta și s-o ridic dinaintea mea”. Le-a părut de buna seama cam ciudat Hetiților ca Avraam să facă atâta caz pentru un mormânt; dar, lumea nu ne cunoaște, pentru ca nu l-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3. 1). Cele mai frumoase și cele mai izbitoare trăsături ale credinței sunt acelea pe care nu le pricepe lumea. Cananiții n-aveau nici gând despre nădejdi care călăuzeau pe Avraam în această împrejurare. Nici nu aveau să știe că Avraam, căutând un petec de pământ în care să poată îngropa pe Sara, aștepta timpul hotărât de Dumnezeu, adică dimineața învierii, avea în vedere stăpânirea viitoare a țării. Avraam simțea bine că n-avea nimic cu fiii lui Het, încât era gata să se culce, ca Sara, în mormânt, lăsând lui Dumnezeu grija să lucreze pentru el, cu el, și prin el.

„În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzu și le-au urât de bine, de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ” (Evr. 11. 13). Avem aici o trăsătură de toată frumusețea a vieții dumnezeiești. Acești „martori”, de care vorbește ep. către Evrei în cap. 11, nu numai că au trăit prin credință, dar au și mărturisit că făgăduințele lui Dumnezeu erau tot atât de sigure și de îndestulătoare pentru sufletele lor, la sfârșitul vieții lor, ca și la început. Căpătarea unui mormânt în țară era, după părerea noastră, o dovadă de puterea credinței, nu numai pentru viața, ci și pentru moarte. Pentru ce era Avraam atât de grijuliu în cumpărarea unui mormânt? De ce era el atât de doritor să-și întemeieze drepturile la țarina și la peștera lui Efron pe dreptate? Pentru ce era atât de hotărât să plătească întregul preț în bani „mergători la orice neguțător”? În cuvântul „credință”, e cuprins tot răspunsul. Prin credință le-a făcut pe toate. Știa că țara era a lui în viitor și ca, în slava învierii chiar, sămânța lui tot avea s-o stăpânească. Până atunci însă nu voia să fie dator cu nimic aceluia care trebuiau să fie alungați din ea.

Așa dar acest capitol poate fi privit dintr-un îndoit punct de vedere: mai întâi arătându-ne cum să ne purtăm față de cei din lume; apoi, arătând fericita nădejde ce ar trebui să însuflețească neîncetat pe cel credincios. Nădejdea pe care ne-o pune înainte Evanghelia este nemurirea, care, înălțându-ne inima deasupra înrăuirilor firii pământești și ale lumii, ne învrednicește, în același timp, să ne purtam cum trebuie față de cei de afară. „Știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru ca El vom vedea așa cum este”. Iată nădejdea noastră. care sunt acum urmările acestei nădejdi? „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:2-3). Dacă

trebuie să fiu în curând ca Hristos, mă voi strădui de pe acum să fiu cât se poate de mult la fel cu El. Credinciosul ar trebui să se deprindă să umele întotdeauna în curățenie, cinste și har înaintea tuturor celor care-l înconjoară. Așa a făcut Avraam în legăturile lui cu fiii lui Het. În toată purtarea lui, s-a arătat foarte mare la suflet și în adevăr dezinteresat. Între ei, Avraam era „un domnitor al lui Dumnezeu”, și ar fi fost fericiți să-i iacă un dar. Avraam însă învățase să nu primească daruri decât de la Dumnezeu învierii; căci, pe când plătea Hetiților peștera Macpela, aștepta de la Dumnezeu tot pământul Canaan. Știa prea bine fiii lui Het prețul banilor mergători la orice neguțator; dar Avraam știa și el prețul peșterii Macpela: pentru el avea un preț cu mult mai mare decât pentru cei care i-o vindeau. Dacă „ogorul făcea” pentru ei „patru sute sicli de argint”, pentru Avraam era fără preț. Căci era arvuna unei moșteniri veșnice, care, fiind veșnică, nu putea fi luată în stăpânire decât prin puterea învierii. Credința duce sufletul înainte în viitorul dumnezeiesc. Vede lucrurile cum le vede Dumnezeu și le prețuiește tot cum le prețuiește Dumnezeu. Așa dar, Avraam s-a sculat dinaintea moartei sale, din pricina că înțelesese ce înseamnă credința și a cumpărat un mormânt, arătându-și astfel nădejdea în înviere și în moștenirea pe care o aduce această înviere.

Este vrednică de luat în seamă legătura care este între acest capitol și cele două dinainte. În cap. 22, fiul e adus jertfă pe altar; în cap. 23, Sara e înmormântată; iar în cap. 24, robul primește însărcinarea îi caute o femeie pentru cel care fusese, ca înviat dintre cei morți. Șirul acestor întâmplări se potrivește de minune cu șirul faptelor privitoare la chemarea Bisericii.

Marile fapte pe care le găsim în Noul Testament sunt, mai întâi: lepădarea și moartea lui Hristos; apoi lepădarea lui Israel după trup; și, în sfârșit, chemarea Bisericii la starea de Mireasă a Mielului. Și toate acestea se potrivesc de minune cu șirul întâmplărilor din capitolele 22, 23 și 24. Moartea lui Hristos trebuia să fie un fapt îndeplinit, înainte ca Biserica să poată fi chemată. „Peretele cel din mijloc al zidului” trebuia dărâmat, înainte ca „omul cel nou” să poată fi zidit. Este de mare însemnătate să pricepem bine lucrul acesta, ca să știm care este locul pe care-l are Biserica în căile lui Dumnezeu, atâta vreme cât mai era în ființa vremea lui Israel. Dumnezeu statornicise și voia să păstreze cea mai desăvârșită despărțire între Israel și neamuri. De aceea nici prin gând măcar nu-i trecea unui Evreu că ar fi cu puțință o unire a lui Israel cu neamurile într-un singur om. Evreul se socotea cu mult mai presus de păgân, pe care-l privea ca spurcat cu desăvârșire și ca unul cu care era oprit să aibă vreo legătură (Fapte 10. 28). Dacă Israel ar fi umblat într-o legătură neîntreruptă cu Dumnezeu, potrivit stării în care fusese pus prin har, ar fi fost ținut în starea lui deosebită. Dar Israel a luat altă cale; de aceea, când a umplut măsura nelegiuirilor, răstignind pe Domnul Vieții, pe Domnul slavei și ne primind mărturia Sfântului Duh, vedem că Pavel e chemat ispravnic peste o rânduială nouă a lucrurilor, care fusese ascunse în sfatul lui Dumnezeu, în vreme ce mărturia lui Israel urma înainte: „Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor, dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi. Prin descoperire dumnezeiască, am luat cunoștință de taina aceasta... care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperita acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos prin Duhul, anume proorocii Noului Testament, că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi și alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos, prin Evanghelie” (Efes. 3. 1-6). Iată lucrul de seamă. Taina Bisericii tănuită din ludei și din Neamuri, botezați într-un singur trup prin același Duh, legată cu Capul proslăvit în ceruri, nu fusese descoperite până în zilele lui Pavel. „Al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui” (verset 7). Apostolii și proorocii Noului Testament au fost, așa zicând, temelia acestei zidiri preamărite (vezi Efes. 2. 20). Așa fiind, e destul de lămurit că zidirea nu se începuse mai înainte (vezi și Matei 16. 17: „Voi zidi-o”). De și-ar fi luat început zidirea în zilele lui Abel, apostolul ar fi zis: „fiind pe temelia sfinților Vechiului Testament”, dar a zis altfel. De aici scoatem încheierea că, oricare ar fi locul dat sfinților Vechiului Testament, e cu neputință să facă parte din trupul lui Hristos, care, până la moartea și învierea lui Hristos și până la coborârea Sfântului Duh, nu era în ființă decât în gândurile lui Dumnezeu. Acei sfinți erau mântuiți, slavă lui Dumnezeu! Mântuiți prin sângele lui Hristos și meniți să se bucure de slava cerească împreună cu Biserica. Dar nu puteau să fie părtașii unui trup, care nu și-a luat ființă decât cu multe veacuri în urma. Așa dar, acest capitol ne înfățișează chemarea Bisericii. Nu ne vine să credem că Duhul Sfânt ar fi povestit cu deamănuntul toate întâmplările unei logodne, dacă acea logodnă n-ar înfățișa un mare adevăr: „Căci tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră” (Rom. 15. 4). Așadar, cu toate că Vechiul Testament nu dă vreo destăinuire lămurită a tainei celei mari a Bisericii, ne dă totuși icoane preînchipuitoare pentru priceperea acestei taine, cum vom vedea în acest capitol. Cum am mai spus, fiul fusese ca-și jertfit și înviat dintre cei morți, iar tulpina din care ieșise fiul fusese, într-o dată, dată la o parte. Atunci tatăl trimete pe robul său în căutarea unei mirese pentru fiu.

Pentru ca să pricepem mai bine acest capitol, vom cerceta pe rând: 1. jurământul; 2. mărturisirea și 3. urmarea trimeterii lui Eliezer.

Chemarea și înălțarea Rebecăi erau întemeiate pe Jurământul care lega pe Avraam cu robul său. Rebeca n-avea cunoștință de aceste lucruri, deși, în gândul lui Dumnezeu ea era ținta acestui legământ. Tot așa este și cu Biserica lui Dumnezeu, socotită fie în întregime, fie în fiecare din partile sale. „Trupul meu nu era ascuns de Tine... în cartea Ta, erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Ps. 139. 15-16). Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în lucrurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (Efes. 1. 3-4). „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai înainte i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit” (Rom. 8. 29-30). Între aceste versete și Biserica este o legătură minunată. Chemarea, îndreptățirea și proslăvirea Bisericii sunt toate întemeiate pe hotărârea veșnică a lui Dumnezeu, pe Cuvântul și pe jurământul său, întărite prin moartea, învierea și înălțarea Fiului. În planul veșnic al lui Dumnezeu, era această minunată hotărâre, care avea ca ținta Biserica și care este nedespărțită de slava Fiului. Jurământul robului față de Avraam avea ca țintă găsirea unei soții pentru fiul său. Astfel Rebeca avea să aibă starea înaltă, pe care a avut-o în urmă, datorită dorinței lui Avraam pentru fiul său. Ferice de cei care înțeleg aceste lucruri; ferice de cei care văd că siguranța și fericirea Bisericii sunt legate pentru totdeauna de Hristos și de slava Lui! „În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; Și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat” (1 Cor. 11. 8-9). „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său” (Mat 22. 2). Fiul este linia sfaturilor lui Dumnezeu; și dacă cineva este adus la fericire, sau la o vrednicie oarecare, aceasta nu se poate face decât în legătură cu Fiul. Prin păcat, omul și-a pierdut orice drept la aceste lucruri, ba chiar la viața însăși. Dar Hristos a luat asupra Sa pedeapsa păcatului. S-a făcut răspunzător în toate pentru ai Săi; a fost pironit pe cruce în locul lor. A purtat păcatele lor, în trupul Său, pe lemn, și s-a coborât în mormânt, încărcat cu aceasta povara grea. Așa că Biserica iese înviată din mormântul lui Hristos, în care au fost aruncate toate păcatele celor care fac parte din ea. Viața pe care o are ea este rodul biruinței lui Hristos asupra morții și asupra tuturor împotriviților; această viață e legată cu și întemeiată pe dreptatea dumnezeiască, deoarece drepturile lui Hristos la viața sunt întemeiate pe nimicirea desăvârșită a puterii morții; și El este viața Bisericii. Așadar Biserica se bucură de viața dumnezeiască: e îmbrăcată cu sfințenia, dumnezeiască, și nădejdea ce o însuflețește este nădejdea dreptății sau neprihănirii (Vezi și următoarele locuri: Ioan 3 16, 36; 5. 39/40; 6, 27, 40, 47, 68; 11. 25; 17. 2; Rom. 5.21; 6. 23; 1 Tim. 1. 16; 1

Ioan 2. 25; 5. 20; Iuda 21; Efes. 2. 1-6, 14-15; Col. 1. 12-22; 2. 10-15; Rom. 1. 17; 3. 21-26; 4. 5/23, 25; 2 Cor. 5. 21; Gal. 5. 5).

Aceste locuri arată: viața, neprihănirea și nădejdea Bisericii. Toate acestea își au obârșia în faptul că Biserica este una cu Acela, care a înviat dintre cei morți. Încredințarea că ființa Bisericii nu se poate despărți de slava lui Hristos întărește inima mai bine decât orice. „Femeia este slava bărbatului” (1 Cor. 11. 7). Biserica e numită „plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efes. 1. 23). Numirea aceasta din urmă este vrednică de luat în seamă, căci cuvântul „plinătate” înseamnă tot ceea ce se adaugă pentru a întregi ceva. Așa dar Hristos, capul, împreună cu Biserica, trupul Său, alcătuiesc „un singur om nou” (Efes. 2. 15). Și, dacă așa stau lucrurile, să nu ne mirăm că Biserica a fost ținta sfaturilor veșnice ale lui Dumnezeu. Isaac avea nevoie de Rebeca, de aceea a fost ținta unui sfat despre care ea nu știa nimic. Toate gândurile lui Avraam se îndreptau numai la Isaac: „Te voi pune să juri pe Domnul Dumnezeu cerului și Dumnezeuul pământului, că nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele Cananiților în mijlocul cărora locuiesc”. „O nevastă pentru fiul meu” este cum vedem, lucrul de seamă. „Nu este bine să fie omul singur”. Astfel învățăm ce este Biserica: în sfaturile lui Dumnezeu, Hristos are nevoie de ea; iar, în lucrarea săvârșită de Hristos s-a pregătit totul, pentru ca ea să ia ființă. Îndată ce privești adevărul din acest punct de vedere, nu este vorba numai de puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea unor bieți păcătoși ci și de faptul că Dumnezeu vrea „să facă nunta Fiului Său”, și Biserica este Mireasa care-i este sortită. Ea este ținta gândurilor Tatălui, ținta iubirii Fiului și ținta mărturiei Sfântului Duh. Ea este sortită să aibă parte de vrednicia și slava Fiului, cum are parte și de iubirea a cărei țintă a fost necurmat Domnul Isus. Ascultați ce spune Fiul însuși: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o ca ei să fie una cum și noi suntem una: Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și ca, i-ai iubit, cum Mai iubit pe Mine” (Ioan 17. 22-23). Aceste vorbe ne fac cunoscut, gândurile lui Hristos despre Biserică. Așadar Biserica nu numai că e sortită să fie cum este El, dar, chiar acum este ca El, cum este scris: „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel, se face ca dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății” (1 Ioan 4. 17). Adevărul acesta dă sufletului cea mai deplină încredere. „Noi suntem în cel adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică” (1 Ioan 5.20). Orice neîncredere este dată la o parte, căci Mireasa are totul în Mire. Tot ce avea Isaac au ajuns ale Rebecăi, pentru că Isaac era al ei; tot așa, tot ce are Hristos este partea Bisericii: „...fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre și voi sunteți ai lui Hristos; iar Hristos al lui Dumnezeu” (I Cor. 3.,21r-22). Hristos este dat Bisericii „mai presus de toate” (Efes, 1. 22). Bucuria lui Hristos va fi să învedereze, în toată veșnicia, slava și frumusețea cu care va fi îmbrăcată Biserica, fiindcă slava și frumusețea Bisericii nu vor fi decât răsfrângerea slavei și a frumuseții Lui. „Domniile și stăpânirile din locurile cerești vor cunoaște, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a puterii harului lui Dumnezeu în Hristos”.

Să cercetăm acum al doilea punct, despre care am vorbit mai sus, anume mărturia. Robul lui Avraam era însărcinat cu o mărturie lămurită și deosebită. „Atunci el a zis: Eu sunt robul lui Avraam. Domnul a umplut de binecuvântări pe stăpânul meu, care a ajuns la mare propășire. I-a dat oi și boi, argint și aur, robi și roabe, cămile și măgari. Sara, nevasta stăpânului meu, a născut, la bătrânețe, un fiu stăpânului meu și lui i-a dat el tot ce are” (verset 34, 36). Face cunoscut pe tată și pe fiu; iată mărturia sa. Vorbește de nemărginitele averi ale tatălui, care a dat toate bunurile sale fiului, fiindcă este „singurul fiu” și ținta iubirii tatălui. Cu ajutorul acestei mărturii, robul caută să capete o mireasă pentru fiul stăpânului său.

Aici, Scriptura ne arată, într-o icoană preînchipuitoare, mărturia Sfântului Duh, trimes din cer pe pământ, în ziua Rusaliilor. „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine” (Ioan 15. 26). Și mai departe: „Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; că El nu va vorbi de la El, ci va vorbi ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16. 13-15). Aceste cuvinte și mărturia robului lui Avraam se potrivesc de minune: robul caută să câștige inima Rebecăi, vorbindu-i de Isaac; tot așa și Duhul sfânt caută să întoarcă pe bieții păcătoși de la o lume de păcat și de nebulie, ca să intre în legătură fericită și sfântă a trupului lui Hristos, vorbindu-le de Isus. „Va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. Duhul Sfânt nu împinge niciodată pe un suflet să privească la el însuși sau la lucrarea lui, ci întotdeauna îndreaptă orice privire numai la Hristos. Așa dar, cu cât un suflet este mai duhovnicesc cu atât mai mult se va adânci în cunoașterea lui Hristos.

Unii socotesc că privirea necurmată la inima noastră, ca lucrare a Duhului Sfânt, este o dovadă puternică de înaintare duhovnicească. Dar această căutare de sine este mai de graba o lipsă de pricepere duhovnicească, fiindcă Isus a spus, vorbind despre Duhul: „Nu va vorbi de la El”, ci „va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. De aceea, de câte ori cineva privește în lăuntrul său și zidește pe arătările lucrării Duhului, să știe că nu este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Duhul sfânt duce sufletele la Dumnezeu, arătându-le pe Hristos. A cunoaște pe Hristos este viața veșnică, și descoperirea Fiului de către Tatăl, prin Sfântul Duh, alcătuiește temelia Bisericii. Când Petru mărturisește pe Hristos ca Fiul Dumnezeului cel viu, Hristos îi răspunde: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: „tu ești Petru și pe această piatră” este zidită Biserica mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16.17-18). Ce piatră? – Petru? Nici vorbă! „Această piatră” este numai descoperirea lui Hristos de către Tatăl, ca „Fiul Dumnezeului celui viu”, și această descoperire este singurul mijloc prin care un suflet poate intra în Biserica lui Hristos. Aici ni se arată lămurit ce este Evanghelia. Întâi de toate, Evanghelia este o descoperire, nu numai a unei învățăături, ci a unei persoane, a persoanei Fiului. Primirea, prin credință, a acestei descoperiri face legătura între cel care crede și Hristos, care ajunge astfel Izvorul vieții și al puterii, cum și temelia unirii noastre cu Hristos ca mădulare ale trupului Său. „Când a binevoit Dumnezeu... să descopere pe Fiul Său în mine”, zice Pavel. Adevărata învățătură, pe care ne-o pune înainte „piatra”, este deci: „Dumnezeu descoperind pe Fiul Său”. Pe aceasta temelie neclintită, se zidește, potrivit veșnicului sfat al lui Dumnezeu, clădirea care este Biserica vie a Lui.

Așadar, căutând să capete o mireasă pentru Isaac, robul lui Avraam destăinuiește toată slava și toate bogățiile pe care le-a primit Isaac de la tatăl său; apoi iubirea de care are parte și, în sfârșit, tot ce putea mișca inima Rebecăi ca s-o facă să se despartă de toate lucrurile în care trăise până atunci. El arată Rebecii pe cineva în depărtare și îi descopere fericirea ce avea s-o aibă, dacă va vrea să fie una cu acest cineva, prea iubit și prea slăvit. Tot ce avea Isaac avea să fie și al Rebecii, îndată ce ar vrea să fie una cu el: așa era mărturia robului. Tot așa este și mărturia Sfântului Duh. Vorbește despre Hristos, despre slava lui Hristos, despre frumusețea, plinătatea, harul lui Hristos, despre bogățiile de nepătruns ale lui Hristos, despre vrednicia persoanei sale și despre desăvârșirea lucrării sale. Ba mai mult, ne arată chiar fericirea nespus de mare de a fi una cu un astfel de Hristos, „mădulare ale trupului său, carne din carnea lui, și os din oasele lui”. Așa este, întotdeauna, mărturia Duhului! Iată o măsură foarte potrivită pentru cercetarea oricărei vestiri adevărate a Evangheliei. Învățătura cea mai duhovnicească va fi în totdeauna aceea, care înfățișează, neîncetat și pe deplin, pe Hristos. Duhul nu se poate opri decât la Isus. Așa dar, dacă cineva slujește prin puterea Duhului lui Dumnezeu, va vorbi totdeauna mai mult despre Hristos decât despre alte lucruri. Prea puțin loc se va găsi pentru înțelepciunea omenească; fiindcă aceasta se arată acolo, unde omul dorește să se arate pe sine; dar toți cei care slujesc Evangheliei trebuie

să-și aducă aminte că ținta Duhului va fi, totdeauna, Hristos.

În sfârșit, trebuie să cercetăm puțin și urmarea mărturiei. Adevărul și înfăptuirea adevărului sunt două lucruri foarte deosebite. Un lucru este să vorbești despre slava Bisericii, și alt lucru să umbli potrivit acestei slave. În ce privește pe Rebeca, urmarea mărturiei dată de rob, este foarte lămurită și hotărâtă. Ea aude cu urechile ei, crede cu toată inima mărturia și se dezlipește de toate cele ce o înconjoară. Este gata să părăsească toate și să alerge spre țintă (Fil. 3. 12-13). Era cu neputință să fie încredințată de un viitor așa de măreț, și totodată să rămână în mijlocul împrejurărilor în care se găsea din fire. Dacă mărturia despre viitorul său era adevărată, lipirea de cele de față însemna pentru ea cea mai mare nebulie. Dacă nădejdea ei de a ajunge mireasa lui Isaac și moștenitoare împreună cu el a tot ce avea tatăl lui era pentru ea un adevăr, rămânerea în casa lui Laban ar fi fost din partea Rebecii, cel mai mare dispreț față de ceea ce, din mila lui Dumnezeu, îi era pus înaintea.

Dar nădejdea, pe care o are Rebeca, este prea măreață ca s-o lepede așa de ușor. E drept că Rebeca n-a văzut nici pe Isaac, nici moștenirea; dar a crezut mărturia auzită despre el și, întru câtva, ea a primit arvuna moștenirii; atât îi trebuie inimii ei. De aceea, fără șovăială, ea se scoală și spune că este gata de plecare: „Merg”, zice (verset 58). Este gata să plece la drum cu acela care ia destăinuit o țintă îndepărtată și o mărire legată de această țintă. „Merg” și, uitând ce este în urma sa, se aruncă spre ce este înaintea, „alergând spre țintă pentru premiul chemării cerești” (Fil. 3. 14). Ce icoană frumoasă și mișcătoare a Bisericii, care merge în întâmpinarea Mirelui sau ceresc, sub călăuzirea Duhului! Așa ar trebui să fie Biserica. Dar vai! bucuria sfântă, care aruncă orice povară și biruie orice piedică, prin călăuzirea Duhului, este așa de mică! Duhul sfânt ia din ce are Isus să ne dea noua: așa după cum și robul lui Avraam lua din ale lui Isaac și le arăta Rebecii; plăcându-i să mărturisească mereu ceva nou despre fiul, cu atât mai mult cu cât se apropiau de bucuria slavei ce aștepta pe mireasa. Călăuza noastră cerească dorește să ne vorbească despre Isus. „Va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” și mai departe: „vă va vesti lucrurile viitoare” (Ioan 16. 13-14). Ne trebuie aceasta slujire a Duhului care descopere pe Hristos sufletelor noastre, punând în noi o dorință fierbinte de a-L vedea așa cum este El și de a fi asemenea Lui. El singur are puterea să dezlipească inimile noastre de pământ și de toate cele firești. Numai nădejdea de a fi unită cu Isaac a făcut pe Rebeca să zică: „Merg”, când fratele și mama ei ziceau: „Fata să mai rămână câtva timp cu noi, măcar vreo zece zile”. Tot așa și cu noi, numai nădejdea de a vedea pe Isus așa cum este El și de a fi asemenea Lui ne poate face să ne curățim pe noi înșine, cum și El este curat (1 Ioan 3. 3).

Acest capitol se deschide cu a doua căsătorie a lui Avraam. Această întâmplare este plină de învățătură pentru omul duhovnicesc, dacă o privește în legătură cu cuprinsul capitolului 24. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că sămânța lui Avraam își va lua iarăși locul de frunte după întregirea și răpirea miresei lui Hristos. Tot așa, după căsătoria lui Isaac, Sfântul Duh ne vorbește despre sămânța lui Avraam în legătură cu o nouă căsătorie; apoi despre câteva întâmplări deosebite din viața acestui patriarh, ca și despre istoria seminței lui după trup.

Sfârșitul acestui capitol 25 ne destăinuiește câteva învățături însemnate. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom cerceta în curând viața lui Iacov. Dar înainte de asta, să ne oprim puțin la purtarea lui Esau, în privința dreptului său de întâi născut. Inima firească nu prețuiește bunurile dumnezeiești; căci nu cunoaște pe Dumnezeu, nici nu pricepe făgăduințele lui Dumnezeu. Din această pricină lucrările de acum au așa mare însemnătate și înrăurire în viața omului. Omul prețuiește ce vede, pentru că merge prin vedere nu prin credință. Pentru el, timpul de față este totul; viitorul i se pare ceva nesigur și neînsemnat. Așa era și Esau. Dar să ascultăm ce spune chiar el: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut” (verset 32)? Prezentul fuge, de aceea desprețuiesc și părăsesc cu desăvârșire viitorul. Așa că mă lipsesc de veșnicie! „Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut”. Astfel „au nesocotit Israelii țara desfătărilor” tot așa au disprețuit ei și pe Hristos, nevrând să răspundă la chemarea lui Dumnezeu (Ps. 106. 24; Zaharia 11. 13; Matei 22. 5). Omul n-are poftă pentru bunurile lui Dumnezeu; „o ciorbă de linte” prețuiește mai mult, pentru el, decât un drept în țara Canaan. Pricina, pentru care Esau și-a vândut dreptul de întâi născut era tocmai pricina, care ar fi trebuit să-l împingă să păstreze acest drept. Cu cât pricep mai bine nesiguranța și deșertăciunea prezentului omului, cu atât mai mult mă voi lipi de viitorul lui Dumnezeu. Așa chibzuiește credința. „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului. Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3. 11 - 13). Iată gândurile lui Dumnezeu și prin urmare gândurile credinței: lucrurile de față vor pieri. Să disprețuim oare cele ce nu se văd? Nicidecum. Ziua de acum este ca o umbră ce trece. Care ne este ajutorul? Scriptura ne spune: „Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu”. Orice alt cuget nu este decât al unui „lumesc ca Esau, care, pentru o mâncare, și-a vândut dreptul de întâi născut” (Evr. 12. 16). Dea Domnul, ca să judecăm toate lucrurile cum le judecă El însuși; și numai credința ne dă puțința să judecăm ca El.

Cel dintâi verset al acestui capitol ne aduce aminte de cap. 12. „În țară a venit o foamete, afară de foametea dintâi care fusese pe vremea lui Avraam”. Încercările, pe care le întâmpină copiii lui Dumnezeu în pribegia lor aici pe pământ, sunt cam toate la fel, și sunt, în totdeauna, menite să arate până unde și-a găsit inima lor totul în Dumnezeu. Este greu să umblăm cu Dumnezeu într-o legătură așa de strânsă, încât sufletul să fie cu desăvârșire neatârnat de oameni și de lucruri. Cum a fost Egiptul pentru Avram și Gherar pentru Isaac, așa sunt lucruri care se află la dreapta și la stânga noastră. Ele ni se înfățișează ca ispite puternice, fie ca să ne abată din calea cea dreaptă, fie ca să ne scoboare mai jos de adevăratul loc ce-l avem ca slujitori ai Dumnezeului cel viu și adevărat.

„Isaac s-a dus la Abimelec, împăratul Filistenilor la Gherar”. Între Egipt și Gherar este o vădită deosebire. Egiptul înfățișează lumea cu mijloacele ei firești și neatârnat de Dumnezeu. „Nilul este el meu” (Efes. 29, 9), zicea un Egiptean care nu cunoștea pe Domnul, nici nu visa să privească la El. Egiptul e mai depărtat de Canaan decât Gherar; și, duhovnicește, el arată o stare sufletească mai depărtată de Dumnezeu. În cap. 10, Gherar e numit astfel: „Hotarele Cananiților se întindeau de la Sidon, cum mergi spre Gherar până la Gaza și cum mergi la Sodoma, Gomora, Adma și Teboim până la Leșă” (verset 19) Mai citim că „de la Gherar până la Ierusalim, era cale de trei zile. Așadar, Gherar era mai aproape de Ierusalim; dar se afla la hotarele supuse celor mai primejdioase înrăuriri. Avraam întâmpinase acolo greutăți și avusese mult de lucru; așa a fost și cu Isaac. Avraam spusese că Sara nu e soția lui, lucru pe care și Isaac l-a făcut. Jalnic lucru să vezi pe tată și pe fiu, cazând, unul după altul, în același păcat și chiar în același loc. Acest fapt dovedește că înrăurirea acestui loc nu era bună. Dacă Isaac nu s-ar fi dus la Abimelec, împăratul Gherarului, n-ar fi fost pus în stare să-și tăgăduiască soția. Dar cea mai mică abatere din calea dreaptă e însoțită de o slăbiciune duhovnicească. Așa s-a întâmplat și cu Petru; încălzindu-se la foc, în curtea marelui preot, și-a tăgăduit Stăpânul. În ce privește pe Isaac, se vede că nu era pe deplin fericit în Gherar. Într-adevăr, Dumnezeu îi zice: „Locuiește ca străin în țara aceasta” (verset. 3); dar se întâmplă foarte des că Dumnezeu dă alor Săi porunci potrivite stării în care îi vede, ca să-i aducă la o cunoaștere lămurită a stării în care se află. Dumnezeu a poruncit lui Moise (Numeri 13) să trimită niște bărbați ca să iscodească țara Canaan;

dar, dacă starea morală a poporului n-ar fi fost foarte joasă, acest lucru n-ar fi fost de trebuință. Credința n-are trebuință „să iscodească” făgăduința lui Dumnezeu Tot așa Dumnezeu a poruncit lui Moise (Numeri 11.16) să aleagă și să adune 70 de bărbați dintre bătrânii lui Israel, ca să poarte împreună cu el sarcina poporului. Însa, dacă Moise ar fi priceput pe deplin starea sa înaltă și fericirea legată de ea, aceasta poruncă n-ar fi fost de trebuință. Tot astfel este și cu porunca pe care o dă Dumnezeu lui Samuel; să rânduiască un împărat pentru poporul Israel (1 Sam. 8). Nu-i trebuia poporului împărat. Așadar, ca să pricepem bine porunca dată de Dumnezeu fie unei persoane, fie unui popor, trebuie să ținem seama de starea acestei persoane sau a acestui popor.

Dar poate să spună cineva: dacă Isaac nu trebuia să stea în Gherar, de ce este scris că „a făcut semănături în țara aceea și a strâns rod însutit în anul acela; căci Domnul l-a binecuvântat” (verset 12). Vom răspunde că împrejurările fericite nu dovedesc că cineva se află într-o stare voită de Dumnezeu. Precum am mai avut prilej să spunem, este o mare deosebire între binecuvântarea Domnului și starea Sa de față. Mulți se bucură de cea dintâi, fără să aibă parte de cea din urmă. Inima însă e pornită să ia una pentru alta, amestecând binecuvântarea cu starea de față a lui Dumnezeu. Asta este o mare greșeală. Și totuși, este de mare însemnătate să pricepem bine lucrul acesta. Căci despre un om se poate zice: „Omul acesta s-a îmbogățit și a mers din ce în ce îmbogățindu-se mai mult, până ce a ajuns foarte bogat. Avea cirezi de vite și de oi, și un mare număr de robi” (verset 13, 14), fără să se bucure pe deplin și slobod de starea de față a lui Dumnezeu. Boii și oile puteau ațâța pizma Filistenilor; pe când starea de față a Domnului nu ațâța deloc pizma Filistenilor. Isaac s-ar fi putut bucura de cea mai fericită legătură cu Dumnezeu fără ca Filistenii să fi băgat de seamă, și aceasta numai fiindcă nu erau în stare să priceapă, nici să prețuiască prețul acestei legături.

În sfârșit, Isaac s-a depărtat de Filistenii și s-a suit la Beer-Șeba. „Domnul i s-a arătat chiar în noaptea aceea și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam; nu te teme, căci Eu sunt cu tine; te voi binecuvânta”... (vers 24). Acum nu numai binecuvântarea Domnului, ci însuși Domnul era cu el. De ce? Pentru că Isaac, părăsind pe Filistenii cu toate certurile lor, se duse la Beer-Șeba. Acolo, Domnul putea să se arate robului său; dar nu putea fi de față cu el în Gherar, cu toate că își vărsase cu dărnicie asupra lui binecuvântările cât timp stătuse în acel loc. Ca să ne bucurăm de starea de față a lui Dumnezeu, trebuie să fim și noi unde este El; și pe El nu-l vom afla în mijlocul certurilor unei lumi nelegiuite. Așa dar cu cât copilul lui Dumnezeu va părăsi mal grabnic locul în care Domnul nu se poate găsi, cu atât mai bine va fi pentru el. Așa a fost cu Isaac. Cât timp Isaac a șezut printre Filistenii, n-a avut nici o liniște sufletească, nici n-a putut să-i ajute cu nimic. Adevăratul mijloc de a fi folositor oamenilor din lume, este să rămâi deosebit de ei prin puterea care ți-o dă legătura cu Dumnezeu, arătându-le astfel un drum mai bun ca al lor. Dar aici, odată cu propășirea duhovnicească a lui Isaac, se arată și urmarea umblării sale. „El de acolo se sui la Beer-Șeba. Domnul i s-a arătat... Isaac a zidit acolo un altar și a chemat Numele Domnului și și-a întins acolo cortul. Robii lui Isaac au săpat acolo o fântână” (Vers 23 25). Iată urmarea acestei propășiri, îndată ce Isaac făcuse cel dintâi pas pe calea dreaptă, merge puțin mai departe; intră în bucuria stării de față a lui Dumnezeu. A mărturisit că era străin și călător, și s-a umplut de pace; a găsit liniște și o fântână pe care Filistenii nu puteau s-o astupe, căci nu erau acolo ca să intre în ceartă cu el. Dar aceste lucruri, îmbucurătoare pentru Isaac însuși, au avut urmări binecuvântate și pentru ceilalți: „Abimelec a venit din Gherar la el, cu prietenul său cu Ahuzat și cu Picol, căpetenia oștirii lui. Isaac le-a zis: „Pentru ce veniți la mine voi, care mă urăți și m-ați izgonit de la voi”? Ei au răspuns: „Vedem lămurit că Domnul este cu tine. De aceea zicem: „Să fie un jurământ între noi”— Pentru ca să putem lucra asupra inimii și cugetului oamenilor din lume, trebuie să trăim despărțiți de ei, arătându-le totuși o bunătate desăvârșită. Cât timp Isaac a stat în Gherar, n-a fost între el și ei decât ceartă și gâlceava; pentru Isaac a fost măhnire, iar ceilalți n-au secerat nici un bine. Însă îndată ce Isaac i-a părăsit, inimile lor au fost mișcate și au venit după el dorind să facă un legământ cu el.

Istoria copiilor lui Dumnezeu ne dă multe pilde de acest fel. Cel mai de seamă lucru pentru noi este să știm că suntem în locul unde ne vrea Dumnezeu și că suntem în rânduială cu El, nu numai în ce privește starea noastră, dar și în ce privește urmarea acestei stări. Dacă suntem în rânduială cu Dumnezeu, putem lucra asupra altora cu binecuvântare. Îndată ce Isaac s-a suit la Beer-Șeba și și-a luat starea de închinător, a fost însuflețit și Dumnezeu l-a întrebuințat pentru binele celor ce-l înconjurau. Sărăcia duhovnicească face să fim lipsiți de multe binecuvântări duhovnicești și ne abate de la mărturia cum și de la slujba noastră. Când suntem într-o stare care nu place lui Dumnezeu, nu trebuie să ne oprim, cum se întâmplă adeseori, ca să întrebăm: unde vom găsi ceva mai bun? Porunca lui Dumnezeu este: „Încetați să mai faceți rău”. Apoi, când am ascultat de acea sfântă poruncă, Dumnezeu ne spune alta: „Învățați-vă să faceți bine” (Isa. 1. 16). Facem o greșeală mare, dacă socotim că ne vom învăța să facem bine, înainte ca să încetăm să mai facem rău. „Deșteaptă-te, tu, care dormi și scoală-te din morți, și Hristos te va lumina” (Efes. 5. 14).

Cititorule, dacă faci ceea ce știi că este rău, sau dacă iei parte, în vreun fel oarecare, la ceea ce știi că este împotriva Scripturii, ascultă de cuvântul Domnului: „Încetează să mai faci rău” și fii încredințat că, dacă te supui acestui cuvânt, nu vei mai rămâne mult fără să cunoști drumul pe care trebuie să-l urmezi. Numai necredința ne face să socotim că nu putem înceta să mai facem rău înainte de a găsi ceva mai bun. Domnul să ne dea un ochi simplu și o minte ascultătoare!

În cap. 27, aflăm icoana cea mai umilitoare a feluritelor poftes, a înșelăciunii și a vicleșugului: fapte care, când se arată la un copil al lui Dumnezeu, sunt și mai grozave. Totuși Duhul Sfânt este întotdeauna adevărat și credincios! Trebuie să dea pe față totul: când povestește istoria unui om, nu poate zugrăvi decât adevărul întreg. De asemenea, când ne destăinuiește căile lui Dumnezeu, ne arată pe Dumnezeu cum este El, și noi tocmai de așa ceva avem trebuință. Ne trebuie această descoperire a unuia Dumnezeu desăvârșit în sfințenie și totodată desăvârșit în har și în îndurare. El s-a putut coborî în toată adâncimea nenorocirii și căderii omului, a intrat chiar în legătură cu el, scoțându-l astfel din starea lui nenorocită și punându-l într-o legătură desăvârșită cu El însuși. Iată ce ne descopere Scriptura. Dumnezeu știa de ce aveam lipsă și ne-a dat totul din plin.

Să ne aducem aminte că Duhul Sfânt, în iubirea Lui credincioasă, punând sub ochii noștri toate trăsăturile firii pământești din om, n-are altă țință decât să proslăvească bogățiile harului lui Dumnezeu, și să ne învețe, muștrându-ne. Ținta lui nu este să veșnicească aducerea aminte a păcatului, care rămâne șters pentru totdeauna în ochii lui Dumnezeu. Orice greșeală și orice abatere a lui Avraam, Isaac și Iacov au fost spălate și șterse pe deplin, iar acești bărbați și-au luat locul între „duhurile celor neprihăniți făcuți desăvârșiți” (Evr. 12. 23). Însă istoria lor rămâne în paginile cărții insuflă pentru preamărirea harului lui Dumnezeu, înștiințarea copiilor săi din toate timpurile, și pentru ca să ne arate că Dumnezeu, în vremurile trecute, n-a avut a face cu niște oameni desăvârșiți. Acești oameni aveau „aceleași poftes ca și noi”, și, cu ei, El a avut răbdare pentru aceleași greșeli, aceleași slăbiciuni, aceleași abateri de care ne jelim și noi în fiecare zi.

Toate acestea n-au altă țintă decât sa ne întărească inima. Viețile scrise de Duhul Sfânt sunt cu totul deosebite de acelea pe care le scrie cea mai mare parte a scriitorilor omenești, care nu povestesc istoria unor oameni ca și noi, ci a unor ființe fără greșeli și fără slăbiciuni. Astfel de zugrăveli sunt mai mult vătămătoare decât folositoare, menite mai de grabă să deznădăduiască decât să îmbărbăteze pe cei ce le citesc; ele povestesc mai bine ce ar trebui să fie omul decât ce este aieuea. Nimic nu poate întări mai mult ca înfățișarea căilor lui Dumnezeu față de om, așa cum este el, și tocmai lucrul acesta ni-l arată Cuvântul.

Găsim aici pe bătrânul patriarh Isaac pe pragul veșniciei: pământul și toate cele firești se duceau cu grabă dinaintea ochilor săi slăbiți; și totuși umbla după „bucate gustoase” și era cât pe aci să săvârșească o faptă cu totul împotriva sfatului dumnezeiesc, binecuvântând pe cel mare în locul celui mic. Iată într-adevăr firea omenească și încă firea cu „ochii întunecați”. Dacă Esau și-a vândut dreptul de întâi născut pentru un blid de linte, vedem pe Isaac gata să dea binecuvântarea pentru ceva vânat. Cât de uimitor este lucrul acesta! Gândul lui Dumnezeu însă rămâne același și Dumnezeu își va îndeplini toată voința. Credința știe și, împuțernicită prin această cunoștință, ea poate aștepta vremea hotărâtă de Dumnezeu; în vreme ce firea omenească, nefiind în stare să aștepte, se vede silită să caute mijloace, care i se par ei că duc la țintă.

Istoria lui Iacov ne înfățișează două adevăruri mari: de o parte rânduiala harului și, de altă parte, încercarea firii omenești ca să împlinească ea rânduiala lui Dumnezeu, care avea să fie împlinită și fără planurile omului. Nimic nu ne lipsește poate mai mult ca harul așteptării răbdătoare și al atârării desăvârșite de Dumnezeu. Firea pământească lucrează totdeauna așa fel, încât împiedică arătarea harului și puterii dumnezeiești. Căci ca să-și împlinească gândurile, Dumnezeu n-avea trebuință de astfel de mijloace ca șiretlicul Rebecii și vicleșugul bădăran al lui Iacov. El zisese: „cel mai mare va fi rob celui mai mic”, și atâta era de ajuns pentru credință. Nu tot așa sta lucrul cu firea pământească din om, care, neștiind ce va să zică atârarea de Dumnezeu, este silită mereu să întrebuițeze fel de fel de mijloace ciudate pentru împlinirea gândurilor lui Dumnezeu.

Nu este nici o stare mai binecuvântată decât aceea a unui suflet care trăiește, ca un copil, într-o deplină atârare de Dumnezeu, mulțumindu-se pe deplin să aștepte vremea Lui. E drept că această stare își are și ea încercările ei. Dar omul duhovnicesc învață cele mai adânci lecții și se bucură de încercările cele mai grele, așteptând astfel pe Domnul. Și, cu cât ispita de a ieși de sub jugul lui Dumnezeu va fi mai mare, cu atât mai bogată va fi și binecuvântarea, dacă rămânem în această supunere necurmata. Ce bucurie să atârni de cineva a cărui bucurie este să te binecuvinteze. Numai acei care au gustat din această stare pot prețui această bucurie. Singurul care a avut, fără curmare și în chip desăvârșit această bucurie a fost Domnul Isus. El a fost totdeauna supus lui Dumnezeu și a lepădat orice îndemn al vrăjmașului de a ieși din această atârare. Vorbele lui erau: „În Tine mă încred” „Tu m-ai scos din pântecul mamei” (Ps. 16. 1; 22. 10). Iar când diavolul L-a ispitit și a vrut să-L facă să întrebuițeze o cale deosebită de a lui Dumnezeu ca să-și potolească foamea, a răspuns: „Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Când Satana L-a ispitit, cerându-i să se arunce jos de pe aripa templului, răspunsul său a fost: „Este scris: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău”. Iar când diavolul a vrut să-L facă să primească împărăția lumii din mâna altuia decât din mâna lui Dumnezeu și să se închine altuia decât lui Dumnezeu, a răspuns: „Este scris: „Șa te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui săi slujești”. Într-un cuvânt, nimic nu L-a putut amăgi pe El, Omul desăvârșit, nici nu L-a putut face să iasă din atârarea deplină de Dumnezeu, Negreșit, voia lui Dumnezeu era să hrănească și să sprijine pe Fiul Său, să-L facă să intre deodată în templul Său” (Maleahi 3. 1), și să primească împărăția lumii. Dar, tocmai pentru acest cuvânt, Domnul Isus a vrut să se încreadă, cu stăruință, în Dumnezeu pentru împlinirea gândurilor Sale, în timpul și în chipul în care hotărâse El. N-a căutat să-și facă voia Lui, ci s-a lăsat cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Când ia dat Dumnezeu pâine, atunci a mâncat. Când L-a trimes Dumnezeu, atunci a intrat în templu; iar pe scaunul de domnie se va sui numai atunci, când va hotărî Dumnezeu timpul: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale” (Ps. 110. 1).

Această supunere desăvârșită a Fiului față de Tatăl este mai presus de orice. Deși era cu desăvârșire deopotrivă cu Dumnezeu, ca om a luat o stare de atârare. Voia Tatălui a fost întotdeauna plăcerea Fiului, chiar când lucrurile păreau împotriva Lui. Iar, la urmă, când isprăvisse toată lucrarea încredințată Lui de Tatăl, și-a încredințat duhul în mâinile Tatălui, pe când trupul Său se odihnea în nădejdea slavei și a înălțării făgăduite. Deci, bine a zis apostolul: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, s-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și i-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în numele lui Isus, sa se plece orice genunchi al celor din ceruri și al celor de pe pământ și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl că Isus Hristos este Domnul” (Fil. 2. 5-11).

Prea puțin știa Iacov, la începutul vieții lui, de acest gând binecuvântat! Prea puțin era pornit să aștepte de la Dumnezeu vremea și alegerea mijloacelor. Îi plăcea mai bine să ajungă la binecuvântare și la moștenire, întrebuițând tot felul de meșteșuguri și de șiretlicuri, decât să rămână supus lui Dumnezeu. Dumnezeu, în harul Său, îl alesese ca să-l facă moștenitor ai făgăduințelor; și, în înțelepciunea și atotputernicia Sa, avea să împlinească tot ce făgăduise.

Dar inima omenească este împotriva oricărei atârării și oricărei supunerii! Îi place mai bine orice altă stare decât a așteptării răbdătoare. Omul firesc, care n-ar avea decât pe Dumnezeu ca sprijin, ar cădea în deznădejde. E de ajuns să știm acest lucru, pentru ca să ne dam seama de ce înseamnă firea omenească, fără ca să mai fie nevoie să pătrundem acolo, unde stăpânește, fără rușine, păcatul și nelegiuirea. Necunoscând pe Dumnezeu, firea omenească nu se poate încrede în El: Iată taina nenorocirii omului firesc. Căci cunoașterea lui Dumnezeu este izvorul vieții, ba chiar viața însăși.

În acest capitol, vedem biruința firii Rebecii și a lui Iacov asupra firii lui Isaac și a lui Esau. La ei, nu se vede nici atârare de Dumnezeu și nici încredere în Dumnezeu. Îngelarea lui Isaac nu era lucru greu, mai ales că Isaac nu prea vedea; și tocmai lucrul acesta îl pune la cale Rebeca și Iacov. Dacă ar fi privit însă la Dumnezeu, Dumnezeu ar fi zădărnicit cu totul gândul lui Isaac de a binecuvânta pe cel care Dumnezeu nu voia să-l binecuvinteze. Căci gândul acesta al lui Isaac izvora din firea veche, întrucât „Isaac iubea pe Esau”, nu pentru ca el era cel întâi născut, ci „pentru că vânatul era mâncarea lui plăcută”. Cât de umilitoare sunt toate acestea!

Dar ne încărcăm totdeauna cu suferințe, când voim să luăm din mâinile lui Dumnezeu persoana noastră, împrejurările noastre, ori soarta noastră. Așa s-a întâmplat și lui Iacov, cum vom vedea mai la urmă. Fratele său se gândește să-l omoare și-l silește astfel să fugă din casa

tatălui său. Laban, unchiul său, îl înșeală, cum înșelase și el pe tatăl său, și se poartă aspru de tot cu el. După douăzeci de ani de robie, a fost nevoit să-și părăsească, pe ascuns, unchiul, și se întoarce acasă plin de groază că fratele său, mâniat, ar putea să-l ucidă. Abia s-a văzut scăpat de aceste temeri, și inima i s-a umplut de amărăciune din pricina purtării nerușinate și nelegiuite a fiului său Ruben. A mai avut apoi necazuri din pricina cruzimii lui Simeon și Levi față de locuitorii Sihemului, cum și din pricina pierderii soției sale, Rahela. Mai apoi, copiii lui îl mint și are să plângă mult pentru închipuita moarte a lui Iosif. În sfârșit, ca o încununare a tuturor acestor dureri, foamea îl silește să se coboare în Egipt, și moare, astfel, în țară străină. Iată cât de drepte, de minunate și de pline de învățături sunt căile lui Dumnezeu!

Dar asta nu-i decât partea întunecoasă a vieții lui Iacov. Slavă Domnului că are și o altă parte luminoasă, căci Iacov era în mâna lui Dumnezeu. Și, cum vom vedea mai la vale, din fiecare întâmplare din viața patriarhului, în care a secerat roadele șmecheriilor și șireteniilor sale, Dumnezeu a scos un bine, arătând, cu prisosință, harul Său, mai pe sus de păcatul și nebunia robului Său.

Chiar la începutul acestui capitol, Isaac păstrează, prin credință, cu toată slăbiciunea trupească, vrednicia cu care l-a înzestrat Dumnezeu. Binecuvântarea o rostește cu toată puterea ce i s-a încredințat ca să binecuvinteze, zicând: „Eu l-am binecuvântat. De-aceea va rămânea binecuvântat.... Iată l-am făcut stăpân peste tine, și i-am dat ca slujitori pe toți frații lui; l-am înzestrat cu grâu și vin din belșug ce mai pot face oare pentru tine, fiule?” Vorbește ca un om, care, prin credință, are toate bunurile pământului la îndemână. La el, nu este nici o smerenie mincinoasă; pornirile firești nu-l pot da jos din starea în care l-a pusese Dumnezeu. E aproape să facă o greșală mare, punându-se deacurmezișul sfatului lui Dumnezeu; și, totuși, el cunoaște pe Dumnezeu, așa că își ia locul ce i se cuvine, împărțind binecuvântări cu toată vrednicia și puterea credinței. „Eu l-am binecuvântat, de aceea va rămâne binecuvântat; l-am înzestrat cu grâu și cu vin”. Lucrarea credinței este să ne ridice deasupra tuturor greșelilor noastre și deasupra urmărilor lor, ca să luăm locul pe care ni l-a pregătit harul lui Dumnezeu, și Rebeca a avut de suferit din pricina vicislegurilor sale. Ea își închipuia, fără îndoială, că orânduise totul cu mare dibăcie; dar nu l-a mai văzut pe Iacov. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile, dacă ar fi lăsat totul în mâinile lui Dumnezeu. „Cine dintre voi; chiar îngrijorându-se, poate să adauge un cot la lungimea vieții lui” (Luca 12. 25)? Nu câștigăm nimic, dacă, ne ținând seamă de Dumnezeu, începem să facem noi planuri. Totuși, este drept să culegem roadele chibzuințelor noastre. Nimic nu-i mai trist decât să vezi pe un copil al lui Dumnezeu trecând cu vederea starea pe care o are, când viața lui este călăuzită de Dumnezeu, ca să-și ia singur în mâini cârmuirea ei.

Pe Esau, apostolul îl numește: „lumesc, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut” (Evr. 12. 15 17), și care „mai pe urmă, când a dorit să capete binecuvântarea, n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe”. De aici vedem că „lumesc” este unul care ar vrea să-și însușească totodată și pământul și cerul, și să se bucure de cele de acum, fără să-și piardă dreptul la cele viitoare. Orice creștin numai de nume, al cărui cuget n-a fost trezit niciodată prin puterea adevărului dumnezeiesc, și a cărui inimă a rămas totdeauna fără înrăurirea harului dumnezeiesc, este un om lumesc; și numărul acestora este destul de mare.

Vom urmări acum pe Iacov când, departe de casa părintească, rătăcește singuratic și fără adăpost pe pământ. Dumnezeu începe acum să lucreze cu el în chip deosebit, iar Iacov începe să culeagă roadele amare ale purtării sale față de Esau. Mai departe, vedem cum Dumnezeu trecând peste toată slăbiciunea și nebunia robului său, își desfășură hatul Său și nemărginita Sa înțelepciune în căile Sale față de el. De altfel, oricare ar fi mijloacele întrebuițate de oameni, Dumnezeu tot își îndeplinește gândurile! Dar, dacă copilul lui Dumnezeu, în nerăbdarea și necredința sa, vrea să se smulgă din mâinile Dumnezeului său, trebuie să se aștepte la încercări multe și dureroase. Așa s-a întâmplat și cu Iacov: n-ar fi fost nevoie să fugă la Haran, dacă ar fi lăsat pe Dumnezeu să lucreze pentru el. Dumnezeu ar fi lucrat față de Esau, ca să capete locul și partea sortite lui. Iar Iacov s-ar fi putut bucura de pacea care vine numai în urma unei supunerii depline la sfaturile lui Dumnezeu. Dar aici se arată neîncetat slăbiciunea fără seamă a inimilor noastre. În loc să rămânem cu totul sub mâna lui Dumnezeu, nu voim să lucrăm: și lucrând, împiedecăm pe Dumnezeu în desfășurarea harului puterii Lui față de noi. „Oprți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Ps. 46. 10), iată o povață de care nu poate asculta nimeni fără puterea harului. „Blândețe voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința Lui Dumnezeu...” Și care este urmarea? „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Fil. 4. 5-7).

Însă, în vreme ce culegem roadele căilor nerăbdării și necredinței noastre, Dumnezeu, în harul Său, ia prilejul slăbiciunii și nebuniei noastre ca să ne facă să pricepem mai adânc mila sa duioasă și înțelepciunea sa desăvârșită. Fără să încuviințeze, în vreun chip, necredința și nerăbdarea, harul lui dă la iveală, în chip minunat, bunătatea Dumnezeului nostru, înveselindu-ne inima, chiar dacă suntem, poate, în împrejurări grele pricinuite de rătăcirile noastre. Dumnezeu este atotputernic și numai El poate să scoată binele din rău. „Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă și din cel tare a ieșit dulceată” (Jud. 14. 14). Așa dar, dacă este adevărat că Iacov a trebuit să părăsească și casa părintească din pricina nerăbdării și înșelătoriei sale, tot atât de adevărat este că, dacă Iacov ar fi rămas acasă, n-ar fi învățat niciodată ce însemna „Betel”. Cele două laturi sunt astfel zugrăvite, foarte lămurit, în fiecare întâmplare din viața lui Iacov.

Abia atunci, când a fost izgonit din casa tatălui său, Iacov a fost în stare să guste într-o câțva fericirea și măreția casei lui Dumnezeu. „Iacov a plecat din Beer Șeba, și și-a luat drumul spre Haran, A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătâi și s-a culcat în locul acela”(verset 10-11). Aici, Iacov, este tocmai în starea în care Dumnezeu poate să-l întâlnească și să-și desfășoare față de el harul și slava Lui. Nu se poate înfățișa mai bine nimicnicia și neputința omului decât prin starea la care a ajuns aici Iacov: în slăbiciunea somnului, sub bolta cerească, neavând decât, o piatră drept căpătâi. „Și a visat o scară rezemată de pământ al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea. Și Domnul stătea deasupra ei, și zicea: Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam și Dumnezeul lui Isaac; pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; tu te vei întinde la apus, și la răsărit, la miază-noapte, și la miazăzi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta. Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi până ce nu voi împlini ce-ți spun” (verset 12-25).

Avem aici în adevăr „har și mărire”. Această scară „rezemată de pământ” ne face să ne gândim la harul lui Dumnezeu în persoana și în lucrarea Fiului. Pe pământ, s-a săvârșit această minunată lucrare, ce alcătuiește temelia neclintită și veșnica a tuturor sfaturilor lui Dumnezeu privitoare la Israel, la Biserică și la lume. Pe pământ a trăit, a lucrat și a murit Isus ca, prin moartea Sa, să ridice toate piedicile, care țineau închisă calea împlinirii planurilor dumnezeiești pentru binecuvântarea omului.

Dar „vârful scării ajungea până la cer”, făcând astfel legătura între cer și pământ. „Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea”. Iată o icoană frumoasă și izbitoare a Aceluia, prin care Dumnezeu s-a coborât în toată adâncimea nenorocirii omului și prin care a și ridicat pe om, așezându-l pentru totdeauna în fața Sa, prin puterea harului dumnezeiesc! Dumnezeu s-a îngrijit de tot ce trebuia pentru

îndeplinirea planurilor Sale, cu toată nebulia și picatul omului. Și când, prin lucrarea Sfântului Duh, un suflet se poate vedea cu prins în harul lui Dumnezeu îl umezește o bucurie veșnică. Proorocul Osea ne zugrăvește timpul în care lucrurile înfățișate de scara lui Iacov își vor avea împlinirea: „În ziua aceea voi încheia pentru tine un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului, și cu târătoarele pământului; și voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război, și te voi face să locuiești în liniște. Te voi logodi cu mine pentru totdeauna; te voi logodi cu mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; și dreptate, în iubire și îndurări; te voi logodi cu Mine prin credincioșie și vei cunoaște pe Domnul. În ziua aceea voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile și ele vor asculta pământul: pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Israel, îmi voi zidi pe Lo-Ruhamă în țară, și-i voi da îndurare; voi zice lui Lo-Amin, tu ești poporul Meu. Și el va răspunde: „Dumnezeul meu”! (Ps. 2. 18, 23). Chiar cuvintele Domnului (Ioan 1. 51) ne aduc aminte de visul lui Iacov: „Adevărat, adevărat va spun, că, de acum încolo veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste „Fiul omului”.”

Acest vis al lui Iacov este o minunăție descoperire a harului lui Dumnezeu față de Israel. Am văzut că atât firea cât și starea adevărată a lui Iacov dovedesc, pe deplin, că dacă era să fie binecuvântat nu se putea decât prin milă. Nici firea, nici nașterea sa nu-i dădeau nici un drept la binecuvântare. Esau, din pricina nașterii firii sale, putea pretinde ceva, dacă s-ar fi înălțat dreptul de a alege al lui Dumnezeu; dar Iacov n-avea drept la nimic. Descoperirea Domnului față de acest rob pe care și l-a ales, îi arată numai ce e în stare să facă Dumnezeu. „Eu sunt Domnul...; Eu îți voi da pământul...; Eu nu te voi părăsi, până ce nu voi împlini ce-ți spun” (verset 13 – 15). De la Dumnezeu însuși este totul, fără nici o condiție. Când lucrează harul, nu este, nu poate fi nici „dacă”, nici „dar”. Harul nu stăpânește unde este un „dacă”. Și asta nu din pricină că Dumnezeu nu poate pune pe om într-o stare de răspundere în care îi vorbește neapărat cu un „dacă” dar Iacov, dormind pe o piatră, nu este într-o stare de răspundere, ci se află în lipsa și în slăbiciunea cea mai cumplită. Tocmai de aceea Iacov era în stare să primească o descoperire a harului celui mai desăvârșit, celui mai bogat și mai fără condiții.

Nu putem prețui fericirea nemărginită pe care ne-o dă starea în care nu mai avem nici un sprijin decât pe Dumnezeu însuși care, potrivit firii Sale, ne dă toate binecuvântările și bucuriile adevărate. Ar fi deci, pentru noi, o pierdere nespun de mare, să avem pe cineva sau ceva, care să ne slujească de sprijin, fiindcă am avea atunci a face cu Dumnezeu pe tărâmul răspunderii, și am fi pierduți cu totul. Așa de rău era Iacov, încât numai Dumnezeu era în stare să-l ajute. Să luăm dar bine seama că a trecut prin fel de fel de greutăți, tocmai pentru că n-a ținut seama întotdeauna de acest adevăr.

Una este descoperirea Domnului și alta este să și ținem seama de această descoperire. În nemărginitul sau har, Domnul se arată lui Iacov; dar, abia s-a trezit din somn. Și-l vedem ca și dă pe față firea lui adevărată, dând dovadă cât de puțin cunoștea în viață pe Dumnezeul cel binecuvântat, care i se arătase așa de minunat. „Ia fost frică și a zis: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului”! (verset 17). Iacov nu se simțea deloc bine în fața Lui, căci era plin de el însuși. Și nimeni nu poate să se simtă bine în fața lui Dumnezeu câtă vreme inima nu-i va fi zdrobită și golită de tot ce este în ea. Dumnezeu își găsește plăcerea numai într-o inimă zdrobită și numai o inimă zdrobită e fericită cu Dumnezeu. Dar inima lui Iacov nu era încă zdrobită; căci Iacov încă nu învățase să se încreadă ca un copil în iubirea desăvârșită a Aceluia, care a putut zice: „Am iubit pe Iacov”! (Vezi Maleahi 1. 2; Rom. 9. 13). „Dragostea desăvârșită izgonește frica” (1 Ioan 4.18). Acolo, unde iubirea noastră nu este cunoscută pe deplin, este, în totdeauna, turburare și neliniște. Starea de față a lui Dumnezeu însă, nu poate aduce teamă în sufletul, care cunoaște dragostea lui Dumnezeu, așa cum s-a arătat în jertfa desăvârșită a lui Hristos. Acel suflet mai degrabă va zice: „Doamne, eu iubesc locașul Casei Tale, și locul în care locuiește slava ta” (Ps. 26. 8). „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor! Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului” (Ps. 84. 2). Când inima e întărită a cunoașterea lui Dumnezeu, iubeste casa Lui, oricare ar fi țelul ei, fie Betel, fie templul din Ierusalim, ori Biserica, alcătuită acum din toți credincioșii adevărați, „zidiți împreună ca să fie un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul” (Efes. 2. 22).

Oricum, cunoștința, pe care o avea Iacov atunci despre Dumnezeu și despre casa Lui, era prea mărginită. Tocmeala pe care vrea să-o facă cu Dumnezeu, în cele din urmă versete din capitoul 28, ne dovedește tocmai lucrul acesta. „Iacov a făcut o juruință și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine, și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc, și haine să mă îmbrac, și dacă mă voi întoarce, în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, și îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da”. Iacov zice: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine”, când Domnul îi zisese tocmai lucrul acesta: „Eu sunt cu tine și te voi păzi pretutindeni unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta”, etc. Cu toată această mărturie de dragoste, biata inima a lui Iacov nu-i în stare să se înalțe mai sus decât un „dacă” sau să aibă despre bunătatea lui Dumnezeu gânduri mai înalte decât acestea: „pâine să mănânc și haine să mă îmbrac”. Iată ce gândea un om care tocmai atunci văzuse arătarea minunată a scării, rezemată de pământ și cu vârful până la cer, deasupra căreia stătea Domnul, fângăduindu-i o sămânță în mare număr și o moștenire veșnică. Este vădit că Iacov nu putea pătrunde plinătatea gândurilor lui Dumnezeu. El măsura pe Dumnezeu după măsura lui și de aceea se înșela în cugetul sau despre Dumnezeu. Cu alte vorbe, Iacov încă nu isprăvisese cu sine însuși, și, deci încă nu începuse cu Dumnezeu.

„Iacov a pornit la drum, și s-a dus în țara celor ce, locuiesc la răsărit”. Cum am văzut în cap. 28, Iacov nu pricepe firea adevărată a lui Dumnezeu, și primește bogăția harului de la Betel cu un „dacă”, însoțit de o tocmeală ticăloasă pentru pâine și haine. Acum vom urmări pe Iacov într-un șir întreg de tocmele. „Ce samănă omul, aceea va și seceră” (Gal. 6. 7) Este cu neputință să scăpăm de această urmare. Iar Dumnezeu va întrebuița orice împrejurare ca să crească pe Iacov și ca să-l umilească. Iată taina multor suferințe și încercări de ale noastre în această lume. Inimile noastre n-au fost în adevăr niciodată zdrobite înaintea lui Dumnezeu; nu ne-am judecat nicidecum, și nici nu ne-am desfăcut vreo dată de noi înșine. Iată din ce pricină suntem ca niște oameni, care se tot lovesc cu capul de perete. Nimeni nu se poate bucura deplin de Dumnezeu, înainte de a fi isprăvit cu „eul” său, pentru că, tocmai unde se sfârșește omul firesc, Dumnezeu începe să se descopere. Așa că, dacă n-am isprăvit cu firea pământească din noi, printr-o zdrobire adâncă înaintea lui Dumnezeu, nu e cu putință să pricepem pe Dumnezeu. De aceea Domnul întrebuițează felurite mijloace ca să ne facă să pricepem toată adâncimea răutății din firea noastră. Deseori, Domnul e de față, cum a fost cu Iacov, și ne șoptește la ureche fără să-i cunoaștem glasul, și fără să ne luăm adevăratul loc înaintea Lui. „Cu adevărat Domnul este în locul acesta; și eu n-am știut... cât de înfricoșat este locul acesta”! (Cap. 28. 16 – 17) Dar, fiindcă atunci Iacov n-a ascultat de Dumnezeu, i-au trebuit douăzeci de ani în șir ca abia să poată începe să priceapă pe Dumnezeu.

Este vrednic de luat în seamă cum Iacov și-a găsit împrejurări atât de potrivite cu starea sa sufletească, Iacov întâmpină ca un precupeț pe Laban; și Laban se poartă cu el tot ca un precupeț, și se iau la întrecere cu fel de fel de șiretlicuri ca să se înșele unul pe altul. De Laban nu trebuie să ne mirăm, căci el nu fusese la Betel. Nu văzuse nici cerul deschis, nici scara rezemată de pământ și cu vârful până la cer. Nu auzise acele fângăduințe mărețe din gura lui Dumnezeu, care l-a asigurat că-i va da în stăpânire țara Canaan și o sămânță în mare număr. Laban,

omul din lume, n-are alt ajutor decât mintea sa josnică și lacomă, și o întrebuințează. Cum ar putea ieși ceva curat din cele necurate? Dar nimic nu e mai umilitor decât să vezi pe Iacov, în urma celor văzute și auzite în Betel, luptându-se cu un om din lume, și silindu-se să îngrămădească bunuri prin mijloace la fel cu cele întrebuințate de Laban.

Vai! nu rareori vezi pe copiii lui Dumnezeu, uitând până într-atât înalta lor menire și moștenirea lor cerească, încât se aruncă în luptă cu copiii lumii ca să capete bogățiile și cinstea unui pământ blestemat prin păcat. Lucrul acesta este atât de adevărat, încât, la mulți copii ai lui Dumnezeu, cu greu vei descoperi vreo urmă din credința, despre care apostolul Ioan zice că „biruiește lumea” (1 Ioan 5. 5). Privind și judecând pe Iacov și pe Laban, din punct de vedere firesc, ar fi greu de găsit cea mai mică deosebire între ei. Ar trebui să ridici ochii de la cele ce vezi și să pătrunzi în gândurile lui Dumnezeu, cu privire la fiecare din ei, ca să vezi ce îi deosebea. Căci deosebirea aceasta între ei a pus-o Dumnezeu, nu Iacov. Tot așa este și astăzi. Deși cu greu se pot deosebi copiii luminii de copii întunericului, este totuși o mare deosebire între ei, deosebire întemeiată pe faptul că cei dintâi sunt „vase ale îndurării”, pe care le-a pregătit mai dinainte (Dumnezeu) pentru slavă, pe când cei din urmă sunt „vase ale mâniei făcute (nu de Dumnezeu, ci prin păcat) pentru pieire” (Rom. 9. 22 – 25). Oamenii ca Iacov și ca Laban sunt, au fost și vor fi cu totul deosebiți, deși cei dintâi se poate să nu poată să-și adeverească starea lor de slavă.

În cazul lui Iacov, ne putem mira că visul nu i-a descoperit ce este harul. Oricum, este o mare deosebire între descoperirea lui Dumnezeu în Betel și purtarea lui Iacov în Haran. Purtarea lui Iacov nu era altceva decât înțelesul pe care Iacov îl avea despre descoperirea lui Dumnezeu. Căci purtarea unui om este măsura adevărată a pătrunderii gândurilor sale. Iacov nu se cunoștea cum era în ochii lui Dumnezeu; prin urmare, nu știa ce este harul: necunoștința și-a arătat-o purtându-se cu Laban, cum s-a purtat și Laban cu el.

E vrednic de luat în seamă că Iacov a fost dus de Dumnezeu într-un loc menit să-i scoată la iveală trăsăturile firii lui neînfrânte, pe care nu învățase s-o cunoască și s-o judece înaintea lui Dumnezeu. Așa a ajuns el la Haran, țara lui Laban și a Rebecii, chiar la școala din care ieșiseră învățăturile ce le înfăptuia el cu atâta iscusință, și unde erau învățate și întrebuințate zilnic. Vrei să știi cine este Dumnezeu, du-te la Betel; iar de vrei să știi cine e omul, du-te la Haran. Iacov a trebuit să se ducă la Haran ca să se arate cine era el, fiindcă la Betel nu învățase nimic. Dar vai, câte efortări acolo! Câte șmecherii! Câte prefăcătorii! Câte șiretlicuri! Nici vorbă de o încredere sfântă și măreață în Dumnezeu! Nici vorbă de o răbdare a credinței! Fără îndoială că Dumnezeu era Cu Iacov, căci nimic nu poate împiedeca harul să strălucească. Ba chiar Iacov recunoștea întrucâtva starea de față și bunătatea lui Dumnezeu.

Totuși, Iacov nu știe să facă nimic decât cu planurile lui. Nu se îndură să încredințeze lui Dumnezeu grija de a hotărî în locul lui în privința soțiilor și plății sale: încearcă să le tocmească pe toate cu șiretenie. Într-un cuvânt, de la început până la sfârșit, Iacov este „înșelător”. Unde s-ar putea găsi o pildă de șiretenie mai desăvârșită ca în cap; 30. 37 – 42? Iată o icoană desăvârșită a lui Iacov. În loc să încredințeze lui Dumnezeu grija de a înmulți „oile bălțate și pătate și miei seini”, ceea ce ar fi făcut El neapărat dacă Iacov s-ar fi încrezut în El, Iacov întrebuințează un mijloc pe care numai mintea lui îl putea scorni. Și acest mijloc l-a întrebuințat douăzeci de ani cât a rămas la Laban. Iar la sfârșit „a fugit rămânând”, astfel, în toate la fel cu firea sa. Și totuși, în viața atât de zbuciumată a lui Iacov vedem minunile harului lui Dumnezeu. Nimeni decât, Dumnezeu n-ar fi putut răbda pe Iacov, după cum nimeni decât Dumnezeu n-ar fi vrut să aibă a face cu el. Harul se coboară până la noi în starea noastră cea mai de jos. Îi ia pe om cum este și se arată față de el cu deplină pricepere pentru ce este el. Este de cea mai mare însemnătate să înțelegem bine de la început aceasta trăsătură a harului, ca să fim în stare să îndurăm cu o inimă neclintită descoperirea nevredniciei noastre. Căci, dacă nu cunoaștem această trăsătură a harului, se zdruncină încrederea și se tulbură pacea copiilor lui Dumnezeu. Mulți nu înțeleg deodată cât de căzută este firea omenească, adică așa cum se arată la lumina lui Dumnezeu, deși inimile lor au fost în adevăr mișcate de har și cugetele lor au fost împăcate cu Dumnezeu prin sângele lui Hristos. De aceea cu cât înaintează în viața creștină și fac descoperiri mai adânci cu privire la răul din ei, cu atât mai mult se îndoiesc că sunt copiii lui Dumnezeu, pentru că le lipsește o cunoștința mai lămurită a harului lui Dumnezeu și a jertfei lui Hristos. Astfel sunt depărtați de Hristos și îndreptați spre ei înșiși; și, atunci, ori caută să țină felurite datini pentru sprijinirea evlaviei lor, ori cad îndărăt în cele lumești și trupești. Iată soarta aceluia a cărui „inimă n-a fost întărită prin har” (Evr. 13. 9).

Astfel stând lucrurile, istoria lui Iacov este de un mare folos. Nu poți citi capitolele 29-31 fără să te izbească felul în care Domnul s-a interesat de o ființă ca Iacov și care a mai putut zice, după ce descoperise tot ce era în el: „El nu vede nici o fărădelege în Iacov, nu vede nici o răutate în Israel” (Numeri 23. 21). Dumnezeu nu zice că în Iacov nu este nici o fărădelege și în Israel nu este nici o răutate. Căci lucrul acesta n-ar fi adevărat, și n-ar da inimii încredințarea despre ceea ce vrea Dumnezeu să ne spună. Să spui unui biet păcătos ca în el nu este păcat nu-i folosește la nimic, căci el știe prea bine că în el este păcat. Dar, dacă Dumnezeu zice că nu vede păcat în el, din pricina jertfei desăvârșite a lui Hristos, pacea va intra neapărat în inimă și în cugetul celui credincios. Dacă Dumnezeu ar fi ales pe Esau, n-am fi văzut aceeași desfășurare a harului, fiindcă Esau nu ni se arată într-o lumină atât de neplăcută ca Iacov. Cu cât omul se vede pe sine mai micșorat în ochii săi, cu atât este înălțat harul lui Dumnezeu. Pe măsură ce văd că datoria mea sporește, văd și harul lui Dumnezeu sporind, cum și iubirea, care, când „nu aveam cu ce plăti”, ne-a „iertat datoria” (Luca 7. 42). Cu drept cuvânt, deci, zice apostolul: „Este bine ca inima sa fie întărită prin har, nu prin mâncări, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit” (Evr. 13. 9).

„Iacov și-a văzut de drum; și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu”. Harul lui Dumnezeu însoțește pe Iacov, cu toată nevrednicia lui. Nimic nu poate schimba iubirea lui Dumnezeu; El iubește cu o iubire nestrămutată. Iubirea lui seamănă cu El însuși „același ieri și azi și în veci” (Evr. 13. 8). Prea puțină înrăurire a avut asupra lui Iacov această „tabără a lui Dumnezeu”, cum vom vedea mai la vale. „Iacov a trimes înainte niște soli la fratele său Esau, în țara Seir, în ținutul Edom” (verset. 3). Se vede lămurit ca Iacov era cam neliniștit, când se gândea la o întâlnire cu Esau; și cu drept cuvânt, căci greșise mult față de fratele său. Dar, în loc să se arunce în brațele lui Dumnezeu, iar se apucă de obiceiurile lui mijloace ca să se ferească de mânia lui Esau. Încearcă să îmblânzească pe Esau, în loc să se bazeze pe Dumnezeu.

El le-a dat porunca următoare: „Iată ce să spuneți Domnului meu Esau: „Așa vorbește robul tău Iacov: „Am locuit la Laban, și am rămas până acum” (verset 4). Aceste vorbe ne arată un suflet depărtat de Dumnezeu. „Domnul meu” și „robul tău”, nu este graiul unui frate către fratele său, nici al unuia care are simțirea vredniciei pe care o dă Dumnezeu. Este graiul lui Iacov, dar al lui Iacov cu cugetul împovărat.

„Soli s-au întors înapoi la Iacov, și au zis: „Ne-am dus la fratele tău Esau; și el vine înaintea ta cu patru sute de oameni. Iacov s-a spăimântat foarte mult și l-a apucat groaza” (verset 6-7). Ce va face el? Se va lasă oare în mâinile lui Dumnezeu? Nici vorbă de așa ceva, căci iată ce citim mai departe: „A împărțit în două tabere oamenii pe cari-i avea cu el, oile, boii și cămilele și a zis: „Dacă vine Esau împotriva uneia din aceste două tabere și o bate, tabăra, care va rămânea, va putea să scape”. Cel dintâi gând al lui Iacov este totdeauna un plan, icoana prea

adevărată a bieteii inimii omenești.

În adevăr, după ce-și alcătuisese planul, s-a întors către Domnul și s-a rugat să-l scape; dar, abia și-a isprăvit rugăciunea și se întoarce iar la ticlurile lui. Însă a se ruga și a ticlui planuri sunt două lucruri care nu pot merge împreună: când faci planuri, mă sprijinesc mai mult ori mai puțin pe ele; când mă rog, trebuie să mă sprijinesc numai pe Dumnezeu. În tot timpul cât privirea mea este afundată în încercările mele, nu sunt pregătit să văd pe Dumnezeu ajutându-mă; și atunci, rugăciunea nu mai este oglindirea nevoilor mele, ci împlinirea unui obicei oarecare, sau poate cererea către Dumnezeu să-mi sfințească mijloacele mele. Dar Dumnezeu nu voiește să cer de la El sfințirea și binecuvântarea planurilor și mijloacelor mele, ci să pun totul în mâinile Sale, lăsându-L pe El să lucreze.

Deși Iacov ceruse lui Dumnezeu să-l scape din mâna fratelui său Esau, este vădit că n-avea încredere în ajutorul dumnezeiesc, căci caută „să împace pe Esau printr-un dar”. Încrederea deci era în darul său, nu în Dumnezeu însuși. „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ier. 17. 9). Cu greu descoperim adevărata temelie a încrederii noastre. Ne închipuim, ori dorim să ne încredințăm pe noi înșine că ne rezemăm pe Dumnezeu, când, de fapt, ne-am pus încrederea în ceva născocit de noi. Acela care ar fi auzit pe Iacov rugându-se astfel: „Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau, căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească pe mine, pe mame și pe copii” (verset 11) și-ar mai fi putut închipui oare că Iacov poate să mai zică: „Îl voi potoli prin darul acesta” (verset 20)? Își uitase oare Iacov rugăciunea? Nu cumva își făcuse din darul său un Dumnezeu? Nu cumva avea mai multă încredere în vitele sale, decât în Dumnezeul în mâinile căruia își încredințase cu puțin înainte soarta sa? Iată întrebări cari, în chip firesc, ies din ce se spune aici despre Iacov. Pentru dezlegarea acestor întrebări, n-avem decât să ne uităm puțin în oglinda inimilor noastre și vom avea îndată răspunsul. Căci inima noastră ne învață tot atât de bine ca și istoria lui Iacov, cât suntem gata să ne rezemăm pe ticlurile înțelepciunii noastre, în loc să ne rezemăm pe Dumnezeu. În felul acesta, nu poți ajunge la nimic bun. E drept că suntem foarte mulțumiți cu noi înșine, mai ales când ne-am rugat pentru planurile noastre, ori când am întrebuințat toate mijloacele îngăduite, cerând binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar atunci rugăciunile noastre nu fac mai mult decât planurile noastre, fiindcă ne rezemăm pe ele, în loc să ne rezemăm numai pe Dumnezeu. Căci, pentru ca să se arate Dumnezeu, trebuie să ajungem la zdrobirea deplină a „eului nostru”. Trebuie să învățăm că „orice făptura este ca iarba și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp” (Isa. 40. 6).

Tocmai în această stare găsim pe Iacov în acest capitol; căci, după ce luase, cu chibzuință, toate hotărârile sale, Cuvântul ne spune: „Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor” (verset 24). Aici începe o nouă pagină în istoria acestui om însemnat. Trebuie neapărat să rămânem odată singuri cu Dumnezeu, ca să ajungem la o dreaptă cunoaștere a noastră înșine și a căilor noastre. N-are a face ce părere avem noi despre noi înșine, sau ce spun oamenii despre noi: harul de căpetenie este să știm gândul lui Dumnezeu cu privire la noi. Și ca să-l aflăm, trebuie să fim lăsați „singuri”, departe de lume, departe de „eul nostru”, departe de toate gândurile, cugetele și de toate mișcărilor firii pământești, „singuri” cu Dumnezeu.

„Iacov a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el”. Scriptura nu ne spune că Iacov s-a luptat cu un om, ci că un om s-a luptat cu Iacov. Adeseori, și pe nedrept, acest fapt a fost luat ca o pildă de puterea cu care se ruga Iacov. A zice că mă lupt cu un om sau că un om se luptă cu mine sunt două lucruri foarte deosebite. Dacă mă lupt eu cu altul, înseamnă că vreau să capăt ceva de la el; dacă, dimpotrivă, altul se luptă cu mine, înseamnă că el vrea să capete ceva de la mine. Dumnezeu se luptă cu Iacov ca să-l facă să simtă că nu este altceva decât o ființă slabă și nevrednică. Și, văzând că Iacov se îndârjește împotriva Lui, „l-a lovit în încheietura coapsei așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov” (verset 25). Sentința morții trebuie scrisă pe toată firea veche; înainte de a putea umbla neclintit și fericit cu Dumnezeu, trebuie ca puterea crucii lui Hristos să fie recunoscută în chip practic. Până aici am urmărit pe Iacov prin toate cotiturile și toate pornirile firii sale. L-am văzut, plănuiind și ticluind timp de douăzeci de ani cât a stat la Laban, însă numai atunci, când e lăsat singur, pricepe cât este de slab și de neputincios prin el însuși. Îndată ce izvorul puterii sale a fost stins, învață să zică: „Nu te voi lăsa” (verset 26). De atunci începe ceva cu totul nou în viața lui Iacov. Până atunci a mers necurmat numai pe căile croite de el; acum însă este silit să zică: „Nu te voi lăsa”. Să luăm bine seama că Iacov nu vorbește așa, decât din clipa când i s-a scrântit încheietura coapsei. Faptul acesta ne dă cheia cu care putem dezlega toată schimbarea aceasta, iată pentru ce Dumnezeu s-a luptat cu Iacov. În ce privește puterea desfășurată de el în rugăciune, am văzut că, după câteva vorbe îndreptate spre Dumnezeu, Iacov își dă numaidecât pe față starea sufletească, zicând: „Îl voi potoli cu darul acesta”. Ar fi putut grăi astfel Iacov, dacă ar fi înțeles în adevăr ce înseamnă rugăciunea și atârănarea numai de Dumnezeu? Nu, nici vorbă de pricepere; căci Dumnezeu și omul firesc au gânduri cu totul deosebite. Deseori noi ne ascundem necredința față de vorbă, foarte evlavioasă de altfel, că suntem nevoiți să întrebuințăm felurite mijloace, și ne închipuim că Dumnezeu va binecuvânta acele mijloace. Astfel, ne facem un sprijin din mijloacele noastre, în loc să ne punem toată nădejdea numai în Dumnezeu, pentru ca viața noastră să arate tot mai mult acea înălțare sfântă ce ne pune deasupra împrejurărilor prin care trecem. Nu este ușor să ajungem la recunoașterea nimicniciei firii pământești, ca să putem zice: „Nu te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta” (verset 26). A grăi astfel din toată inima și a rămânea în puterea celor arătate prin această vorbire, iată taina oricărei țări adevărate. Iacov n-a grăit astfel decât după ce i s-a scrântit încheietura coapsei, nu înainte. Mult s-a luptat înainte ca să se lase biruit, pentru că avea prea mare încredere în firea pământească din el. Dar Dumnezeu poate doborî la pământ și pe cel mai încăpățânat om firesc; atunci abia, cel credincios poate să aibă biruință în lupta sa cu Dumnezeu și cu oamenii. Trebuie să ajungi și să fii întâi „slab” ca să poți fi „puternic”. „Puterea lui Hristos” nu poate locui „în mine” decât potrivit măsurii pe care o am despre cunoștința slăbiciunilor mele (2 Cor. 12. 9). Hristos nu poate să încuviințeze nici puterea, nici înțelepciunea, nici mărirea firii omenești; căci, ca să crească El, trebuie ca tot ce este firesc să scadă. Firea pământească niciodată nu poate sluji ca temelie puterii harului lui Hristos. Fiindcă, dacă ar putea, s-ar lăuda înaintea lui Dumnezeu, și știm că și lucrul acesta este cu neputință. Descoperirea slavei lui Dumnezeu este legată tocmai de nimicirea firii pământești; așa că omul nu se poate bucura de această descoperire până ce firea pământească n-a fost înlăturată cu adevărat. Și Iacov primește numele de „Israel”, adică „cel ce a luptat cu Dumnezeu”, fiindcă Dumnezeu îl izbăvise de „eul” său, adică de firea pământească din el. Și abia acum îl binecuvintează Dumnezeu.

Să luăm însă bine seama că Iacov n-a primit noul nume „Israel” decât după ce i s-a scrântit încheietura coapsei. A ajuns un biruitor puternic, după ce învățase și recunoscuse că nu era decât un om slab. Când însă Iacov întreabă pe cel cu care s-a luptat cum îl cheamă, i se răspunde: „Pentru ce îmi ceri numele”? Deci numele Celui ce dezvăluie adevăratul nume și adevărata stare a lui Iacov nu i se descopere.

De aici învățăm că este cu totul altceva să fii binecuvântat de Dumnezeu și cu totul altceva să primești, prin Duh, descoperirea lui Dumnezeu însuși. „Și l-a binecuvântat acolo”, dar nu i-a destăinuit numele Său.

Totdeauna suntem binecuvântați, când suntem aduși să ne cunoaștem, întrucâtva, pe noi înșine. Căci numai atunci ne putem da seama mai lămurit de ceea ce este Dumnezeu pentru noi. Așa a fost cu Iacov. Lovit fiind în încheietura coapsei sale, s-a aflat într-o stare în care-i trebuia neapărat ajutorul lui Dumnezeu. Ce poate face un biet olog, decât să se sprijine de Cel Atotputernic!

Terminând acest capitol, să luăm în seamă că și cartea lui Iov este, într-un anumit înțeles, o talmăcire a acestui fapt din istoria lui Iacov. De la un cap la altul al celor treizeci și unu de capitole, Iov se luptă cu prietenii săi, apărându-se de toate învinuirile lor; dar, în cap. 32, Dumnezeu, prin Elihu, începe să se lupte cu el. Iar, în capitolul 38, se îndreaptă dreptul către Iov, în toată înfățișarea slavei Sale, scoțând din gura lui Iov aceste cuvinte prea binecunoscute: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine, și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42. 5 – 6). Îl lovise Dumnezeu la încheietura coapsei! Să luăm bine seama la vorbele lui Iov: „Ochiul meu Te-a văzut”. Numai vederea a ceea ce este Dumnezeu ne poate duce la o adevărată cântă și la scârbă de noi înșine. Așa stau lucrurile și cu poporul lui Israel a cărui istorie seamănă mult cu aceea a lui Iacov. Când „își vor întoarce privirile spre Acela pe care L-au străpuns; și îl vor plânge” (Zah. 12. 10), atunci îi va binecuvânta Dumnezeu și le va da din nou viață. Ei vor învăța atunci ce înseamnă aceste cuvinte: „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta” (Osea 13. 9).

Vom vedea cât de neîntemeiate erau toate temerile lui Iacov și cât erau de nefolositoare planurile lui. Cu toată lupta la care luase parte și cu toate că Dumnezeu îl apucase de încheietura coapsei și-i scrântise încheietura, Iacov face din nou la planuri. „Iacov a ridicat ochii și s-a uitat și iată Esau venea cu patru sute de oameni. Atunci a împărțit copiii între Lea, Rahela și cele doua roabe. A pus în frunte roabele cu copiii lor, apoi pe Lea cu copiii ei, și, la urma, pe Rahela cu Iosif. Temerile lui Iacov n-au încetat. Tot mai aștepta ca Esau să se răzbune, și pe cei la care nu prea ținea îi pune în fata celor dintâi lovături. Ciudate adâncimi mai are și inima omenească! Cât de greu se încrede ea în Dumnezeu! Dacă Iacov s-ar fi încrezut numai în Dumnezeu, nu s-ar fi temut deloc de vreo nimicire, nici pentru el, nici pentru familia lui. Dar, vai! inima firească nu se poate încrede într-un Dumnezeu atotputernic și nemărginit de milostiv.

Dar Dumnezeu ne arată îndată cât de zadarnică este toată neliniștea omului firesc: „Esau a alergat înaintea lui, l-a îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz și l-a sărutat. Și au plâns” (verset 4). Darul lui Iacov nu era de trebuință, și planul său de nici un folos. Dumnezeu a împăcat pe Esau, cum împăcase și pe Laban mai înainte. Așa mustră Dumnezeu bietele noastre inimi fricoase și necredincioase, risipind toate temerile noastre. În loc să întâmpine sabia lui Esau, Iacov întâmpină brațele deschise ale unui frate! În loc să aibă de luptat unul împotriva altuia, își amestecă lacrimile! Așa sunt căile lui Dumnezeu! Ce vrednic de încredere este Domnul! De ce însă, cu toate dovezile pe care le avem despre credințioșia Lui față de cei care se încred în El, suntem gata să ne îndoim și să șovăim la orice încercare? Vai!—fiindcă nu cunoaștem destul pe Dumnezeu. „Împrieteneste-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace” (Iov 22. 21). Și lucrul acesta este adevărat atât cu privire la omul nepocăit, cât și cu privire la copilul lui Dumnezeu. Cunoașterea cu adevărat a lui Dumnezeu și legătura cu El ne dă viața și pacea. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17. 3) Cu cât vom cunoaște pe Dumnezeu mai de aproape, cu atât mai statornică va fi și pacea noastră, și cu atât mai neatârnați vom fi de făptură, „Dumnezeu este o stâncă”, și n-avem decât să ne sprijinim pe El ca să știm cât de gata este El să ne ocrotească, și cât de puternic să facă lucrul acesta.

În urma acestei arătări a bunătății lui Dumnezeu, vedem pe Iacov așezându-se la Sucot și, împotrivindu-se învățaturii despre viața de pribeag, își face o casă, ca și cum acolo ar fi fost vorba să rămână. Dar Sucot nu era locul pe care Dumnezeu îl hotărâse pentru el. Dumnezeu nu-i zisese: „Eu sunt Dumnezeul din Betel”. Așadar Betel, nu Sucot, trebuia să aibă Iacov înaintea ochilor săi ca țintă a călătoriei lui. Dar vai! întotdeauna inimile noastre sunt pornite să se mulțumească și cu mai puțin decât ce vrea Dumnezeu, în mila Sa, să ne dea.

Apoi Iacov înaintează până la Sihem și-și cumpără acolo o țarină, rămânând tot mai dincoace de marginile ce-i hotărâse Dumnezeu. Chiar și numele pe care-l dă altarului, ridicat de el acolo, ne arată starea lui sufletească. Îl numește: „Domnul este Dumnezeul lui Israel”. Firește că ne putem bucura dacă-L cunoaștem ca Dumnezeul nostru, dar altceva este să-L cunoaștem ca Dumnezeul casei Lui, socotindu-ne pe noi înșine ca făcând parte din casa Lui. Credinciosul poate să cunoască pe Hristos drept „capul” său; dar altceva este să-L cunoască pe Hristos „Cap” al trupului său sau Bisericii, socotindu-ne pe noi înșine mădulare ale acestui trup.

În cap. 35, vom vedea că Iacov a ajuns să priceapă mai bine ce este Dumnezeu. Dar în Sihem se află într-o stare sufletească de plâns; și suferă, cum se întâmplă în totdeauna, când nu știm să luăm în stăpânire starea pe care ne-a hotărât-o Dumnezeu. Cele doua seminții și jumătate, care s-au așezat dincoace de Iordan, au căzut cele dintâi în mâinile vrăjmașului. Tot așa a fost și cu Iacov: cap. 34, ne arată cât de amare au fost roadele, rămânării lui în Sihem. Ce pată pentru familia sa! Silințele lui Simeon și ale lui Levi, ca să șteargă această pată cu puterea lor firească, nu fac decât să întristeze și mai mult pe Iacov! Căci Iacov este mult mai mâhnit de silnicia lor, decât de ocara adusă fiicei sale. „Iacov a zis lui Simeon și lui Levi: „Voi m-ați nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor țării Cananiților și Feresiților. N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni, ei se vor strânge împotriva mea, mă vor bate și voi fi nimicit, eu și casa mea” (verset 30). Urmările ce ar putea avea aceste întâmplări pentru el însuși și pentru casa sa, mai ales, neliniștesc pe Iacov. Se pare că el a trăit într-o temere neconținută de vreo primejdie pentru el însuși și pentru familia sa, arătând pretutindeni o minte neliniștită, sfioasă – purtare cu totul nepotrivită cu o viață de credință adevărată în Dumnezeu.

Aceasta nu înseamnă însă că Iacov nu era un om credincios; ba știm că își are chiar locul în mijlocul „marei nor de martori” (Evr. 11); dar n-a umblat totdeauna ca un credincios și de aceea a căzut de mai multe ori. Căci credința l-ar fi făcut oare să zică: „Voi fi nimicit eu și casa mea”? mai ales că Dumnezeu îi dăduse această făgăduință: „Te voi păzi...; nu te voi părăsi” (cap. 28. 15). Făgăduința lui Dumnezeu ar fi trebuit să-i liniștească inima; dar Iacov se uita numai la primejdia în care se afla în mijlocul Sihemiților, și nicidecum la siguranța în care se afla în mâinile Dumnezeului făgăduinței. Trebuia să știe ca nici un păd din cap n-avea să fie atins; și, în loc să privească la Simeon și la Levi, ori la urmările faptei lor pripite, ar fi trebuit să se cerceteze pe el însuși, căci Dumnezeu nu-i spusese să se așeze în Sihem. De nu s-ar fi așezat acolo, Dina n-ar fi fost necinstită, și n-ar fi avut de ce să se arate silnicia fiilor săi. Câți creștini se afundă în mâhnire și necaz din vina lor și apoi îi vezi învinuind împrejurările, în loc să se cerceteze și să se osândească pe ei înșiși. Un mare număr de părinți creștini se jelesc și oftează, văzând nesupunerea și deșertăciunea lumescă a copiilor lor. Dar, mai totdeauna, acești părinți ar trebui să se osândească pe ei înșiși, fiindcă n-au umblat cu credință înaintea lui Dumnezeu în ce privește familia lor. Așa a fost cu Iacov. N-avea ce căuta în Sihem. Dar, fiindcă el n-avea puțința să vadă lucrul acesta. Dumnezeu, în mila Sa, întrebuițează anumite împrejurări ca să-i arate cât de greșită era starea lui în Sihem. „Nu va înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Gal. 6. 7). Această învățătură izvorăște din cârmuirea morală a lui Dumnezeu, și nimeni nu poate scăpa fără să treacă prin ea. E o grozăvie pentru copilul lui Dumnezeu ca să fie nevoit să culeagă roadele abaterilor sale. Harul însă îl face să-și dea seama de amărăciunea abaterii din calea

Dumnezeului celui viu, dându-i putința să învețe că nu în abatere este locul celui credincios. Dorința lui Dumnezeu este să rămânem în El și ca El. Iar, dacă ne rătăcim și rămânem înapoi, El ne zice: „Israele, dacă te vei întoarce, zice Domnul, întoarce-te la Mine” (Ier. 4. 1). O umilință prefăcută, rod al necredinței, împinge pe cel ce s-a abătut, sau a rămas înapoi, să stea totdeauna mai jos decât vrea Dumnezeu. Și lucrul acesta se întâmplă, pentru că nu se cunoaște felul și măsura în care ridică Dumnezeu pe cei căzuți. Fiul risipitor cere să fie primit ca slugă, neștiind că, în starea lui, n-avea drept nici ca slugă, nici ca fiu.

„Dumnezeu a zis lui Iacov: „Scoală-te, suie-te la Betel, locuiește acolo”. Aceste cuvinte întăresc tot ce am spus mai sus. Când un copil al lui Dumnezeu cade în păcat, Domnul îl cheamă din nou la El spunându-i: „Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele dintâi” (Apoc. 2. 5). Nu zice Domnul: „Adu-ți aminte unde ești”, ci: „Adu-ți aminte de unde ai căzut”. Numai dându-ne seama de unde am căzut, putem afla cât de mult am rătăcit, cât de adânc am căzut, și cum ne putem întoarce iar de unde am căzut. Ce răutăți înfricoșătoare se îngâmădiseră în jurul familiei lui Iacov, înainte ca sufletul lui Iacov să fi fost trezit prin chemarea: „Suie-te la Betel”! Iacov nu putea să-și dea seama nici de aceste răutăți, nici de toată grozăvia lor, din pricina aerului îmbăcșit de relele din Sihem. Dar îndată ce Dumnezeu îl cheamă să se suie la Betel, „Iacov a zis casei lui și tuturor celor ce erau cu el: „Scoate-ți dumnezeii străini, care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele, ca să ne sculăm și să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului, care m-a ascultat în ziua necazului meu, și care a fost cu mine în călătoria, pe care am făcut-o” (verset 2-3). Numai numele casei lui Dumnezeu, pomenit în urechile lui Iacov, răsună adânc în sufletul patriarhului, și-i aduce aminte, într-o clipă, istoria celor douăzeci de ani, plini de zbuciumări. La Betel, nu la Sihem, învățase el ce era Dumnezeu. De aceea trebuia să se întoarcă din nou la Betel ca să zidească acolo un altar după o rânduială nouă și cu un nume cu totul deosebit de al altarului său din Sihem, care era în legătură cu fof felul de necurățenie și de închinări la idoli.

Iacov putea să vorbească de „Domnul Dumnezeul lui Israel”, în mijlocul feluritelor lucruri nepotrivite cu sfințenia casei lui Dumnezeu; dar nimic nu ne poate păstra sufletul, într-o cale de despărțire de rău, decât priceperea a ceea ce este „casa lui Dumnezeu” și a ceea ce i se cuvine ei. Nu voi avea niciodată o pricepere deplină și dumnezeiască despre legătura dintre Dumnezeu și casa Sa, judecând pe Dumnezeu numai după legătura ce o am eu cu El. Unii cred că se pot închina lui Dumnezeu la Sihem, crezând că un altar numit „Domnul, Dumnezeul lui Israel”, este tot atât de sfințit și tot atât de potrivit cu voia lui Dumnezeu, ca și un altar numit „El Betel” (Dumnezeul casei lui Dumnezeu). Iată o greșeală mare. Căci omul duhovnicesc va descoperi numaidecât marea deosebire sufletească dintre starea lui Iacov în Sihem și starea sa în Betel: aceeași deosebire este și între cele două altare. Priceperea ce o avem despre slava lui Dumnezeu se va potrivi neapărat cu starea noastră duhovnicească. Potrivit cu această pricepere, slava pe care o aducem Dumnezeului din Betel este mai înălțătoare decât slava pe care o aducem Dumnezeului lui Israel. Căci cea dintâi este legată cu o pricepere mai înaltă a lui Dumnezeu decât a doua, unde Dumnezeu, în loc să fie cunoscut ca Dumnezeul casei Sale, se arată numai ca Dumnezeul unui singur om. Fără îndoială, numele „Dumnezeul lui Israel” arată un har minunat; și credinciosul este plin de fericire, văzând cum Dumnezeu se unește cu fiecare piatră a casei Sale și cu fiecare mădular al trupului Său, în parte. Căci orice piatră în clădirea lui Dumnezeu este „o piatră vie”, unită fiind cu „Dumnezeul cel viu” și având părtășie cu „Dumnezeul cel viu” prin puterea „Duhului dătător de viață”. Totuși, oricât de adevărate ar fi acestea toate, Dumnezeu tot rămâne Dumnezeul casei Sale; și, când, printr-o pricepere duhovnicească mai adâncă, suntem în stare să-L privim astfel, toată slăvirea noastră este cu desăvârșire schimbată.

Chemarea ce o primește Iacov de a se întoarce la Betel, mai cuprinde ceva. Dumnezeu i-a zis: „Scoală-te, suie-te la Betel, locuiește acolo; și ridică acolo un altar Dumnezeului care ți s-a arătat, când fugeai de fratele tău Esau” (verset 3). Este bine pentru noi să ne aducem aminte, cât mai des, cum am fost noi, la începutul umblării noastre în viața creștinească, când eram într-o stare de smerenie. Tot așa și Samuel aduce aminte lui Saul de timpul când era „mic în ochii săi” (1 Sam. 15. 17). Căci fiind „mici în ochii noștri”, inima noastră se va sprijini numai pe Dumnezeu. Când începem viața creștină, de obicei, ne dăm seama de slăbiciunea și nevrednicia noastră! Așa că atunci nu ne vine deloc greu ca să ne sprijinim numai pe Dumnezeu! Mai în urmă, după ce am fost în slujba Domnului un timp mai îndelungat, credem că putem umbla singuri. Și atunci nu ne mai sprijinim pe Dumnezeu, iar viața, ca și slujba noastră, ajunge din ce în ce mai slabă, mai ușuratică, mai guralivă, lipsită de evlavie și de putere.

În versetele 9-15, Dumnezeu își înnoiește din nou făgăduința cu Iacov, și-i întărește numele cel nou, „biruitor”, în loc de „înșelător” și Iacov cheamă încă o dată locul acela cu numele „Betel”.

Versetul 18 ne dă o pildă frumoasă despre deosebirea dintre judecata credinței și aceea a firii pământești. Firea pământească vede lucrurile prin ceața de care e înconjurată; credința le privește la lumina stării de față și a sfaturilor lui Dumnezeu. Și Rahela, „pe când își dădea sufletul, căci trăgea să moară, i-a pus numele: Ben-Oni (Fiul durerii mele); dar tatăl său l-a numit Benjamin (Fiul dreptei)”. Omul firească îl numește: „fiul durerii mele” omul duhovnicesc îl numește: „fiul dreptei”. Așa este întotdeauna: gândurile omului firesc se deosebesc cu totul de cele ale omului duhovnicesc. Să dorim cu înfocare ca inimile noastre să fi stăpânite numai de gândurile omului duhovnicesc!

Acest capitol cuprinde neamul fiilor lui Esau cu felurile lor nume și locurile unde s-au așezat. Nu ne vom opri mai mult aici, ci vom trece numaidecât la una dintre cele mai bogate și interesante părți ale Sfintei Scripturi.

Nici o icoană preînchipuitoare a lui Hristos nu e mai frumoasă și mai desăvârșită decât Iosif, fie că-l privim ca țința iubirii tatălui sau, ori al pizmei fraților săi; fie că-l privim în înjosirea, suferințele, moartea, înălțarea, ori mărirea lui.

Cap. 37 ne face cunoscute visurile lui Iosif, care au atârnat ura fraților săi. Iosif era țința iubirii tatălui. O soartă măreață îi era ursită, și, fiindcă frații săi nu împărtășeau nici iubirea tatălui, nici cele arătate în vis despre Iosif, îl urau. Ei nu se puteau împăca cu gândul înălțării lui. Și, în felul acesta, frații lui Iosif preînchipuiesc pe Iudei în zilele lui Hristos. „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan. 1. 11). „N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă” (Isa. 53. 2). N-au vrut să-L recunoască, nici ca Fiul lui Dumnezeu, nici ca împăratul lui Israel. Ochii lor nu erau deschiși ca să vadă „slava Lui, slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1. 14; 12. 37 și urm.). N-au vrut să-L primească; ba mai mult: L-au urât! Dar, cu toate că Iosif e respins de frații săi, el stăruiește în mărturia sa. „Și Iosif a visat un vis, și l-a istorisit fraților săi, care l-au urât și mai mult... Iosif a mai visat un alt vis, și l-a istorisit fraților săi” (verset 5 și 9). Iosif făcea numai o mărturie simplă, întemeiată pe o descoperire dumnezeiască; dar mărturia aceasta avea să-l facă pe Iosif să se coboare în groapă. Dacă ar fi tăcut, sau dacă ar fi lăsat să-i se slăbească puterea mărturiei, fără îndoială ca ar fi fost cruțat. Dar el a spus fraților săi tot adevărul; și, tocmai din această pricina, ei l-au urât și mai mult.

Tot așa a fost și cu Acela a cărui icoană preînchipuitoare era Iosif. Hristos a mărturisit pentru adevăr (Ioan 18. 37); El a făcut „acea frumoasă mărturisire” (1 Tim. 6.13)¹ N-a ascuns nimic din adevăr, nu putea spune altceva decât adevărul, pentru că El era adevărul; dar omul a răspuns acestei mărturii cu crucea, oțelul și sulița soldatului. Mărturia lui Hristos era legată cu harul cel mai deplin, cel mai bogat și cel mai desăvârșit. El nu era numai „adevărul”, ci și arătarea desăvârșită a iubirii Tatălui: „Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1. 17). El a arătat omului ceea ce este Dumnezeu; — de aceea omul este fără dezvinovățire înaintea lui Dumnezeu (vezi Ioan 15. 22-25). El a venit ca să arate omului pe Dumnezeu; dar omul a urât pe Dumnezeu cu o ură desăvârșită. Aceasta o vedem la cruce; și groapa în care a fost aruncat Iosif de frații săi, oglindește, în chip mișcător lucrul acesta.

„Ei l-au zărit de departe și până să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare. Ei au zis unul către altul: „Iată că vine făuritorul de visuri! Veniți acum să-l omorâm și să-l aruncăm într-una din aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică și vom vedea ce se va alege de visurile lui” (Cap. 37. 18-20). Aceste cuvinte ne aduc aminte, în chip izbitor, de pilda cu vierii din cap. 21 din Ev. după Matei: „La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: „Vor primi cu cinste pe fiul meu!” Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: „Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui”. Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie, și l-au omorât” (verset 37-39). Dumnezeu a trimis pe Fiul său în lume, zicând: „Se vor rușina de Fiul mea” dar, vai! inima omului n-a avut rușine de „Preaiubitul” Tatălui. L-au scos afară! Pământul și cerul erau și mai sunt despărțite, din pricina lui Hristos. Pe El omul l-a răstignit, dar Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți. Pe El omul l-a pus pe o cruce-între doi tâlhari, dar Dumnezeu l-a așezat la dreapta Sa în ceruri. Lui, omul i-a dat cel din urmă loc pe pământ, dar Dumnezeu i-a dat cel mai înalt loc în ceruri, îmbrăcându-L cu cea mai strălucitoare slavă.

Acestea toate se găsesc în istoria lui Iosif. „Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor. Ramurile lui se înalță deasupra zidului. Arcașii l-au ațâțat, an aruncat săgeți și l-au urmărit cu ura lor. Dar arcul lui a rămas tare, și mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov; și a ajuns astfel păstorul stânei lui Israel. Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care le va ajuta; aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările apelor de jos, cu binecuvântările țâțelor și ale pântecelui mamei. Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările părinților mei, și se înalță până în creștetul dealurilor veșnice: ele să vină peste capul lui Iosif, peste creștetul capului domnului și fraților săi” (Geneza 49. 22-26).

Aceste versete zugrăvesc minunat de bine „patimile lui Hristos, și slava de care aveau să fie urmate” (1 Petru 1.11). „Arcașii” și-au făcut lucrul; dar Dumnezeu a fost mai tare decât ei. Au aruncat săgeți împotriva adevăratului Iosif, și El a fost greu rănit în casa prietenilor săi, dar „mâinile Lui au fost întărite” în puterea învierii; iar acum credința îl cunoaște ca temelia pe care se sprijinesc toate sfaturile lui Dumnezeu în binecuvântare și în slavă către Biserică, Israel și întreaga făptură. Dacă privim pe Iosif în groapa și în temniță, apoi ca domnitorul întregului Egipt, vom vedea deosebirea dintre gândurile lui Dumnezeu și gândurile oamenilor. Tot așa este când privim „crucea”, și apoi „scaunul de domnie al slavei din ceruri”

Venirea lui Hristos a scos la iveală adevărata pornire a inimii omenеști față de Dumnezeu. „Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi spus, n-ar avea păcat” (Ioan 15. 22). Aceasta nu înseamnă că oamenii n-ar fi fost păcătoși, ci că: „n-ar avea păcat”. Într-un alt loc, mai citim: „Dacă ați fi orbi, n ați avea păcat” (Ioan 9. 41). În persoana Fiului Său, Dumnezeu a venit așa de aproape de om, că omul a putut să zică: „Iată moștenitorul” apoi a adăugat: „Veniți să-l omorâm”! De aceea „nu au nici o dezvinovățire pentru păcatul lor” (Ioan 15. 22). Cei care zic că văd n-au nici o dezvinovățire. Să fii orb nu este o greutate, dacă mărturisești, fără înconjur, ca ești orb, dar să pretinzi că vezi, când ești orb, iată adevărata greutate. În vremea noastră, creștinii de nume pretind că văd, când ei sunt orbi. Ochii celui ce știe că este orb se pot deschide; dar ce se poate face pentru unul, care crede că vede, când, de fapt, nu vede de loc?

Iată un capitol care ne înfățișează una din acele împrejurări însemnate, în care harul lui Dumnezeu biruie păcatul omului „Căci este vădit ca Domnul nostru a ieșit din Iuda” (Evr. 7.14). Cum? „Iuda a născut pe Fares și pe Zara din Tamar” (Matei 1. 5). Acest fapt e vrednic de luare aminte. În nemărginita Sa milă, Dumnezeu se înalță peste păcatul și nebunia omului, ca să-și împlinească gândurile iubirii și îndurării Sale. Astfel puțin mai departe, în aceeași Evanghelie după Matei, citim: „împăratul David a născut pe Solomon din văduva lui Urie”. Este vrednic d Dumnezeu acest fel de a lucra. Duhul lui Dumnezeu ne arată cartea neamului lui Hristos după trup, și așează în acel șir de nume și numele Tamarei și Betșebelei! Astfel, este vădit ca omul nu se poate mândri cu nimic. Acela pe care îl găsim la sfârșitul acestui capitol al Evangheliei după Matei, este într-adevar Dumnezeu descoperii în trup, și înfățișat astfel de condeiul sfântului Duh. Niciodată omul n-ar fi putut scorni o astfel de spița de neam. de la un cap până la celălalt ea este dumnezeiască, și nici un om duhovnicesc n-ar putea s-o citească fără să afle în cuprinsul ei o descoperire a harului. Mai departe, ea este o dovadă despre dumnezeiasca însuflare a întregii Evanghelii (Vezi și 2 Sam. 11 și Geneza 38 și Matei 1).

Citind la rând aceste capitole atât de interesante ale Cărții lui Dumnezeu, vom descoperi un șir de întâmplări minunate, menite toate să aducă la înălțare pe omul, care fusese în groapă. Pe lângă împlinirea aceluia mare scop, se ajunge la felurite alte scopuri mai puțin însemnate. „Ca să descopere cugetele multor inimi” (Luca 2. 35), trebuia ca Iosif să fie înălțat. „Dumnezeu a chemat foamea asupra țării, și a tăiat orice mijloace de trăi. Le-a trimis înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob. l-au strâns picioarele în lanțuri, l-au pus în fiare, până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el, și până când i-a încercat cuvântul Domnului. Atunci împăratul a trimis să-i scoată lanțurile și stăpânitorul popoarelor l-a izbăvit. L-a pus domn peste casa sa, și dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea” (Ps. 105. 16-22).

Ținta de căpetenie a tuturor acestor întâmplări era să înalțe pe acela pe care-l lepădaseră oamenii și să-i silească să-și recunoască păcatul de a fi lepădat pe Iosif. Și toate acestea s-au împlinit de minune. Cele mai neînsemnate împrejurări ca și cele mai însemnate; cele mai priincioase ca și cele mai potrivnice lucrează împreună la îndeplinirea scopurilor dumnezeiești. În capitolul 39, Satana întrebuințează pe nevasta lui Potifar ca să arunce pe Iosif în temniță și, în capitolul 40, întrebuințează nepăsarea și nerecunoștința mai marelui paharnicilor ca să-l țină în temniță. Totul însă este în zadar. Dumnezeu era îndărătul tuturor celor ce se petreceau, punând în mișcare toate roțile acestei mari mașini a împrejurărilor, și, la vremea convenită, El scoate pe omul sfaturilor Sale și-l așează la loc larg. Este dreptul lui Dumnezeu să fie totdeauna deasupra tuturor lucrurilor, și să le întrebuințeze pe toate pentru împlinirea marilor Sale scopuri de nepătruns. Ferice de noi că putem urmări astfel, în toate, mâna și sfaturile Tatălui nostru! Și ce dulce este pentru noi, să știm că toate uneltele îi stau la îndemână: îngeri, oameni, pe toți îi ține sub atotputernica Lui mână și-i întrebuințează pe toți, după voia Lui, ca să-și ajungă scopurile.

Toate acestea ni se arata, în chip izbitor, în capitolele de față. Dumnezeu cercetează casa unui căpitan păgân, și palatul unui împărat păgân; ba mai mult, cercetează pe împăratul acela, noaptea, și se slujește chiar de visurile lui ca să-și împlinească gândurile Sale. Nu întrebuițează numai pe oameni și împrejurările lor, ci și Egiptul împreună cu toate țările dimprejur. Într-un cuvânt, întregul pământ a fost pregătit de mâna lui Dumnezeu ca, pe el, să se arate slava „domnului fraților săi” (Deut. 33. 16). Așa sunt căile lui Dumnezeu. Iar o deprindere binecuvântată și întăritoare pentru copilul lui Dumnezeu este să urmărească lucrarea minunată a ceresului său Tată. Oprește-te o clipă în temnița capului gârzii împărătești și uită-te acolo la un om în lanțuri (Ps. 105. 18), învinuit de cea mai înfiorătoare crimă, izgonit și disprețuit de toți. Apoi uită-te la el, înălțat, într-o clipă, la cea mai înaltă vrednicie! Cine ar putea tăgădui că Dumnezeu n-a fost în toate acestea?

„Și Faraon a zis lui Iosif: „Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni, care să fie atât de priceput și înțelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine. Faraon a zis lui Iosif: „Uite îți dau stăpânire peste toată țara Egiptului”. Faraon și-a scos inelul din deget și l-a pus în degetul lui Iosif; l-a îmbrăcat cu haine de înaltă și i-a pus un lanț de aur la gât. L-a suit în carul care venea după al lui și strigau înaintea lui: „În genunchi” Astfel i-a dat Faraon stăpânire peste toată țara Egiptului. Și a mai zis lui Iosif: „Eu sunt Faraon. Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna, nici piciorul în toată țara Egiptului” (Cap. 41. 39-44).

Înălțarea lui Iosif nu era o înălțare obicinuită. Urmarea întâmplărilor dovedește pe deplin că mâna lui Dumnezeu orânduia toate. Totodată, felurile împrejurări prin care a trecut Iosif sunt, pentru noi, o icoană izbitoare a suferințelor și slavei Domnului Isus. Iosif este scos din groapa și din temnița în care îl aruncaseră pizma fraților săi și judecata mincinoasă a unui păgân și este făcut domnitor peste tot pământul Egiptului. Nu numai atât, dar el ajunge vasul binecuvântării pentru Israel, sprijinul vieții lui și a întregului pământ. Vedem pe Domnul Isus ca om adus la locul morții de mâna omenească, apoi înviat prin mâna lui Dumnezeu și înălțat în cinste și slavă. „Bărbați Israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu, prin El, în mijlocul vostru după cum bine știți; pe omul acesta, dat în mâinile voastre după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi l-ați răstignit și l-ați omorât prin mâna celor fără de lege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-i legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea” (Fapte 2. 22-24).

Dar mai sunt alte două întâmplări, în istoria lui Iosif, care fac și mai mare asemănarea lui cu Hristos. Anume: căsătoria lui cu o femeie străină în cap. 41, și întâlnirea cu frații săi în cap. 45. Iosif se înfățișează fraților săi ca trimes de tatăl său; ei nu-l primesc și îl coboară în locul morții; Dumnezeu îl scoate din groapă și-l înalță la cea mai mare cinste: în înălțarea sa, el capătă o mireasă. Când frații săi după trup, plecați înaintea lui, stau cu totul smeriți, el li se face cunoscut, îi liniștește și le dă binecuvântarea. În sfârșit, Iosif este mijlocul binecuvântării pentru ei și pentru lumea întreagă.

Femeia străină pe care o ia Iosif de soție, este icoana Bisericii. Hristos se înfățișează ludeilor și, fiind lepădat de ei, își ia locul în cer sus, de unde trimete pe Duhul Sfânt ca să adune o Biserică aleasă, alcătuită din ludei și din neamuri, menită să fie unită cu El în slava cerească.

Am mai vorbit despre învățătura Bisericii la cap. 24. Dar mai avem aici unele amănunte în această privință. Mireasa Egipteană a lui Iosif era strâns legată cu el în slava lui. Nevasta lui Iosif înfățișează Biserica unită cu Hristos în slavă; nevasta lui Moise închipuiește Biserica unită cu Hristos în timpul când este lepădat de oameni. Nevasta lui Iosif, fiind una cu el se împărtășea de tot ce era al lui; ba mai mult, trăia cu el în cea mai strânsă apropiere, așa cum numai ea putea trăi. Tot așa este și cu Biserica, Mireasa Mielului: ea este una cu Hristos, având parte de lepădarea lui de lume și de slava Lui. Unde e Hristos este și Biserica. Umblarea Bisericii ar trebui să oglindească întotdeauna acest lucru. Dacă suntem uniți cu Hristos, suntem înălțați împreună cu El în slavă și arătăm acest lucru în viață. „Așa că de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii și, chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-l mai cunoaștem în felul acesta” (2 Cor. 5. 16). Biserica se adună în jurul lui Hristos în slavă: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12. 52). Priceperea acestui adevăr este de cea mai mare însemnătate practică. Planul Satanei, ca și pornirea inimilor noastre, este ca nu cumva să ajungem la ținta pe care ne-a pus-o Dumnezeu înainte, mai ales în ce privește Persoana în jurul căreia ne strângem noi cei credincioși. Sunt mulți care cred că adevărații credincioși se unesc în jurul sângelui Mielului. Sângele nemărginit de scump al lui Hristos ne dă dreptul fiecăruia în parte să ne închinăm înaintea lui Dumnezeu. Dar, când ne adunăm, ca adunare sau Biserică a lui Dumnezeu, nu trebuie să pierdem din vedere că Sfântul Duh ne adună în jurul persoanei unui Hristos răstignit și înălțat în slavă. Adevărul acesta ne face să arătăm, în unirea noastră, felul Său de a fi. Altfel, cădem neapărat în vreo sectă, cum ar fi catolicismul, luteranismul, calvinismul, protestantismul, etc. etc. Dacă ne adunăm după o datină oarecare, oricât de însemnată ar fi; ori suntem călăuziți de vreun crez oarecare, oricât de întemeiat ar fi, ne adunăm în jurul a altceva decât numai în jurul lui Hristos.

Este foarte însemnat să cumpănim urmările practice, care Izvorăsc din acest adevăr, anume: că suntem adunați în jurul unui Cap înviat și proslăvit în ceruri. Dacă Hristos ar fi pe pământ, am fi adunați în jurul Lui. Dar, deoarece El este ascuns acum în ceruri, Biserica își trage felul ei de a fi din felul de a fi al Capului său acolo sus. De aceea putea zice cu Hristos: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”, și mai departe: „Și Eu însumi mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17. 16-19). Asemenea, în întâia epistolă a lui Petru, cap. 2. 4-5, este scris: „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casa duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos”. Dacă suntem adunați în jurul lui Hristos, trebuie să fim adunați în jurul Lui, cum este El și acolo unde este El. Și cu cât vom pricepe mai mult aceste lucruri, prin Duhul Sfânt, cu atât vom înțelege și care trebuie să fie umblarea noastră. Mireasa lui Iosif a fost unită cu El, în cinstea și slava lui în Egipt, nu în groapă, sau în temniță. Este mare deosebire între aceste două lucruri.

Dar puțin mai departe, citim: „înaintea anilor de foamete, i s-au născut lui Iosif doi fii” (Cap. 41. 50). Avea să vina o vreme de încercare; dar, înainte de venirea încercării, se vede rodul căsătoriei sale. Copiii lui Dumnezeu, dați lui Hristos de Tatăl, sunt chemați la mântuire, pentru ca tot trupul să fie întreg și unit cu Capul în ceruri, înainte ca să vină „marea strâmtorare” peste tot pământul locuit (Matei 24. 21).

Să aruncăm acum o privire asupra întâlnirii lui Iosif cu frații săi. Această întâlnire ne înfățișează, în multe privințe, Istoria lui Israel la sfârșitul veacului. În vreme ce Iosif a rămas ascuns pentru frații săi, aceștia au trebuit să treacă printr-o încercare mare și adâncă, muștrați și chinuți de cugetul lor. Într-una din acele clipe dureroase, își dau drumul mâhnirii prin următoarele cuvinte: „Da, am fost vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui, când ne ruga, și nu l-am ascultat. Pentru aceea vine peste noi necazul acesta. Ruben a luat cuvântul și te-a zis: „Nu vă spuneam eu să nu faceți o astfel de nelegiuire față de băiatul acesta? Dar n-ați ascultat. Acum, iată că ni se cere

socoteală pentru sângele lui”

Mai departe, în cap. 44. 16, citim: „Iuda a răspuns: „Ce să mai spunem Domnului meu? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptăm? Dumnezeu a dat pe față nelegiuirea robilor”! Nimeni nu poate învăța pe oameni ca Dumnezeu. Numai el poate stârni în suflet adevăratul simțământ al păcatului și face pe un om să-și recunoască starea înaintea lui Dumnezeu. Omul își urmează nepăsător calea în păcat, până când săgețile Celui Atotputernic îi străpung cugetul. Trebuie să treacă atunci prin acele dureroase încercări ale inimii și ale cugetului care nu pot afla alinare decât în nemărginitele bogății ale iubirii răscumpărătoare. Nici prin gând nu le-au trecut fraților lui Iosif toate lucrurile, care aveau să izvorască pentru ei din purtarea lor cu el: „L-au luat și l-au aruncat în groapă.... apoi au șezut să mănânce” (Cap. 37. 24, 25). „Beau vin cu pahare largi, se ung cu cel mai bun untdelemn, și nu se întristează de prăpădul lui Iosif” (Amos. 6. 6).

Dumnezeu totuși, în căile Lui minunate, atinge inimile fraților lui Iosif și le încearcă cugetele. Anii trecuseră, și frații lui Iosif își închipuiau că totul era bine. Dar, vin „cei șapte ani de belșug, și cei șapte ani de foamete”. Cine-i trimete oare? Și ce scop au ei? Minunata pronie dumnezeiască! Țara Canaan o bântuie foametea, și nevoile foamei aduc pe frații vinovați ai lui Iosif la picioarele aceluia pe care l-au chinuit! Nu se arată oare mâna lui Dumnezeu aici și peste tot? Iată-i în fața omului pe care „cu mâini nelegiuite” îl aruncaseră în groapă, și cugetul îi mustră pentru păcatul săvârșit. I-a ajuns nelegiuirea săvârșită. Însă acum sunt în fața lui Iosif. Fericită potrivire!

„Iosif nu s-a mai putut stăpâni înaintea tuturor celor ce-l înconjurau și a strigat: „Scoateți afară pe toată lumea”. Și n-a mai rămas nimeni cu Iosif, când s-a făcut cunoscut fraților săi” (Cap. 45. 1). Nici-un străin n-a fost primit ca martor în acest ceas sfânt: căci care străin ar fi putut înțelege așa ceva? Aici, vedem cum harul dumnezeiesc încredințează pe om de păcat; iar când această încredințare și acest har se întâlnesc, în curând se lămurește totul.

„Iosif a zis fraților săi: „Aproiați-vă de mine”! Și ei s-au apropiat. El a zis: „Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt. Acum nu vă întristați, și nu fiți mârșniți, că m-ați vândut ca să fiu adus aici; căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră... Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară, și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire. Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu” (Cap. 45. 4-8).

Iată într-adevăr harul, care liniștește în lotul cugetul încărcat de păcat. Fiindcă frații lui Iosif se judecaseră, nu-i mai rămânea lui Iosif decât să toarne leacul alinător în inimile lor zdrobite. Iată o pildă de felul cum se va purta Dumnezeu cu Israel, în zilele de pe urma, când „vor vedea pe Acela pe care L-au străpuns, și se vor boci după El”. Atunci vor simți și ei puterile harului dumnezeiesc, și a folosului „acelui izvor deschis pentru casa lui David și pentru locuitorii Ierusalimului, pentru păcat și necurătenie” (Zah. 12. 10; 13. 1).

În cap. 3 din Fapte, vedem cum Sfântul Duh caută să stârnească, prin glasul lui Petru, această dumnezeiască încredințare în cugetul ludeilor: „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri a proslăvit pe Robul sau Isus, pe care voi „L-ați dat în mâna lui Pilat, și v-ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-i dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș; ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui” (verset 13-15). Aceste cuvinte erau menite să scoată din inima și din gura celor ce le auzeau mărturia făcută de frații lui Iosif: „Cu adevărat suntem vinovați”! Apoi vine și harul: „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa ca și mai marii voștri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Lui, că adică Hristosul Său va pătimi. Pocăiți-vă dar și întoarceți-va la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare” (Fapte 3. 17-19). Mai vedem aici că, deși ludeii își arătaseră vrăjmășia, omorând pe Isus, cum făcuseră și frații lui Iosif cu el, totuși harul lui Dumnezeu se arata fiecăruia, dovedind că toate au fost hotărâte și vestite mai dinainte de Dumnezeu pentru binecuvântarea lor. Har desăvârșit și care întrece toate gândurile noastre! Dar, ca să ne bucurăm de el, trebuie ca adevărul lui Dumnezeu să fi lucrat în cugetul nostru o adâncă încredințare de păcat. Aceia, care puteau zice: „Cu adevărat suntem vinovați”, puteau să și înțeleagă cuvintele harului: „Nu voi... ci Dumnezeu”. Așa trebuie totdeauna: sufletul care s-a judecat pe sine este în stare să înțeleagă și să prețuiască iertarea lui Dumnezeu.

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif și a familiei lui și despre așezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, și despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov și înmormântarea sa. Nu ne vom opri cu deamănuntul asupra lor, deși cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc. Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov s-au risipit la găsirea fiului său viu și înălțat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuiește totul, și că acel har e însoțit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliți să se pogoare chiar în țara unde trimiseseră pe fratele lor. Și harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârșitul vieții sale, nu este mai puțin însemnat: cu toate că a fost înălțat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva și leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veșnic. Faraon a zis poporului: „Duceți-vă la Iosif”, și spusele lui Iosif sună cam așa: „Tot ce aveți și tot ce sunteți, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, și va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veșnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăși în legătură cu Domnul, va fi hrănită și sprijinită de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaște fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Și, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăția cuprinsă, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arată lămurit, într-o pildă foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea și lepădarea Lui; adâncă mârșnire, pocăința de la urmă și venirea la Dumnezeu a lui Israel și împărăția lui Hristos; și, în sfârșit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toți”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deși este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preț. Astfel, avem și o dovadă izbitoare a unității dumnezeiești a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleași adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif și a familiei lui și despre așezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, și despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov și înmormântarea sa. Nu ne

vom opri cu deamănuntul asupra lor, deși cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc. Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov s-au risipit la găsirea fiului său viu și înălțat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuiește totul, și că acel har e însoțit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliți să se pogoare chiar în țara unde trimiseseră pe fratele lor. Și harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârșitul vieții sale, nu este mai puțin însemnat: cu toate că a fost înălțat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva și leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veșnic. Faraon a zis poporului: „Duceți-vă la Iosif”, și spusele lui Iosif sună cam așa: „Tot ce aveți și tot ce sunteți, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, și va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veșnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăși în legătură cu Domnul, va fi hrănită și sprijinită de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaște fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Și, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăția cuprinsă, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arată lămurit, într-o pildă foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea și lepădarea Lui; adâncă mahnire, pocăința de la urmă și venirea la Dumnezeu a lui Israel și împărăția lui Hristos; și, în sfârșit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toți”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deși este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preț. Astfel, avem și o dovadă izbitoare a unității dumnezeiești a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleași adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif și a familiei lui și despre așezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, și despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov și înmormântarea sa. Nu ne vom opri cu deamănuntul asupra lor, deși cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc (Nota: Sfârșitul vieții lui Iacov se deosebește de întâmplările de mai înainte ale istoriei lui atât de zbuciumate. Pare că am ajuns la un amurg senin după o zi frumoasă. Soarele, care, toată ziua, fusese ascuns de nori și de ceață, asfințește într-o măreție strălucitoare, poleind zarea cu razele lui de aur, cari fâgăduiesc o dimineață încântătoare. Așa este și cu bătrânul nostru patriarh. Toate faptele care i-au întunecat viața; toate șiretlicurile, șmecheriile, înșelăciunile, minciunile, temerile lui, ca roade ale necredinței lui: într-un cuvânt toți acei nori întunecoși ai firii vechi și ai pământului s-au risipit, și Iacov se arată în toată seninătatea și înălțimea credinței, împărțind unele binecuvântări și dând unele locuri de cinste potrivit celei cunoștințe sfinte, care se capătă numai din legătura cu Dumnezeu.

Deși ochii lui sunt întunecați, totuși vederea credinței lui este pătrunzătoare. Pe el nu-l poate înșela nimeni cu privire la locul hotărât de Dumnezeu lui Efraim și lui Manase – Nu este ca tatăl său Isaac. În cap. 27, „apucat de spaimă și de mare tremur”, în țata unei greșeli dureroase. Dimpotrivă, Iacov răspunde fiului său nedumerit: „Știu, fiule! Știu” (cap. 48. 19). Vederea lui duhovnicească n-a fost întunecată de cele trupesti. Iacov a învățat la școala vieții să se lipească de gândul lui Dumnezeu și nici o înrăurire a firii nu-i poate abate din calea aceasta.

Cap. 48. 11 ne da o pildă frumoasă de felul în care se înalță Dumnezeu peste toate gândurile noastre, arătându-se mai pe sus de toate temerile noastre. „Israel a zis lui Iosif: „Eu nici fața ta nu credeam s-o mai văd, și iată că Dumnezeu m-a făcut să-ți văd și sămânța”, judecându-se după fire, Iosif era mort, dar Dumnezeu îl vedea viu, în locul întâi de stăpânire pe lângă scaunul de domnie. „Ce ochiul n-a văzut, nici urechea n-a auzit, nici la inima omului nu s-au suit, sunt lucruri pe care le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc” (1 Cor. 2. 9). Dea Dumnezeu să avem o mai mare pricepere a Lui și a căilor Sale!

Apoi este interesant să luăm seama la numirile patriarhului „Iacov” și „Israel”, la sfârșitul Genezei. În cap. 48. 2, citim: „Și au spus lui Iacov: „Iată Iosif, fiul tău, vine la tine”. Și „Israel, adunându-și puterile, a șezut pe pat”. Apoi Scriptura adaogă îndată: „Și Iacov a zis lui Iosif: „Dumnezeul cel Atotputernic mi s-a arătat în Luz”. Știm că, în Scriptură, totul are un înțeles deosebit, încât întrebuițarea pe schimbate a acestor două nume trebuie să cuprindă o învățătură oarecare. Pare că „Iacov” este numele care arată adâncimea în care s-a coborât Dumnezeu, și „Israel” înălțimea la care a fost ridicat Iacov.) Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov s-au risipit la găsirea fiului său viu și înălțat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuiește totul, și că acel har e însoțit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliți să se pogoare chiar în țara unde trimiseseră pe fratele lor. Și harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârșitul vieții sale, nu este mai puțin însemnat: cu toate că a fost înălțat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva și leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veșnic. Faraon a zis poporului: „Duceți-vă la Iosif”, și spusele lui Iosif sună cam așa: „Tot ce aveți și tot ce sunteți, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, și va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veșnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăși în legătură cu Domnul, va fi hrănită și sprijinită de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaște fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Și, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăția cuprinsă, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arată lămurit, într-o pildă foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea și lepădarea Lui; adâncă mahnire, pocăința de la urmă și venirea la Dumnezeu a lui Israel și împărăția lui Hristos; și, în sfârșit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toți”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deși este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preț. Astfel, avem și o dovadă izbitoare a unității dumnezeiești a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleași adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif și a familiei lui și despre așezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, și despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov și înmormântarea sa. Nu ne vom opri cu deamănuntul asupra lor, deși cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc. Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov

s-au risipit la găsirea fiului său viu și înălțat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuiește totul, și că acel har e însoțit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliți să se pogoare chiar în țara unde trimiseseră pe fratele lor. Și harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârșitul vieții sale, nu este mai puțin însemnat: cu toate că a fost înălțat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva și leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veșnic. Faraon a zis poporului: „Duceți-vă la Iosif”, și spusele lui Iosif sună cam așa: „Tot ce aveți și tot ce sunteți, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, și va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veșnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăși în legătură cu Domnul, va fi hrănită și sprijinită de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaște fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Și, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăția cuprinsă, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arată lămurit, într-o pildă foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea și lepădarea Lui; adâncă mahnire, pocăința de la urmă și venirea la Dumnezeu a lui Israel și împărăția lui Hristos; și, în sfârșit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toți”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deși este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preț. Astfel, avem și o dovadă izbitoare a unității dumnezeiești a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleași adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

Cele din urmă capitole ale Genezei vorbesc despre plecarea lui Iosif și a familiei lui și despre așezarea lor în Egipt; despre faptele lui Iosif în vremea foametei, și despre binecuvântarea celor doisprezece patriarhi de către Iacov; despre moartea lui Iacov și înmormântarea sa. Nu ne vom opri cu deamănuntul asupra lor, deși cuprind mult pentru un cititor duhovnicesc. Vom spune numai că temerile închipuite ale lui Iacov s-au risipit la găsirea fiului său viu și înălțat. Vedem mai departe că harul dumnezeiesc a fost învederat în puterea lui nemărginită, care cârmuiește totul, și că acel har e însoțit de judecată, deoarece fiii lui Iacov sunt siliți să se pogoare chiar în țara unde trimiseseră pe fratele lor. Și harul, care se arată în Iosif, de la începutul până la sfârșitul vieții sale, nu este mai puțin însemnat: cu toate că a fost înălțat la slavă de Faraon, el se ascunde întrucâtva și leagă pe popor cu împăratul său printr-un legământ veșnic. Faraon a zis poporului: „Duceți-vă la Iosif”, și spusele lui Iosif sună cam așa: „Tot ce aveți și tot ce sunteți, e al lui Faraon.” Aceasta ne duce cu gândul la vremea binecuvântată, din hotărârea lui, când prin hotărârea lui Dumnezeu, Fiul omului va lua în mână cârma lumii, și va domni asupra întregii făpturi răscumpărate. Atunci, Biserica Sa, Mireasa Mielului, va fi în locul cel mai apropiat de El, după sfaturile veșnice ale lui Dumnezeu. Casa lui Israel, adusă iarăși în legătură cu Domnul, va fi hrănită și sprijinită de mâna Sa cea milostivă. Tot pământul va cunoaște fericirea nespus de mare de a se afla sub cârmuirea Lui. Și, când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Cor. 15. 28).

Toate acestea ne arată bogăția cuprinsă, pentru noi, în istoria lui Iosif. Dumnezeu ne arată lămurit, într-o pildă foarte frumoasă, lucrarea Fiului Său pentru casa lui Israel; înjosirea și lepădarea Lui; adâncă mahnire, pocăința de la urmă și venirea la Dumnezeu a lui Israel și împărăția lui Hristos; și, în sfârșit, ne îndreaptă privirile spre vremea, când „Dumnezeu va fi totul în toți”.

De prisos să mai adăogăm că toate lucrurile de care am vorbit în cartea aceasta se văd pe larg de la un capăt la celălalt al Sfintei Scripturi. Aceste lucruri nu le întemeiam numai pe istoria lui Iosif, deși este foarte îmbucurător să găsim, în acele vremuri depărtate, icoanele tuturor acestor adevăruri de preț. Astfel, avem și o dovadă izbitoare a unității dumnezeiești a întregii Scripturi. Fie în Exod, fie în Epistola către Efeseni; fie în proorocii Vechiului Testament, fie în ai Noului Testament, pretutindeni, vedem aceleași adevăruri. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Tim. 3. 16).

clickbible.org